

Forslag

til

Lov om ændring af hvidvaskloven, lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love¹ (Styrkelse af indsatsen mod finansiel kriminalitet)

§ 1

I hvidvaskloven, lov nr. 651 af 8. juni 2017, som ændret bl.a. ved lov nr. 1535 af 18. december 2018, og senest ved § 1 i lov nr. 553 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 17 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Ud over de foranstaltninger, der er nævnt i stk. 2, skal virksomheder og personer gennemføre en eller flere yderligere risikobegrænsende foranstaltninger, når fysiske personer eller juridiske enheder gennemfører transaktioner, der involverer lande, der er opført på Europa-Kommissionens liste over højrisikotredjelande. Disse foranstaltninger skal bestå i en eller flere af følgende:

1) Anvendelse af supplerende elementer af skærpede kundekendingsprocedurer.

2) Indførelse af relevante skærpede indberetningsmekanismer eller systematisk indberetning af finansielle transaktioner.

3) Begrænsning af forretningsforbindelser eller transaktioner med fysiske personer eller juridiske enheder fra de tredjelande, der er identificeret som højrisikotredjelande.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

2. Efter § 20 indsættes før overskriften før § 21:

»§ 20 a. Finanstilsynet kan fastsætte regler om, at det ved forretningsforbindelser eller transaktioner, der involverer lande, som er opført på Europa-Kommissionens liste over højrisikotredjelande, kan kræves, at første betaling foretages gennem en konto i kundens navn i et pengeinstitut, der er underlagt krav om kundekendingsprocedurer, som mindst svarer til de kundekendingsprocedurer, der er fastsat i denne lov.«

3. I § 22, *stk. 5, 1. pkt.*, ændres »lande, hvor der vurderes at være en høj risiko for hvidvask eller finansiering af terrorisme« til: »højrisikotredjelande«.

4. Efter § 31 indsættes:

¹ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj 2018 om ændring af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og om ændring af direktiv 2009/138/EF og 2013/36/EU, EU-Tidende 2018, nr. L 156, side 43.

»§ 31 a. Den myndighed, der fører tilsyn med en virksomheds eller persons overholdelse af loven, kan afvise etablering af datterselskaber, filialer eller repræsentationskontorer i Danmark af virksomheder eller personer, der har hjemsted i et land, der er opført på Europa-Kommissionens liste over højrisikotredjelande.

Stk. 2. Den myndighed, der fører tilsyn med virksomhedens eller personens overholdelse af loven, kan fastsætte regler om, at virksomheder og personer, der har hjemsted i et land, der er opført på Europa-Kommissionens liste over højrisikotredjelande kun kan etablere et datterselskab, en filial eller et repræsentationskontor i Danmark under særlige betingelser.

§ 31 b. Virksomheder og personer omfattet af loven, der ønsker at etablere en filial eller et repræsentationskontor i et land, der er opført på Europa-Kommissionens liste over højrisikotredjelande, skal meddele dette til den myndighed, der påser virksomhedens eller personens overholdelse af denne lov, sammen med følgende oplysninger:

- 1) I hvilket land filialen eller repræsentationskontoret ønskes etableret.
- 2) En beskrivelse af filialens eller repræsentationskontorets virksomhed, herunder oplysninger om organisation, og de planlagte aktiviteter.
- 3) Filialens eller repræsentationskontorets adresse.
- 4) Navnene på filialens eller repræsentationskontorets ledelse.

Stk. 2. Den myndighed, der påser virksomhedens eller personens overholdelse af denne lov, kan forbyde virksomheden eller personen at etablere filialer eller repræsentationskontorer i et land, der er opført på Europa-Kommissionens liste over højrisikotredjelande.

Stk. 3. Den myndighed, der påser virksomhedens eller personens overholdelse af denne lov, kan fastsætte regler om, at virksomheden eller personen skal tage højde for, at den pågældende filial eller det pågældende repræsentationskontor vil komme til at ligge i et land, der ikke har tilstrækkelige ordninger til forebyggelse af hvidvask og finansiering af terrorisme.«

5. Efter § 35 indsættes:

»§ 35 a. Er der indgået aftale mellem en virksomhed eller personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 5, 8 og 11, for så vidt angår alternative investeringsfonde, og nr. 13-20, og den ansatte eller en tidligere ansat om en tavsheds klausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder.

Stk. 2. Uanset stk. 1, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og virksomheden eller personen. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 35.«

6. I § 49, *stk. 1*, indsættes som 2. *pkt.*:

»Oplysninger, der er af væsentlig betydning for Finanstilsynets tilsyn, skal gives af egen drift og hurtigst muligt.«

7. I § 49 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Virksomheder og personer, der har afgivet oplysninger efter stk. 1 eller efter regler udstedt i medfør af stk. 7, har pligt til straks at berigtige oplysningerne over for Finanstilsynet, hvis virksomheden og personen efterfølgende konstaterer følgende:

- 1) Oplysningerne ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen.
- 2) Oplysningerne på et senere tidspunkt er blevet misvisende.«

Stk. 2-5 bliver herefter stk. 3-6.

8. I § 49 indsættes som *stk. 7*:

»Stk. 7. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om indberetning af oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets risikovurdering af virksomheder og personer omfattet af denne lov.«

9. Efter § 51 a indsættes:

»§ 51 b. Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed eller person omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19, 23 og 24, at virksomheden eller personen midlertidigt ikke må optage nye kundeforhold, når der er konstateret en alvorlig overtrædelse af bestemmelser i denne lov eller regler udstedt i medfør heraf. Er overtrædelsen foregået helt eller delvist i en virksomheds udenlandske filial, kan påbuddet udstrækkes til at omfatte filialen.

Stk. 2. Et påbud efter stk. 1 ophører, når virksomheden eller personen over for Finanstilsynet dokumenterer, at overtrædelsen er ophørt.«

10. Efter § 69 a indsættes i *kapitel 11*:

»Told – og skatteforvaltningen

§ 69 b. Told- og skatteforvaltningens ansatte er under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som hidrører fra en underretning efter § 26, og som told- og skatteforvaltningen har modtaget fra Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet.«

11. I § 78, *stk. 1, 2. pkt.*, indsættes efter »§ 6, stk. 1, 2. pkt.,«: »§ 6 a,«, »§ 17, stk. 1 og 2,« ændres til: »§ 17, stk. 1-3,«, »§ 25, stk. 1 og 2,« ændres til: »§ 25, stk. 1-3,«, efter »og 31,« indsættes: »§ 31 b, stk. 1,«, efter »§ 36, stk. 1 og 2,« indsættes: »§ 36 a,«, og »§ 48, stk. 1,« ændres til: »§ 48, stk. 1 og 2,«.

12. I § 78, *stk. 2*, ændres »1. pkt., og« til: »1. pkt.,«, »§ 17 stk. 1 og 2,« ændres til: »§ 17, stk. 1-3,«, »og 40« ændres til: », 40 og § 49, stk. 2,«, og »6 måneder« ændres til: »2 år, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 290 b, stk. 2«.

13. I § 78, *stk. 5*, indsættes som *2. pkt.*:

»Forældelsesfristen er dog 10 år ved overtrædelse af lovens §§ 6 og 6 a, § 7, stk. 1 og 2, § 10, § 11, stk. 1 og 2, og stk. 3, 1, 3 og 4. pkt., § 12, § 14, stk. 1, stk. 2, 2. pkt., stk. 3, stk. 4, 2. pkt., og stk. 5, § 15, § 17, stk. 1-3, § 18, stk. 1-6, §§ 19 og 20, § 22, stk. 2 og 3, § 24, stk. 1, 2. pkt., stk. 2

og 3, § 25, stk. 1 og 2, § 26, stk. 1 og 3, og stk. 4, 1. pkt., §§ 30, 31 og 31 b, § 32, 1. pkt., §§ 36 a og 43 og § 49, stk. 1 og 2.«

§ 2

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 457 af 24. april 2019, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 552 af 7. maj 2019 og senest § 7 i lov nr. 554 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, 1. pkt., ændres »347, 347 a, 347 b, 348, 348 a« til: »347-348 a«.
2. I § 1, stk. 4, 1. pkt., ændres »samt § 348 a« til: »§§ 347 c og 348«.
3. I § 75, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:
»Den finansielle virksomhed skal hurtigst muligt meddele Finanstilsynet oplysninger, der er af væsentlig betydning for Finanstilsynets tilsyn.«
4. Efter § 75 b indsættes:
»§ 75 c. Er der indgået aftale mellem en finansiel virksomhed og den ansatte eller en tidligere ansat om en tavshedsklausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til offentlige myndigheder.
Stk. 2. Uanset stk. 1, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og den finansielle virksomhed. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 75.«
5. I § 345, stk. 2, 1. pkt., ændres »7« til: »op til 9«, og »økonomisk og finansiel indsigt« ændres til: »økonomisk, dataanalytisk og finansiel indsigt samt indsigt i cyberrisici«.
6. I § 345, stk. 2, indsættes efter nr. 1 som nyt nummer:
»2) 1-2 medlemmer med særlig indsigt i forebyggelse og bekæmpelse af finansiel kriminalitet, dataanalyse og cyberrisici,«.
Nr. 2-4 bliver herefter til nr. 3-5.
7. I § 345 indsættes efter stk. 2, som nye stykker:
»Stk. 3. Erhvervsministeren skal ved udpegelse af medlemmer af Finanstilsynets bestyrelse lægge vægt på følgende:
1) Medlemmet har tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage bestyrelseshvervet.
2) Medlemmet har et tilstrækkeligt godt omdømme og kan udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed til effektivt at medvirke til varetagelsen af bestyrelsens opgaver.
3) Medlemmet kan afsætte tilstrækkelig tid til at varetage bestyrelseshvervet.
Stk. 4. Et medlem af Finanstilsynets bestyrelse må ikke

1) være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, hvidvaskloven, lov om finansiel virksomhed eller anden finansiel regulering eller regler udstedt i medfør heraf,

2) have deltaget i ledelsen af en virksomhed, som er sigtet eller pålagt straf for overtrædelse af straffeloven, hvidvaskloven, lov om finansiel virksomhed eller anden finansiel regulering eller regler udstedt i medfør heraf, for forhold, der er begået i en periode, hvor medlemmet deltog i ledelsen af virksomheden,

3) være omfattet af en tilsynssag om ledelsesansvar, hvor bestyrelsen skal træffe beslutning eller afgørelse efter § 345, stk. 12, nr. 4-6,

4) have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering,

5) være pålagt konkurskarantæne,

6) være frakendt retten til at drive virksomhed eller

7) være under værgemål.

Stk. 5. Formanden og næstformanden i bestyrelsen må ikke have haft ansættelse i en finansiel virksomhed eller været medlem af bestyrelsen for en finansiel virksomhed de seneste 5 år regnet fra tidspunktet for udpegning af det pågældende medlem.

Stk. 6. Erhvervsministeren kan efter indstilling fra et flertal i Finanstilsynets bestyrelse afsætte et medlem af bestyrelsen, der ikke opfylder betingelserne i stk. 4.

Stk. 7. Til brug for erhvervsministerens udpegelse af medlemmer efter stk. 1, kan Finanstilsynet indhente oplysninger og fastsætte oplysningspligter til brug for vurdering af bestyrelsesmedlemmers egnethed og hæderlighed samt om afsættelse af medlemmer af bestyrelsen.

Stk. 3-15 bliver herefter stk. 8-20.

8. I § 345, stk. 7, nr. 5, der bliver stk. 12, nr. 5, indsættes efter »347 b, stk. 1,«: »og § 347 c, stk. 1,«.

9. I § 347 indsættes som nyt stykke:

»Stk. 2. Finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder, blandede holdingvirksomheder, leverandører og underleverandører, der har afgivet oplysninger efter stk. 1, har pligt til straks at berigtige oplysningerne over for Finanstilsynet, hvis den finansielle virksomhed, holdingvirksomhed, leverandør eller underleverandør efterfølgende konstaterer følgende:

1) Oplysningerne ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen.

2) Oplysningerne på et senere tidspunkt er blevet misvisende.«

Stk. 2-8 bliver herefter stk. 3-9.

10. I § 347, stk. 6, der bliver stk. 7, ændres »stk. 1-4« til: »stk. 1 og 3-5«.

11. § 347 c affattes således:

»§ 347 c. Finanstilsynet kan påbyde en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til 6 måneder med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed,

når Finanstilsynet vurderer, at der er væsentlige forhold, som giver anledning hertil. Det samme gælder over for filialer omfattet af § 1, stk. 3 og 4.

Stk. 2. En virksomhed, der har modtaget et påbud efter stk. 1, skal give de sagkyndige personer de oplysninger og den adgang til møder, der er nødvendig for, at de sagkyndige kan følge den daglige drift i virksomhederne, herunder bestyrelsesmøder, direktionsmøder og generalforsamlinger efter stk. 1 og dens filialer med henblik på indhentelse af oplysninger.

Stk. 3. De sagkyndige personer skal i forbindelse med observationen af den daglige drift i virksomheden orientere Finanstilsynet om forhold af væsentlig betydning for Finanstilsynets virksomhed. Finanstilsynet kan fastsætte vilkår for orienteringen.

Stk. 4. De sagkyndige personer udpeges af Finanstilsynet. Udgifterne til de sagkyndige personer kan foreløbigt udredes af Finanstilsynet, men afholdes endeligt af virksomheden. Finanstilsynet kan kræve forudgående eller løbende betaling eller sikkerhedsstillelse fra virksomheden.

Stk. 5. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om de sagkyndige personer, herunder om udpegning og honorering.«

12. Efter § 347 c indsættes:

»§ 347 e. Finanstilsynet kan stille yderligere oplysningskrav til pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I.«

13. I § 354 a, stk. 1, 1. pkt., stk. 1, 8. pkt., og stk. 2 ændres »§ 345, stk. 7« til: »§ 345, stk. 12«.

14. I § 373, stk. 1, ændres »§§ 75, 76, 78« til: »§ 75, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2-5, §§ 76 og 78«.

15. I § 373, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »§ 73, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2,«: »§ 75, stk. 1, 2. pkt.,« og efter »347 b, stk. 3 og 6,« indsættes: »§ 347 c, stk. 2,«.

16. I § 373, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »347 b, stk. 1, 1. pkt.,«: »§ 347 c, stk. 1,«.

17. I § 373, stk. 6, 1. pkt., ændres »4 måneder« til: »2 år«, og efter »forskyldt efter« indsættes: »straffelovens § 290 b, stk. 1, eller«.

18. I § 373, stk. 7, 1. pkt., ændres »Personer« til: »Finansielle virksomheder og personer«, »4 måneder« til: »2 år«, og efter »forskyldt efter« indsættes »straffelovens § 290 b, stk. 1, eller«.

19. I § 373, stk. 7, 2. pkt., ændres »personer« til: »sparevirksomheder og personer«.

20. I § 373, stk. 8, indsættes efter »5 år«: », jf. dog stk. 9«.

21. I § 373 indsættes efter stk. 8 som nyt stykke:

»Stk. 9. Forældelsesfristen er dog 10 år for overtrædelse af §§ 7, stk. 1-3, § 8 stk. 1 og 3, § 9, stk. 1 og 2, § 10, stk. 1 og 2, § 11, stk. 1, § 31, stk. 10, § 33 a, stk. 1, § 70, stk. 1-5, § 71, stk. 1 og 3, § 72, stk. 2, nr. 3 og 4, §§ 75 og 76, § 78, stk. 1-4, § 102, stk. 2 og 5, § 103, stk. 1, 2 og 4, § 106, stk. 2, § 106 a, stk. 1 og 4, § 106 b, § 106 c, stk. 1 og 3, § 106 d, stk. 1, § 108, stk. 1, 2 og 4, og stk. 5, 1. pkt., § 124, stk. 1 og 2, § 125, stk. 1 og 2, § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 c, stk. 1, § 125 d, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 c, stk. 1, § 125 i, stk. 1, § 126, stk. 1 og 4, § 126 a, stk. 1-3, 5 og 9, § 126 b, stk. 1, 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., § 126 c, stk. 1 og 5, § 126 d, stk. , § 126 e, stk. 1 og 4, § 126 f, 1. pkt., § 150, § 152, stk. 1, § 152 m, stk. 1, § 153, stk. 1, § 156, § 167, stk. 1, 3 og 5, § 170, stk. 1-3 og 5, § 171, § 172, § 173, stk. 1-3, § 174, stk. 1 og 2, § 175, § 182, stk. 1 og 2, § 183, stk. 5, § 186, § 187, § 188, stk. 1, og stk. 2, 1. pkt., § 193, 1. pkt., § 199, stk. 2 og 6, § 200, § 248, stk. 1, § 248 a, stk. 1 og 4, § 248 b, stk. 1, § 313 b, § 334, stk. 1, § 343 v, stk. 1, § 347, stk. 2, § 347 b, stk. 3 og 6, § 417 c, stk. 1, 2 og 4, samt artikel 11, stk. 1, 2, 3 og 5, artikel 26, stk. 2, artikel 28, stk. 1-4, artikel 31, stk. 1, litra h, artikel 51, jf. artikel 52, artikel 54, stk. 5, litra a og c, artikel 73, stk. 1, artikel 77, artikel 92, stk. 1, artikel 93, stk. 1-5, artikel 97, stk. 1, artikel 113, stk. 7, 1. afsnit, artikel 393, artikel 394, stk. 1, artikel 395, stk. 1, 1. og 2. afsnit, stk. 3 og 6, artikel 398, 1. og 2. afsnit, artikel 412, stk. 1 og 2, artikel 415, stk. 1 og 2, artikel 471, stk. 1, og artikel 500, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 575/2013/EU af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber eller regler udstedt i medfør af lovens § 373, stk. 4, samt artikel 6, stk. 1, artikel 10, stk. 1, artikel 14, stk. 1, og artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«

Stk. 9-12 bliver herefter stk. 10-13.

§ 3

I straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1156 af 20. september 2018, som senest ændret ved lov nr. 466 af 29. april 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 93 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Forældelsesfristen er i intet tilfælde mindre end 10 år for overtrædelse af denne lovs § 290 b.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

2. I § 93, stk. 3, der bliver til stk. 4, ændres »stk. 1 og 2« til: »stk. 1-3«

3. Efter § 290 a indsættes:

»§ 290 b. Med bøde eller fængsel indtil 3 år straffes den, der som medlem af direktionen eller bestyrelsen i et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) gør sig skyldig i overtrædelse af § 373, stk. 6 eller 7, i lov om finansiell virksomhed.

Stk. 2. Med fængsel indtil 3 år straffes den, der som medlem af direktionen eller bestyrelsen i et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) gør sig skyldig i en overtrædelse omfattet af § 78, stk. 2, i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven).«

§ 4

I lov nr. 41 af 22. januar 2018 om forsikringsformidling, som ændret ved § 7 i lov nr. 706 af 8. juni 2018 og § 2 i lov nr. 552 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 18 indsættes i *kapitel 6*:

»§ 18 a. Er der indgået aftale mellem en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler og den ansatte eller en tidligere ansat om en tavshedsklausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder.

Stk. 2. Uanset stk. 1, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og forsikringsformidleren eller genforsikringsformidleren. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 17.«

2. I § 26 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Virksomheder og leverandører og underleverandører til disse, der har afgivet oplysninger efter stk. 1, har pligt til straks at berigtige oplysningerne over for Finanstilsynet, hvis virksomheden eller leverandøren eller underleverandøren til denne efterfølgende konstaterer følgende:

1) Oplysningerne ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen.

2) Oplysningerne på et senere tidspunkt er blevet misvisende.«

Stk. 2-6 bliver herefter stk. 3-7.

3. I § 42, *stk. 3*, indsættes efter »meddele«: »eller berigtige«, og efter »§ 26, stk. 1« indsættes: »og 2«.

§ 5

I lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger, som ændret bl.a. ved § 12 i lov nr. 706 af 8. juni 2018, og senest ved § 3 i lov nr. 552 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 27 indsættes:

»§ 27 a. Er der indgået aftale mellem et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut og den ansatte eller en tidligere ansat om en tavshedsklausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder.

Stk. 2. Uanset stk. 1, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og e-pengeinstituttet eller betalingsinstituttet. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 27.«

2. I § 132 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Virksomheder omfattet af denne lov, filialer og agenter af e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter og en virksomhed, som aktiviteterne er outsourcet til, der har afgivet oplysninger efter stk. 1, har pligt til straks at berigtige oplysningerne over for Finanstilsynet, hvis virksomheden omfattet af denne lov, filialen eller agenten af e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter og virksomheden, som aktiviteterne er outsourcet til, efterfølgende konstaterer følgende:

1) Oplysningerne ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen.

2) Oplysningerne på et senere tidspunkt er blevet misvisende.«

Stk. 2-6 bliver herefter stk. 3-7.

3. I § 152, stk. 3, indsættes efter »meddele«: »eller berigtige«.

§ 6

I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 459 af 24. april 2019, som ændret ved § 2 i lov nr. 1520 af 18. december 2018, § 2 i lov nr. 369 af 9. april 2019 og § 4 i lov nr. 552 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 58 indsættes som *stk. 4* og *5*:

»Stk. 4. Er der indgået aftale mellem en operatør af et reguleret marked, udbyder af dataindberetningstjenester eller værdipapircentral (CSD) og den ansatte eller en tidligere ansat om en tavsheds-klausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder.

Stk. 5. Uanset stk. 4, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og operatøren af et reguleret marked, udbyderen af dataindberetningstjenester eller værdipapircentralen (CSD). Det samme gælder indberetninger til ordninger efter stk. 1-3.«

2. I § 214 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Virksomheder under tilsyn, den nuværende og tidligere ledelse i virksomheder under tilsyn og andre fysiske og juridiske personer, der har pligter i henhold til de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5, der har afgivet oplysninger efter nærværende bestemmelses stk. 1 og 2, har pligt til straks at berigtige oplysningerne over for Finanstilsynet, hvis virksomheden under tilsyn, den nuværende eller tidligere ledelse i virksomheden under tilsyn eller andre fysiske eller juridiske personer efterfølgende konstaterer følgende:

1) Oplysningerne ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen.

2) Oplysningerne på et senere tidspunkt er blevet misvisende.«

Stk. 3-5 bliver herefter stk. 4-6.

3. I § 247 indsættes som *stk. 2*:

»Stk. 2. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der undlader at meddele eller berigtige oplysninger, dokumenter eller andre data efter § 214, stk. 1-3, 5 og 6, eller § 217, jf. § 214, stk. 1-3, 5 og 6.«

§ 7

I lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovbekendtgørelse nr. 1160 af 19. september 2018, som ændret ved § 3 i lov nr. 1520 af 18. december 2018 og § 5 i lov nr. 552 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 10 indsættes i *kapitel 4 a*:

»§ 10 a. Er der indgået aftale mellem en finansiell rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler og den ansatte eller en tidligere ansat om en tavshedsklausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder.

Stk. 2. Uanset stk. 1, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og den finansielle rådgiver, investeringsrådgiveren eller boligkreditformidleren.«

2. I § 12 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. En virksomhed, der har afgivet oplysninger efter stk. 1, har pligt til straks at berigtige oplysningerne over for Finanstilsynet, hvis virksomheden efterfølgende konstaterer følgende:

- 1) Oplysningerne ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen.
- 2) Oplysningerne på et senere tidspunkt er blevet misvisende.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.

3. I § 26, *stk. 3*, indsættes efter »meddele«: »eller berigtige«, og efter »§ 12, stk. 1« indsættes: »og 2«.

§ 8

I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1154 af 19. september 2018, som ændret bl.a. ved § 7 i lov nr. 552 af 7. maj 2019, og senest ved § 10 i lov nr. 554 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 63 b indsættes før overskriften før § 64:

»§ 63 c. Er der indgået aftale mellem en investeringsforening eller en SIKAV og den ansatte eller en tidligere ansat om en tavshedsklausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder.

Stk. 2. Uanset stk. 1, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og investeringsforeningen eller SIKAV'en. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 63 a.«

2. I § 164 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Danske UCITS, der har afgivet oplysninger efter stk. 1, har pligt til straks at berigtige oplysningerne over for Finanstilsynet, hvis UCITS'en efterfølgende konstaterer følgende:

- 1) Oplysningerne ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen.
- 2) Oplysningerne på et senere tidspunkt er blevet misvisende.«

Stk. 2-6 bliver herefter stk. 3-7.

3. I § 190 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Er højere straf ikke forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der undlader at give Finanstilsynet oplysninger efter § 164, stk. 1, eller at berigtige oplysningerne efter § 164, stk. 2.«

Stk. 2-7 bliver herefter stk. 3-8.

§ 9

I lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1166 af 19. september 2018, som ændret bl.a. ved § 6 i lov nr. 1520 af 18. december 2018, § 14 i lov nr. 1707 af 27. december 2018, og senest ved § 9 lov nr. 554 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 27 b indsættes før overskriften før § 28:

»§ 27 c. Er der indgået aftale mellem en forvalter af alternative investeringsfonde og den ansatte eller en tidligere ansat om en tavshedsklausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder.

Stk. 2. Uanset stk. 1, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og forvalteren af alternative investeringsfonde. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 27 a.«

2. I § 161 indsættes som *stk. 2*:

»Stk. 2. Forvaltere af alternative investeringsfonde, depositarer omfattet af § 46, leverandører og underleverandører samt udenlandske forvaltere efter stk. 1, 2. pkt., der har afgivet oplysninger efter stk. 1, har pligt til straks at berigtige oplysningerne over for Finanstilsynet, hvis forvalteren, depositaren, leverandøren eller underleverandøren efterfølgende konstaterer følgende:

- 1) Oplysningerne ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen.
- 2) Oplysningerne på et senere tidspunkt er blevet misvisende.«

Stk. 2-6 bliver herefter stk. 3-7.

3. I § 190 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Er højere straf ikke forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der undlader at give Finanstilsynet oplysninger efter § 161, stk. 1, eller berigtige oplysningerne efter § 161, stk. 2.«

Stk. 3-9 bliver herefter stk. 4-10.

4. I § 191, stk. 2, ændres: »stk. 3 og 4« til: »stk. 4 og 5«.

§ 10

I lov nr. 1703 af 27. december 2018 om firmapensionskasser, som ændret ved § 6 i lov nr. 369 af 9. april 2019, § 13 i lov nr. 552 af 7. maj 2019 og § 8 i lov nr. 554 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 45 indsættes:

»§ 45 a. Er der indgået aftale mellem en firmapensionskasse og den ansatte eller en tidligere ansat om en tavshedsklausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder.

Stk. 2. Uanset stk. 1, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og firmapensionskassen. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 44.«

2. I § 102 indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Firmapensionskasser, leverandører og underleverandører, der har afgivet oplysninger efter stk. 1 eller 2, har pligt til straks at berigtige oplysningerne over for Finanstilsynet, hvis firmapensionskassen, leverandøren eller underleverandøren efterfølgende konstaterer følgende:

- 1) Oplysningerne ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen.
- 2) Oplysningerne på et senere tidspunkt er blevet misvisende.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

3. I § 117 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Er højere straf ikke forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der undlader at give Finanstilsynet oplysninger efter § 102, stk. 1 eller 2, eller berigtige oplysningerne efter § 102, stk. 3.«

Stk. 3-8 bliver herefter stk. 4-9.

§ 11

I lov nr. 450 af 24. april 2019 om forbrugerlånsvirksomhed foretages følgende ændringer:

1. Efter § 14 indsættes i *kapitel 6*:

»§ 14 a. Er der indgået aftale mellem en forbrugerlånsvirksomhed og den ansatte eller en tidligere ansat om en tavshedsklausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder.

Stk. 2. Uanset stk. 1, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og forbrugerlånsvirksomheden. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 13.«

2. I § 16 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Virksomheder og leverandører og underleverandører til disse, der har afgivet oplysninger efter stk. 1, har pligt til straks at berigtige oplysningerne over for Finanstilsynet, hvis virksomheden eller leverandøren eller underleverandøren til denne efterfølgende konstaterer følgende:

- 1) Oplysningerne ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen.
- 2) Oplysningerne på et senere tidspunkt er blevet misvisende.«

Stk. 2-5 bliver herefter stk. 3-6.

3. I § 16, *stk. 5*, ændres »stk. 1-4« til: »stk. 1 og 2-5«.

4. I § 30, *stk. 3*, indsættes efter »meddele«: »eller berigtige«, og »og 4« ændres til: », 2 og 5«.

§ 12

I lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovekendtgørelse nr. 1023 af 30. august 2017, som ændret ved § 6 i lov nr. 1547 af 19. december 2017, § 14 i lov nr. 706 af 8. juni 2018, § 7 i lov nr. 1520 af 18. december 2018 og § 12 i lov nr. 552 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 5 b indsættes:

»§ 5 c. Er der indgået aftale mellem et ejendomskreditselskab og den ansatte eller en tidligere ansat om en tavsheds klausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder.

Stk. 2. Uanset stk. 1, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og ejendomskreditselskabet. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 5 a.«

2. I § 17 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Ejendomskreditselskaber, der har afgivet oplysninger efter stk. 1, har pligt til straks at berigtige oplysningerne over for Finanstilsynet, hvis ejendomskreditselskabet efterfølgende konstaterer følgende:

- 1) Oplysningerne ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen.
- 2) Oplysningerne på et senere tidspunkt er blevet misvisende.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

3. I § 22, *stk. 2*, indsættes efter »oplysninger «: »eller berigtige disse«.

§ 13

I lov betalingskonti, jf. lovbekendtgørelse nr. 1805 af 12. december 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 17 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Betalingstjenesteudbydere, der har fremlagt oplysninger efter stk. 1, har pligt til straks at berigtige oplysningerne over for Finanstilsynet, hvis betalingstjenesteudbyderen efterfølgende konstaterer følgende:

1) Oplysningerne ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen.

2) Oplysningerne på et senere tidspunkt er blevet misvisende.«

Stk. 3-5 bliver herefter stk. 4-6.

2. I § 25, stk. 2, indsættes efter »meddele«: »eller berigtige«, og efter »§ 17, stk. 1« indsættes: »og 2«.

§ 14

I lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. lovbekendtgørelse nr. 1110 af 10. oktober 2014, som senest ændret ved § 9 i lov nr. 552 af 7. maj 2019, foretages følgende ændring:

1. Efter § 24 h indsættes:

»§ 24 i. Er der indgået aftale mellem Arbejdsmarkedets Tillægspension og den ansatte eller en tidligere ansat om en tavshedsklausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder.

Stk. 2. Uanset stk. 1, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og Arbejdsmarkedets Tillægspension. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 24 g.«

§ 15

I lov nr. 394 af 2. maj 2016 om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, som ændret ved § 2 i lov nr. 550 af 7. maj 2019 og § 11 i lov nr. 552 af 7. maj 2019, foretages følgende ændring:

1. Efter § 5 indsættes i *kapitel 2*:

»§ 5 a. Er der indgået aftale mellem Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og den ansatte eller en tidligere ansat om en tavshedsklausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder.

Stk. 2. Uanset stk. 1, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 4.«

§ 16

I lov om Lønmodtagernes Dyrtingsfond, jf. lovbekendtgørelse nr. 1109 af 9. oktober 2014, som ændret senest ved § 10 i lov nr. 552 af 7. maj 2019, foretages følgende ændring:

1. Efter § 5 g indsættes i *kaptitel 3*:

»§ 5 h. Er der indgået aftale mellem Lønmodtagernes Dyrtingsfond og den ansatte eller en tidligere ansat om en tavhedsklausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder.

Stk. 2. Uanset stk. 1, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og Lønmodtagernes Dyrtingsfond. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 5 f.«

§ 17

I lov nr. 553 af 7. maj 2019 om ændring af hvidvaskloven og lov om finansiel virksomhed (Gennemførelse af 5. hvidvaskdirektiv) foretages følgende ændring:

1. § 1, nr. 24, 28, 37, 93 og 94, ophæves.

§ 18

Stk. 1. Loven træder i kraft den 10. januar 2020.

Stk. 2. § 1, nr. 13, og § 2, nr. 21, gælder også for lovovertrædelser, der er begået før lovens ikrafttræden. Dette gælder dog ikke, hvis forældelse er indtrådt efter de hidtidige regler.

Stk. 3. Regler udstedt i medfør af § 102, stk. 3, i lov nr. 1703 af 27. december 2018 om firmapensionskasser forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af lovens § 102, stk. 4, jf. lovforslagets § 10, nr. 2.

§ 19

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men §§ 1, 2 og 4-13 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Udvidet oplysningsforpligtelse og berigtigelsesforpligtelse
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.1.3. Lovforslagets indhold
 - 2.2. Finanstilsynets adgang til oplysninger og tilsyn med sunde beslutningsprocesser
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.2.3. Lovforslagets indhold
 - 2.3. Styrkelse af whistleblowerordning – forbud mod tavsheds klausuler
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.3.3. Lovforslagets indhold
 - 2.4. Midlertidigt stop for nye kunder ved alvorlige overtrædelse af centrale hvidvaskeregler
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.4.3. Lovforslagets indhold
 - 2.5. Skærpelse af strafansvar og forældelsesfrist for afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet
 - 2.5.1. Direktions- og bestyrelsesmedlemmers mv. undladelse af at træffe nødvendige foranstaltninger i tilfælde af tab eller nærliggende fare for tab af væsentlig størrelse
 - 2.5.1.1. Gældende ret
 - 2.5.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.5.1.3. Lovforslagets indhold
 - 2.5.2. Afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger
 - 2.5.2.1. Gældende ret
 - 2.5.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.5.2.3. Lovforslagets indhold
 - 2.5.3. Forhøjelse af strafferammen for overtrædelser begået af ledelsesmedlemmer i systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI)
 - 2.5.3.1. Gældende ret
 - 2.5.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.5.3.3. Lovforslagets indhold

- 2.6. 10-årig forældelse af strafansvar efter hvidvaskloven og lov om finansiel virksomhed og straffeloven
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.6.3. Lovforslagets indhold
- 2.7. Øget krav til medlemmer af Finanstilsynets bestyrelse
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.7.3. Lovforslagets indhold
- 2.8. Hjemmel til at kræve indberetning af oplysninger til brug for risikovurdering
 - 2.8.1. Gældende ret
 - 2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.3. Lovforslagets indhold
- 2.9. Tavshedspligt for Skatteforvaltningen
 - 2.9.1. Gældende ret
 - 2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.9.3. Lovforslagets indhold
3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Hvidvask af penge og finansiering af terrorisme er alvorlig kriminel aktivitet, der er dybt skadelig for et samfund og et lands internationale omdømme. Indsatsen for at forebygge og bekæmpe hvidvask og terrorfinansiering har på baggrund af de seneste års sager om hvidvask derfor været et væsentligt fokusområde i Danmark.

Indsatsen mod hvidvask og terrorfinansiering er samtidig et område, som kræver en vedvarende be-
vågenhed. Det skyldes bl.a., at området konstant udfordres af kriminelle, der forsøger at finde nye
metoder og veje til at hvidvaske de midler som de kriminelle har oparbejdet fra bl.a. skatteundgåelse
og –unddragelse, narkokriminalitet m.v. eller finansiere terrorisme.

Det er afgørende, at der er effektive og afskrækkende værn mod hvidvask, fordi hvidvask skader
tilliden til blandt andet det finansielle system, der varetager en væsentlig rolle i samfundsøkonomien
i forhold til at finansiere investeringer, arbejdspladser og husholdningernes forbrug.

Den finansielle sektor er ”first line of defence” i forhold til at forebygge og bekæmpe finansiell kri-
minalitet. Det er afgørende, at den finansielle sektor gennemfører en kulturændring, så bekæmpelsen
af finansiell kriminalitet bliver taget langt mere alvorligt og prioriteret højere, end det har været til-
fældet.

Herudover er det centralt, at Finanstilsynet bliver en stærkere kontrolmyndighed med en mere udfa-
rende og aggressiv tilsynsmetode både forebyggende, men i særdeleshed også, når der er formodning
om alvorlig finansiell kriminalitet.

På den baggrund indgik Socialdemokratiet, Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti,
Dansk Folkeparti, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti den 27. marts 2019 en politisk aftale
om yderligere initiativer til styrkelse af indsatsen mod finansiell kriminalitet. Lovforslaget er en ud-
møntning af de initiativer i aftalen, der forudsætter lovændringer.

Lovforslagets overordnede formål er at indføre nye reguleringsmæssige tiltag, der styrker den eksis-
terende forebyggende ramme og mere effektivt bekæmper hvidvask og finansiering af terrorisme.
Ændringerne skal være med til at sikre, at myndighedernes tilsyn og kontrol med den finansielle
sektor fokuseres og styrkes.

Lovforslaget gennemfører således initiativerne om:

- Udvidelse af de finansielle virksomheders oplysningspligt over for Finanstilsynet.
- Ny mulighed for at udpege en sagkyndig person, der kan følge den daglige drift i en virksomhed, hvor der er risiko for finansiell kriminalitet.
- Styrkelse af whistleblowerordningerne gennem forbud mod tavsheds klausuler.
- Mulighed for påbud om stop for nye kundeforhold, hvis Finanstilsynet konstaterer alvorlige overtrædelse af centrale hvidvaskeregler i en virksomhed.

- Skærpe af strafansvar for afgivelse af urigtige oplysninger til Finanstilsynet.
- Forhøjelse af den strafferetlige forældelsesfrist for grove overtrædelser af hvidvaskloven og lov om finansiel virksomhed fra 5 til 10 år.
- Indførelse af egnetheds- og hæderlighedskrav for Finanstilsynets bestyrelse i stil med fit & proper-kravene, som gælder for finansielle virksomheder.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Udvidet oplysningsforpligtelse og berigtigelsesforpligtelse

2.1.1. Gældende ret

Finansielle virksomheder har i dag pligt til efter anmodning at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed, jf. § 347, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed jf. lovbekendtgørelse nr. 457 af 24. april 2019 med senere ændringer. Lignende regler gælder efter de øvrige tilsynslove, f.eks. hvidvasklovens § 49, stk. 1.

Finansielle virksomheder er desuden underlagt forskellige oplysningspligter, hvor indberetningen til Finanstilsynet skal ske på eget initiativ. Virksomhederne er f.eks. forpligtet til straks at meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold, der er af afgørende betydning for virksomhedens fortsatte drift, jf. § 75, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Virksomhederne er ikke underlagt krav om af egen drift at give oplysninger om forhold, der generelt kan være relevante for Finanstilsynets tilsyn med virksomheden.

Den finansielle lovgivning indeholder desuden ikke en eksplicit lovbestemt pligt for virksomhederne til at berigtige oplysninger afgivet til Finanstilsynet, når virksomheden efterfølgende konstaterer, at oplysningerne ikke har været korrekte eller kan have været misvisende. Efter gældende ret indfortolkes dog en berigtigelsespligt i forhold til oplysninger, der er pligtmæssige for virksomhederne at afgive. Det forhold, at en berigtigelsespligt alene indfortolkes i oplysningspligterne og dermed ikke er direkte lovbestemt betyder, at det ikke er muligt at straffe en manglende berigtigelse.

2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det følger af den politiske aftale af 27. marts 2019 om yderligere initiativer til styrkelse af indsatsen mod finansiel kriminalitet, at finansielle virksomheder skal pålægges en pligt til hurtigst muligt og af egen drift at underrette Finanstilsynet om forhold, der er af væsentlig betydning for Finanstilsynets tilsyn med virksomheden.

Det følger endvidere af den politiske aftale, at finansielle virksomheder skal pålægges en lovbestemt pligt til straks at berigtige oplysninger afgivet til Finanstilsynet, hvis virksomheden efterfølgende konstaterer, at oplysningerne ikke har været korrekte eller kan give et misvisende billede af forholdene. Virksomhedernes manglende overholdelse af denne pligt skal kunne sanktioneres med bødestraf.

Hensigten med den udvidede oplysnings- og berigtigelsesforpligtelse er blandt andet at imødegå risikoen for, at finansielle virksomheder er tilbageholdende med at informere Finanstilsynet om mulige problematiske forhold.

Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at der er en risiko for, at finansielle virksomheder kan være tilbageholdende med at informere Finanstilsynet om mulige problematiske forhold, hvis det ikke er eksplicit påkrævet.

Ved at kræve oplysninger om relevante forhold i finansielle virksomheder styrkes og effektiviseres Finanstilsynets tilsyn med virksomhederne, da oplysningspligten vil medføre, at virksomhederne skal meddele Finanstilsynet både positive og negative ændringer i virksomhederne. Den nye bestemmelse skal fungere som en generel oplysningsforpligtelse, der supplerer de nuværende konkrete pligter til at foretage indberetning til Finanstilsynet, eksempelvis når en finansiell virksomhed er ved at komme i økonomiske vanskeligheder. Bestemmelsen vil derfor fungere som en bred oplysningsforpligtelse. Oplysningspligten skal give Finanstilsynet et bedre kendskab til de enkelte virksomheder og dermed forbedre Finanstilsynets forudsætninger for at danne sig et retvisende helhedsbillede af virksomhederne, deres struktur og arbejdsgange.

En lignende generel oplysningsforpligtelse kendes fra Storbritannien, hvor finansielle virksomheder er pålagt en bred pligt til af egen drift at give oplysninger til myndighederne på det finansielle område FCA (Financial Conduct Authority) og PRA (Prudential Regulation Authority).

Oplysningspligten i Storbritannien medfører, at virksomheder skal udvise åbenhed og samarbejdsvilighed over for myndigheder samt af egen drift give oplysninger om virksomhedens forhold til tilsynsmyndighederne, når det med rimelighed kan forventes, at oplysningerne har interesse for myndighederne.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at lovændringen vil bidrage til, at Finanstilsynet i større omfang og på et tidligere tidspunkt får indsigt i oplysninger, der er relevante for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed.

2.1.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at finansielle virksomheder efter hvidvaskloven og lov om finansiell virksomhed pålægges straks at meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold, der er af væsentlig betydning for Finanstilsynets tilsyn med virksomheden.

Det foreslås endvidere, at det fastsættes direkte i hvidvaskloven, lov om finansiell virksomhed og de øvrige tilsynslove, at virksomheder omfattet af lovene får pligt til straks at berigtige oplysninger afgivet til Finanstilsynet, når virksomheden efterfølgende konstaterer, at oplysningerne ikke har været korrekte eller kan være misvisende, og at manglende overholdelse af denne pligt skal kunne sanktio-

neres med bødestraf. Pligten til at berigtige oplysningerne vil indtræde, når det står klart for virksomheden, at oplysningerne ikke har været korrekte eller kan give et misvisende billede af de pågældende forhold, oplysningerne vedrører.

Virksomheder vil med den foreslåede lovændring, ligesom tilfældet er i dag, være forpligtet til at berigtige oplysninger, som en virksomhed på et tidligere tidspunkt har indsendt til Finanstilsynet. Med forslaget lovfæstes det alene, at det gælder i situationer, hvor virksomheden efterfølgende konstaterer, at oplysningerne ikke har været korrekte eller kan have været misvisende. Det er ikke hensigten, at den foreslåede berigtigelsespligt skal fortolkes videre, end hvad der i dag gælder som følge af indfortolkningen af en berigtigelsespligt i oplysningspligterne.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 6 og 7, § 2, nr. 3 og 9, § 4, nr. 2, § 5, nr. 2, § 6, nr. 2, § 7, nr. 2, § 8, nr. 2, § 9, nr. 2, § 10, nr. 2, § 11, nr. 2, § 12, nr. 2, og § 13, nr. 1, samt bemærkningerne hertil.

2.2. Finanstilsynets adgang til oplysninger og tilsyn med sunde beslutningsprocesser

2.2.1. Gældende ret

Reglerne om Finanstilsynets adgang til oplysninger i forbindelse med tilsyn med finansielle virksomheder m.v. fremgår af kapitel 21 om tilsyn i lov om finansiell virksomhed. I medfør af § 344, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 457 af 24. april 2019 med senere ændringer, påser Finanstilsynet overholdelsen af den finansielle lovgivning. Finanstilsynet skal tilrettelægge den sædvanlige tilsynsvirksomhed med henblik på at fremme den finansielle stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder samt for forsikringsbranchen at varetage beskyttelsen af forsikringstagernes interesser. Finanstilsynet skal i sin tilsynsvirksomhed lægge vægt på holdbarheden af den enkelte finansielle virksomheds forretningsmodel. Tilrettelæggelsen af tilsynsvirksomheden skal ske ud fra et væsentlighedshensyn, hvor den tilsynsmæssige indsats står i forhold til de potentielle risici eller skadevirkninger.

Efter § 346, stk. 1, skal Finanstilsynet undersøge de finansielle virksomheders, finansielle holdingvirksomheders og forsikringsholdingvirksomheders forhold, herunder ved gennemgang af løbende indberetninger og ved inspektioner i den enkelte virksomhed. Finanstilsynet kan endvidere foretage inspektionsbesøg i sparevirksomheder. Endvidere kan tilsynsmyndighederne i et andet land inden for EU eller i et land, som Den Europæiske Union har indgået aftale med på det finansielle område, efter forudgående meddelelse herom til Finanstilsynet foretage inspektion i de her i landet beliggende filialer af udenlandske finansielle virksomheder med hjemsted i det pågældende land. Finanstilsynet kan endvidere selvstændigt foretage inspektioner i filialer af udenlandske kreditinstitutter eller investeringsselskaber, der er beliggende her i landet.

Finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder, blandede holdingvirksomheder, leverandører og underleverandører skal give Finanstilsynet de oplysning-

ger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed. I overensstemmelse med bestemmelser fastsat i direktiver gælder dette tilsvarende for udenlandske kreditinstitutter, administrationsselskaber og investeringselskaber, der udøver virksomhed her i landet gennem etablering af filial eller udbud af finansielle tjenesteydelser.

Finanstilsynet har endvidere mulighed for at påbyde en virksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed at lade foretage og afholde udgifterne til en uvildig undersøgelse af et eller flere nærmere angivne forhold i virksomheden, som Finanstilsynet mener er af væsentlig betydning for Finanstilsynets vurdering af den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed, jf. § 347 b.

2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det fremgår af den politiske aftale af 27. marts 2019 om styrkelse af indsatsen mod finansiell kriminalitet, at der er behov for, at Finanstilsynet som led i den forebyggende indsats mod finansiell kriminalitet, herunder hvidvask, får bedre mulighed for på et tidligere tidspunkt at få et øget indblik i informationer fra særligt større finansielle virksomheder for derigennem at kunne afdække mulige risici for overtrædelse af reglerne. Det fremgår desuden, at der ligeledes er behov for, at Finanstilsynet har bedre mulighed for at følge en virksomheds efterlevelse af påbud m.v., som Finanstilsynet har givet virksomheden for utilstrækkelige foranstaltninger til bekæmpelse af finansiell kriminalitet.

Finanstilsynet skal på den baggrund have adgang til at udpege en sagkyndig person, der efter mandat fra Finanstilsynet i en nærmere bestemt periode kan følge den daglige drift af institutterne, herunder overvære bestyrelsesmøder. Muligheden vil kunne anvendes i de tilfælde, hvor Finanstilsynet har givet et påbud m.v. for utilstrækkelige foranstaltninger til bekæmpelse af finansiell kriminalitet, eller hvor Finanstilsynet i øvrigt finder grundlag for, at der er et væsentligt behov for nærmere at følge en virksomhed med henblik på at afdække mulige risici for finansiell kriminalitet. Den sagkyndige person skal på baggrund af sine observationer og indsamlede data afrapportere til Finanstilsynet. Den sagkyndiges rolle kan karakteriseres som en observatør.

Den foreslåede ordning bygger blandt andet på erfaringer fra England og Tyskland, hvor myndighederne har adgang til at indsætte personer i institutterne.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at muligheden for at indsætte en sagkyndig person vil styrke Finanstilsynets indsigt i situationer, hvor Finanstilsynets eksisterende tilsynsmæssige reaktionsmuligheder, f.eks. påbud og påtale, ikke er tilstrækkelige eller hensigtsmæssige i forhold til at sikre en virksomheds overholdelse af den finansielle lovgivning, hvidvaskloven m.v., eller hvor der i øvrigt er et væsentligt behov for at følge virksomheden tæt med henblik på at afdække mulige risici for finansiell kriminalitet.

2.2.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at Finanstilsynet skal kunne påbyde en finansiell virksomhed, en finansiell holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til 6 måneder, når Finanstilsynet vurderer, at der er væsentlige forhold,

som giver anledning hertil med henblik på varetagelsen af Finanstilsynets virksomhed. Tilsvarende vil gælde for filialer omfattet af § 1, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse forudsættes f.eks. anvendt i situationer, hvor Finanstilsynet har givet et påbud for utilstrækkelige foranstaltninger til bekæmpelse af finansiel kriminalitet, og hvor Finanstilsynet vurderer, at der er behov for i den forbindelse at følge en virksomheds efterlevelse af det udstedte påbud. Påbud rettet mod overholdelse af andre dele af den finansielle lovgivning vil også kunne udløse behovet for, at en sagkyndig person følger en virksomheds drift. Der er altså tale om situationer, hvor Finanstilsynets eksisterende tilsynsmæssige reaktionsmuligheder, f.eks. påtale og påbud, ikke er tilstrækkelige eller hensigtsmæssige i forhold til sikring af overholdelse af den finansielle lovgivning, hvidvaskloven m.v., og hvor der derfor er behov for at følge virksomheden tæt og indefra.

Det er dog ikke en betingelse for bestemmelsens anvendelse, at der er truffet afgørelse om påbud eller påtale i forhold til virksomheden. Det forudsættes således, at den foreslåede bestemmelse anvendes i situationer, hvor Finanstilsynet efter en konkret vurdering finder, at der er væsentlige forhold, der giver anledning til at følge den pågældende virksomhed med henblik på varetagelsen af Finanstilsynets virksomhed. Med den foreslåede bestemmelse vil Finanstilsynet således som led i den forebyggende indsats mod f.eks. finansiel kriminalitet, herunder hvidvask, og som led i tilsynsvirksomheden i øvrigt få bedre mulighed for på et tidligere tidspunkt at få et øget indblik i informationer fra finansielle virksomheder for derigennem at kunne afdække mulige risici for overtrædelse af reglerne.

Finanstilsynet vil bl.a. kunne udpege sagkyndige personer til at vurdere kvaliteten af systemer og kontroller og til at verificere oplysninger, der er videregivet fra den finansielle virksomhed m.v. til Finanstilsynet.

Ved vurderingen af, hvorvidt der er grundlag for at udstede et påbud efter stk. 1, skal Finanstilsynet lægge vægt på hensynet til at sikre et effektivt tilsyn med virksomheden samt risikoen for overtrædelse af de regler, der gælder for virksomheden.

Med bestemmelsen foreslås det, at den sagkyndige person udpeges i en periode på op til maksimalt 6 måneder. Det forudsættes dog, at udpegningen almindeligvis vil have en længde på mellem 6 til 8 uger. Der vil dog kunne være behov for, at udpegningen skal vare op mod 6 måneder. Det vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvis Finanstilsynet har grund til at antage, at der foreligger meget omfattende eller komplekse kritisable forhold i den pågældende virksomhed. Det vil eksempelvis også kunne være begrundet i den pågældende virksomheds størrelse, herunder organisatoriske størrelse og relative størrelse på det pågældende marked, hvor virksomheden opererer.

Det vil være Finanstilsynet, der i forbindelse med udpegningen af de pågældende personer, fastsætter, hvor længe de sagkyndige personer vil skulle følge driften af den finansielle virksomhed m.v. Ved fastsættelsen af perioden skal Finanstilsynet foretage en proportionalitetsafvejning, der inddrager risikoen for regelovertrædelser og de konstaterede forhold, der begrundet påbuddet. Den sagkyndige

person vil kunne genudpeges, og det forudsættes, at der forud for hver genudpegning foretages en selvstændig vurdering af, om kriterierne for udpegning efter stk. 1 fortsat er opfyldt.

Det foreslås, at manglende efterlevelse af påbud efter den foreslåede stk. 1 kan straffes med bøde.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 2, nr. 11, og bemærkningerne hertil.

Det foreslås endvidere, at en virksomhed, der har modtaget et påbud om, at der vil ske udpegning af en sagkyndig person, vil skulle give de sagkyndige personer de oplysninger og adgang til de møder m.v., der er nødvendige for at kunne følge den daglige drift. Det bemærkes i den forbindelse, at de sagkyndige personer vil være omfattet af tavshedspligtsbestemmelsen i § 354, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed. Den sagkyndige person vil således kunne få adgang til samtlige informationer og data fra den finansielle virksomhed, som vedkommende vurderer, er relevante for opgavevaretagelsen i henhold til Finanstilsynets påbud, ligesom personen kan overvære alle møder i virksomheden og øvrige relevante beslutningsfora i virksomheden. Det omfatter bl.a. bestyrelsesmøder, direktionens møder og generalforsamlinger m.v.

Den sagkyndige personer vil have mulighed for at indhente viden om den igangværende drift i en finansiel virksomhed, der eksempelvis har fået påbud fra Finanstilsynet for utilstrækkelige foranstaltninger til bekæmpelse af finansiel kriminalitet. Denne viden kan i en eventuel efterfølgende straffesag mod den pågældende finansielle virksomhed eller en af virksomhedens kunder have væsentlig bevismæssig værdi for politi og anklagemyndighed. Den sagkyndige person vil således kunne afhøres af politiet i forbindelse med behandlingen af en straffesag, jf. § 354, stk. 6, nr. 2.

De sagkyndige personer er repræsentanter for Finanstilsynet, men kan også være ansatte fra Finanstilsynet. Det indebærer, at de sagkyndige personer vil skulle have adgang til oplysninger i samme omfang som Finanstilsynet, herunder med de begrænsninger, der f.eks. følger af forbuddet mod selvinkriminering i retssikkerhedsloven og Den Europæiske Menneskeretskonvention.

Det foreslås, at undladelse af at give de sagkyndige personer de oplysninger og adgang til møder, der er nødvendige for at kunne følge den daglige drift, kan straffes med bøde. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 2, nr. 11, og bemærkningerne hertil.

Det er Finanstilsynet, der i forbindelse med udpegningen vil skulle fastsætte vilkårene for, hvordan de sagkyndige personer konkret vil skulle følge den daglige drift af virksomheden. Dette sker ved en instruks til den sagkyndige person. Med udtrykket den "daglige drift" sigtes til alle dele af den finansielle virksomhed m.v., som er underlagt Finanstilsynets tilsynskompetence. I sager, hvor en virksomhed som følge af et andet påbud påbydes, at en sagkyndig person skal følge virksomhedens daglige drift, forudsættes de sagkyndige personers opgavevaretagelse afgrænset til det udstedte påbuds indhold og formål.

Den sagkyndige vil som observatør ikke have adgang til at udøve tvangsindgreb, eksempelvis ved at tvinge sig adgang til et bestemt lokale i virksomheden, medmindre den sagkyndige er ansat ved Finanstilsynet og dermed allerede efter de eksisterende regler i bl.a. lov om finansiel virksomhed har adgang til et sådant tvangsindgreb. Måtte der forekomme situationer, hvor en sagkyndig, der ikke er ansat i Finanstilsynet, f.eks. ikke får udleveret materiale til et bestyrelsesmøde, som den pågældende skal overvære, vil den sagkyndige skulle orientere Finanstilsynet herom. Finanstilsynet vil derefter kunne anvende de relevante tilsynsbeføjelser, herunder administrative tvangsindgreb, over for den pågældende virksomhed.

Det forudsættes, at de sagkyndige personer i selskabsretlig henseende alene fungerer som observatører og således ikke indgår i ledelsen af den pågældende finansielle virksomhed m.v. Det indebærer bl.a., at de sagkyndige personer ikke er omfattet af reglerne om ledelses- og erstatningsansvar efter selskabslovens regler m.v., og de kan derfor ikke pådrage sig et ansvar for de beslutninger, der træffes på f.eks. den finansielle virksomheds bestyrelsesmøder m.v., ligesom den pågældende ikke kan pålægges erstatningsansvar for beslutninger, der træffes af ledelsen i den finansielle virksomhed.

Med den foreslåede bestemmelse tilsigtes der ingen ændringer i ledelsens eller bestyrelsens ansvar. De sagkyndige personer har alene til formål at følge virksomheden med henblik på at foretage observationer og indhente oplysninger til Finanstilsynet. Det forhold, at de sagkyndige personer deltager i møder på vegne af Finanstilsynet kan således ikke indebære en accept eller anden tilkendegivelse vedrørende direktionens eller bestyrelsens beslutninger, handlinger, undladelser eller fremgangsmåde i øvrigt. De sagkyndige personers deltagelse kan ligeledes ikke tillægges betydning ved Finanstilsynets valg af reaktionsmuligheder over for virksomheden m.v. eller på anden vis have virkning i forhold til muligheden for at pålægge strafansvar for virksomheden eller dens ledelse m.v.

Det foreslås, at de sagkyndige personer i forbindelse med observationen af den daglige drift vil skulle orientere Finanstilsynet om forhold af væsentlig betydning for Finanstilsynets virksomhed. Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at Finanstilsynet bliver orienteret, hvis den sagkyndige person bliver opmærksom på forhold, som indikerer mulige risici for overtrædelse af den finansielle lovgivning, hvidvaskloven m.v. Formålet er, at Finanstilsynet får mulighed for hurtigere at reagere på oplysninger om den finansielle virksomheds tilstand som et supplement til de indgrebsmuligheder, som Finanstilsynet er tildelt efter gældende ret, f.eks. ved udstedelse af påbud.

Det forudsættes med den foreslåede bestemmelse, at Finanstilsynet fortsat vil tilrettelægge Finanstilsynets virksomhed i overensstemmelse § 344, stk. 2, hvilket bl.a. indebærer, at tilrettelæggelsen vil skulle ske ud fra et væsentlighedshensyn, hvor den tilsynsmæssige indsats står i forhold til de potentielle risici eller skadevirkninger, jf. § 344, stk. 2, 3. pkt. Finanstilsynet vil således som ved behandlingen af øvrige tilsynssager skulle foretage en sædvanlig prioritering af tilsynsindsatsen ud fra en risikobaseret tilgang, bl.a. under hensyntagen til f.eks. øvrige tilsynssager under behandling af Finanstilsynet. Det forhold, at Finanstilsynet udpeger en sagkyndig person til at følge virksomhedens

daglige drift, påvirker således ikke Finanstilsynets mulighed for på et senere tidspunkt at træffe afgørelse vedrørende forhold, som blev konstateret eller kunne være konstateret i forbindelse med den sagkyndiges observationer.

Det er Finanstilsynet, der efter den foreslåede bestemmelse, udpeger den eller de sagkyndige personer. Det er i den forbindelse Finanstilsynet, der afgør om den pågældende er egnet til at varetage opgaven og har den fornødne sagkundskab.

Finanstilsynet påser i forbindelse med udpegningen, at den sagkyndige person opfylder forvaltningslovens krav vedrørende habilitet. Det indebærer bl.a., at den pågældende ikke må have en særlig personlig eller økonomisk interesse i sagens udfald, og at der i øvrigt ikke må foreligge omstændigheder, som er egnet til at vække tvivl om vedkommendes upartiskhed fra virksomheden. Bestemmelsen har til formål at sikre, at der ikke foreligger omstændigheder, der er egnede til at rejse tvivl om personers fuldstændige upartiskhed fra virksomheden og loyalitet til Finanstilsynet som opdragsgiver.

Finanstilsynet kan på ethvert tidspunkt bestemme, at den sagkyndige person skal ophøre med at følge virksomheden, herunder hvis Finanstilsynet vurderer, at den pågældende ikke længere opfylder de fastsatte krav til sagkundskab og uvildighed, eller fordi formålet med udpegningen ikke længere er til stede.

De sagkyndige personer følger den daglige drift på vegne af Finanstilsynet og vil dermed skulle opfylde de krav, der stilles til den offentlige forvaltning, herunder forvaltningsloven, offentlighedsloven og retssikkerhedsloven.

Det er Finanstilsynet, som er de sagkyndige personers kontraktpart og ikke den finansielle virksomhed. Der opstår på den baggrund ikke et "klientforhold" eller et aftaleforhold i øvrigt mellem de sagkyndige og den finansielle virksomhed.

Finanstilsynet kan foreløbigt udrede udgifterne til de sagkyndige personer. Udgifterne til de sagkyndiges virke vil dog i sidste ende skulle afholdes af den finansielle virksomhed. Finanstilsynet kan kræve forudgående eller løbende betaling eller sikkerhedsstillelse fra den finansielle virksomhed.

Et påbud om at lade en eller flere sagkyndige personer følge en virksomhed i en nærmere fastsat periode vil kunne indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, jf. § 372, stk. 1.

Det foreslås, at det er Finanstilsynets bestyrelse, som vil skulle træffe afgørelse i sager om påbud efter den foreslåede bestemmelse. Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 8, og bemærkningerne hertil.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 2, nr. 11 og bemærkningerne hertil.

2.3. Styrkelse af whistleblowerordning – forbud mod tavshedsklausuler

2.3.1. Gældende ret

Den finansielle lovgivning stiller krav om, at virksomheder i den finansielle sektor skal have en whistleblowerordning, jf. bl.a. § 75 a i lov om finansiel virksomhed. Ordningen kan etableres via kollektiv overenskomst. Whistleblowerordningen skal sikre, at ansatte i den finansielle sektor gennem en særlig, uafhængig og selvstændig kanal anonymt kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering.

Følgende love på det finansielle område indeholder regler om whistleblowerordninger: Lov om finansiel virksomhed, lov om betalinger, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v., lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, lov om forsikringsformidling, lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, lov om ejendomscreditselskaber, lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, hvidvaskloven og lov om firmapensionskasser.

Virksomheder må ikke udsætte ansatte eller tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger som følge af, at den ansatte eller tidligere ansatte har indberettet en virksomheds overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en bestemmelse i virksomheden, jf. § 75 b. Denne bestemmelse kan ikke fraviges ved aftale til ugunst for den ansatte, jf. bestemmelsens stk. 3. Tilsvarende bestemmelser følger af en række andre love på det finansielle område.

Beskyttelsen af whistlebloweren finder først anvendelse, når der er indberettet oplysninger om virksomheden, dvs. når den ansatte har foretaget en indberetning. § 75 b regulerer ikke den situation, hvor en virksomhed aftaler med sine ansatte, at de ikke under eller efter ansættelsesforholdet kan indberette oplysninger til Finanstilsynet (såkaldte tavshedsklausuler).

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det følger af den politiske aftale af 27. marts 2019 om yderligere initiativer til styrkelse af indsatsen mod finansiel kriminalitet, at det ikke skal være muligt for en arbejdsgiver at indrette ansættelsesforholdene for virksomhedens medarbejdere på en sådan måde, at medarbejderne er afskåret fra gå til virksomhedens whistleblowerordning eller til Finanstilsynet eller andre offentlige myndigheder med oplysninger om ulovligheder i virksomheden.

En whistleblower kan tilvejebringe helt afgørende information til myndighederne, især på det finansielle område for eksempelvis at stoppe hvidvask eller finansiering af terrorisme. Det er derfor vigtigt, at effektiviteten af virksomhedernes whistleblowerordninger sikres, herunder at der ikke opstilles hindringer for de ansattes brug af ordningen.

På den baggrund skal der skabes klarhed om den enkelte ansattes retstilstand i forhold til tavsheds-klausuler. Der må ikke være tvivl om, at man som whistleblower er sikret mod ansættelsesretlige

følger af en indberetning. En tavsheds klausul, som medfører, at en ansat eller tidligere ansat ikke kan indberette lovovertrædelser til en whistleblowerordning, vil ikke være i overensstemmelse med intentionerne bag kravet om en whistleblowerordning, og en sådan klausul må også antages at være ugyldig. For at undgå nogen tvivl herom vil det være hensigtsmæssigt, at det fremgår eksplicit af lovgivningen.

Den foreslåede lovfæstelse følger op på de seneste lovændringer, der er foretaget for at styrke whistleblowerbestemmelserne i de finansielle virksomheder. Der henvises til den politiske aftale mellem Socialdemokraterne, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti, Venstre, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6) af 10. oktober 2013, som er udmøntet i lov nr. 268 af 25. marts 2014.

2.3.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at hvor der er indgået aftale mellem virksomheden og den ansatte eller en tidligere ansat om tavsheds klausul, skal det fremgå af disse aftaler, at den ansatte i en finansiell virksomhed ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder.

Herudover foreslås, at den ansatte eller den tidligere ansatte i en finansiell virksomhed ikke skal være afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en eksisterende aftale mellem den ansatte og den finansielle virksomhed.

Det foreslås, at forbuddet mod tavsheds klausuler også skal gælde for indberetninger til virksomhedernes egne ordninger og ordninger etableret ved kollektiv overenskomst efter bl.a. § 75 a i lov om finansiell virksomhed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 5, § 2, nr. 4, § 4, nr. 1, § 5, nr. 1, § 6, nr. 1, § 7, nr. 1, § 8, nr. 1, § 9, nr. 1, § 10, nr. 1, § 11, nr. 1, § 12, nr. 1, og §§ 14-16 samt bemærkningerne hertil.

2.4. Midlertidigt stop for nye kunder ved alvorlige overtrædelse af centrale hvidvaskregler

2.4.1. Gældende ret

Det følger af hvidvasklovens § 51, at Finanstilsynet bl.a. kan påbyde virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven at foretage nødvendige foranstaltninger ved overtrædelser af bestemmelser i hvidvaskloven eller regler udstedt i medfør heraf, jf. hvidvasklovens § 51 a. Ligeledes kan Finanstilsynet i en række situationer påbyde virksomheder omfattet af hvidvaskloven at afsætte den hvidvaskansvarlige, som virksomheden har udpeget.

Finanstilsynet kan i visse tilfælde påbyde finansielle virksomheder ikke at påtage nye kundeforhold, der f.eks. øger risikoen for virksomhedens solvens, jf. § 350 i lov om finansiell virksomhed. Denne

bestemmelse har til sigte at Finanstilsynet kan gribe ind over for en finansiel virksomhed, inden en der sker en overtrædelse af loven.

2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det følger af den politiske aftale af 27. marts 2019 om yderligere initiativer til styrkelse af indsatsen mod finansiel kriminalitet, at Finanstilsynet skal have mulighed for at udstede påbud om, at en virksomhed midlertidigt ikke må påtage sig nye kundeforhold, hvis der er konstateret alvorlige overtrædelser af centrale hvidvaskregler i virksomheden.

Finanstilsynet har i dag en bred adgang til at gribe ind over for virksomheder, som er underlagt Finanstilsynets tilsyn, men som ikke overholder reglerne i hvidvaskloven. Adgangen omfatter dog ikke mulighed for, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed at stoppe med at optage ny kundeforhold.

Tilsynsmyndighederne i en række andre EU-lande, herunder. Italien, Estland, Finland, Letland og Sverige har mulighed for at forbyde en virksomhed at optage nye kundeforhold, indtil virksomheden har rettet op på nærmere angivne kritisable forhold.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at en lignende hjemmel i dansk ret vil sikre effektive indgrebsmuligheder for Finanstilsynet i situationer, hvor der foreligger alvorlige overtrædelser af hvidvaskloven, eksempelvis i forbindelse med manglende iagttagelse af kundekendskabskravene. Et påbud om midlertidigt stop for nye kunder vil skulle være, indtil virksomheden kan dokumentere at have rettet op på forholdene. Påbuddet vil derfor udgøre et væsentligt incitament til hurtigt at rette op på de overtrædelser af hvidvaskloven, påbuddet vedrører.

Hvis indgrebsmuligheden skal være effektiv, finder Erhvervsministeriet, at muligheden skal kunne anvendes overfor hele virksomheden og dermed kunne udstrækkes til virksomhedens filialer i udlandet. Disse filialer skal på den ene side i henhold til hvidvaskreguleringen overholde hvidvaskreglerne i værtslandet, men på den anden side er hjemlandet forpligtet til at føre tilsyn med, at virksomheden sikrer, at dens filialer i udlandet overholder udenlandsk lov i overensstemmelse med tilsynsforpligtelsen på koncernniveau, som blev indført ved implementering af 4. hvidvaskdirektiv den 26. juni 2017.

2.4.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at Finanstilsynet skal kunne påbyde en virksomhed omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19, 23 og 24, at virksomheden eller personen midlertidigt ikke må optage nye kundeforhold, når der er konstateret en alvorlig overtrædelse af bestemmelser i denne lov eller regler udstedt i medfør heraf. Er overtrædelsen foregået helt eller delvist i en virksomheds udenlandske filial, kan påbuddet udstrækkes til at omfatte filialen. Et påbud ophører, når virksomheden eller personen over for Finanstilsynet dokumenterer, at overtrædelsen er ophørt.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 9, samt bemærkningerne hertil.

2.5. Skærpelse af strafansvar og forældelsesfrist for afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet

2.5.1. Direktions- og bestyrelsesmedlemmers mv. undladelse af at træffe nødvendige foranstaltninger i tilfælde af tab eller nærliggende fare for tab af væsentlig størrelse

2.5.1.1. Gældende ret

Det følger af § 373, stk. 6, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at hvis et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed undlader at træffe nødvendige foranstaltninger i tilfælde af tab eller nærliggende fare for tab af væsentlig størrelse, straffes vedkommende med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Efter § 373, stk. 6, 2. pkt., gælder tilsvarende for et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en sparevirksomhed eller administrator i et administrationsbo oprettet i medfør af § 247 a.

2.5.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det fremgår af den politiske aftale af 27. marts 2019 om styrkelse af indsatsen mod finansiel kriminalitet, at strafferammen forhøjes til fængsel indtil 2 år for et direktions- eller bestyrelsesmedlems undladelse af at træffe nødvendige foranstaltninger i tilfælde af tab eller nærliggende fare for tab af væsentlig størrelse. Der henvises til aftalens pkt. 3 om betydelig skærpelse af sanktionsmulighederne.

Når direktions- eller bestyrelsesmedlemmer ikke foretager de nødvendige foranstaltninger for eksempelvis at undgå tab af væsentlig størrelse, udsættes virksomheden, dens kunder og samarbejdspartnere og i nogle tilfælde forbrugere for en betydelig risiko. Erhvervsministeriet finder, at sådanne undladelser bør kunne sanktioneres hårdere.

2.5.1.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at forhøje strafferammen i § 373, stk. 6, 1. pkt., fra bøde eller fængsel indtil 4 måneder til bøde eller fængsel indtil 2 år. Bestemmelsen omfatter et medlem af bestyrelsen og direktionen i en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, som undlader at træffe nødvendige foranstaltninger i tilfælde af tab eller nærliggende fare for tab af væsentlig størrelse.

Det bemærkes, at med den foreslåede bestemmelse vil den forhøjede strafferamme endvidere finde tilsvarende anvendelse på et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en sparevirksomhed eller administrator i et administrationsbo oprettet i medfør af § 247 a, jf. § 373, stk. 6, 2. pkt.

Det foreslås endvidere at indsætte en henvisning i § 373, stk. 6, 1. pkt. til den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 290 b, stk. 1, der hjemler en forhøjet strafferamme for overtrædelser af § 373, stk. 6 og 7, begået af medlemmer af direktionen eller bestyrelsen i systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI), jf. lovforslagets § 3, nr. 3. Det vil dermed fremgå af § 373, stk. 6, at bestemmelsen finder anvendelse, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 290 b, stk. 1, eller den øvrige lovgivning.

Formålet med dette er at tydeliggøre, at der i medfør af den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 290 b, stk. 1, gælder en højere strafferamme for overtrædelser af § 373, stk. 6, når overtrædelserne er begået af et medlem af direktionen eller bestyrelsen i et SIFI.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 2, nr. 17 og 18, samt bemærkningerne hertil.

2.5.2. Afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger

2.5.2.1. Gældende ret

Finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder, blandede holdingvirksomheder, leverandører og underleverandører skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed, jf. § 347, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. I overensstemmelse med bestemmelser fastsat i direktiver gælder dette tilsvarende for udenlandske kreditinstitutter, administrationselskaber og investeringselskaber, der udøver virksomhed her i landet gennem etablering af filial eller udbud af finansielle tjenesteydelser.

Det er Finanstilsynet, der vurderer, hvilke oplysninger der er nødvendige for, at Finanstilsynet kan udføre det fornødne tilsyn med virksomhedernes overholdelse af reglerne. Der er i princippet ingen begrænsning i, hvad Finanstilsynet kan bede om, men der skal være en sammenhæng mellem den ønskede oplysning og det regelsæt, som Finanstilsynet i den konkrete situation påser overholdelsen af. Finanstilsynet er i den forbindelse underlagt de almindelige forvaltningsretlige regler.

Oplysningspligten er begrænset af kreditinstitut-, ISD- og UCITS-direktiverne. De oplysninger, Finanstilsynet kan kræve, er f.eks. statistiske oplysninger, oplysninger vedrørende virksomhedernes overholdelse af reglerne om god skik m.v. samt oplysninger til brug for tilsynet med likviditeten.

Der er ikke i lov om finansiel virksomhed fastsat regler om straf for overtrædelse af oplysningspligten i § 347, stk. 1. Der kan dog ifaldes strafansvar efter straffeloven, herunder straffelovens § 162 (om afgivelse af urigtige pligtmæssige erklæringer) eller § 163 (om afgivelse af urigtige skriftlige erklæringer efter).

Det følger af § 373, stk. 7, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at personer, der er knyttet til en finansiel virksomhed, og som giver urigtige eller vildledende oplysninger om forhold vedrørende virksomheden til offentlige myndigheder, til offentligheden, til noget selskabsorgan eller til indskydere, de forsikrede eller obligationsejerne eller andre investorer i den finansielle virksomhed, eller som gør sig skyldig i grov eller oftere gentaget forsømmelse eller skødesløshed, der kan medføre tab for virksomheden eller indskyderne, de forsikrede eller obligationsejerne eller andre investorer i den finansielle virksomhed, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Efter § 373, stk. 7, 2. pkt., gælder tilsvarende for personer knyttet til en sparevirksomhed eller administrator i et administrationsbo oprettet i medfør af § 247 a.

Det følger af forarbejderne til bestemmelsen, at det er fundet af særlig betydning, at finansielle virksomheder, sparevirksomheder eller udstedere af elektroniske penge ikke giver urigtige eller vildledende oplysninger, jf. forslag til lov om finansiel virksomhed, jf. Folketingstidende 2002-03, tillæg A, side 4945.

Det fremgår endvidere af forarbejderne, at bestemmelsen skal ses i sammenhæng med reglerne i straffeloven om urigtige og vildledende oplysninger til offentlige myndigheder og til offentligheden, jf. forslag til lov om finansiel virksomhed, jf. Folketingstidende 2002-03, tillæg A, side 4945. Endvidere er grov eller oftere gentagen forsømmelse eller skødesløshed strafbelagt.

Forældelsesfristen for overtrædelse af bestemmelserne i lov om finansiel virksomhed eller regler, der udstedt i medfør af loven, er 5 år, jf. § 373, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed.

2.5.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det følger af den politiske aftale mellem Socialdemokratiet, Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti af 27. marts 2019 om styrkelse af indsatsen mod finansiel kriminalitet, at det er en afgørende forudsætning for Finanstilsynets tilrettelæggelse og gennemførelse af dets tilsynsaktiviteter, at de oplysninger, som modtages om finansielle virksomheder, er fyldestgørende og retvisende. Finanstilsynets tilsynsmodel bygger således på, at Finanstilsynet kan have tiltro til korrektheden af de oplysninger, der modtages om de finansielle virksomheders ageren.

Der skal derfor gælde de samme regler for afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger for fysiske personer og virksomheder i lov om finansiel virksomhed, ligesom forældelsesfristen for virksomheders strafansvar for afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger forlænges fra 2 år til 5 år svarende til den nugældende forældelsesfrist for fysiske personer.

Som et led i at sikre, at Finanstilsynet modtager korrekte oplysninger fra virksomhederne, er det vurderet hensigtsmæssigt, at strafferammen for afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger fastsættes således, at der kan straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år.

Der henvises til aftalens pkt. 3 om betydelig skærpelse af sanktionsmulighederne.

Erhvervsministeriet finder, at initiativet bør gennemføres ved en ændring af § 373, stk. 7, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, således at bestemmelsen også skal gælde for finansielle virksomheder, og strafferammen hæves fra bøde eller fængsel indtil 4 måneder til bøde eller fængsel indtil 2 år.

En ny bestemmelse om sanktionering for at afgive urigtige oplysninger skal ske inden for artikel 6, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Forbuddet mod selvinkriminering er generelt ikke til hinder for anvendelse af strafsanktionerede oplysningspligter. Finanstilsynet vil dog som i dag konkret skulle vurdere, om selvinkrimineringsforbuddet er til hinder for, at Finanstilsynet håndhæver (dvs. gennemtvinger eller pålægger straf for manglende opfyldelse af) en

oplysningspligt over for en person eller virksomhed, der konkret mistænkes for en forbrydelse i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions forstand.

2.5.2.3.Lovforslagets indhold

Det foreslås, at finansielle virksomheder fremover skal omfattes af bestemmelsen i § 373, stk. 7, 1. pkt., om afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger, der i dag alene omfatter fysiske personer, der er tilknyttet en finansiell virksomhed.

Med den foreslåede bestemmelse indføres der således de samme regler for afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger, uanset om det er en finansiell virksomhed eller en fysisk person, der er tilknyttet en finansiell virksomhed, og som giver urigtige eller vildledende oplysninger om forhold vedrørende virksomheden til offentlige myndigheder, til offentligheden, til noget selskabsorgan eller til indskydere, de forsikrede eller obligationsejerne eller andre investorer i den finansielle virksomhed, eller som gør sig skyldig i grov eller oftere gentaget forsømmelse eller skødesløshed, der kan medføre tab for virksomheden eller indskyderne, de forsikrede eller obligationsejerne eller andre investorer i den finansielle virksomhed.

Den foreslåede tilføjelse af finansielle virksomheder til § 373, stk. 7, i lov om finansiell virksomhed har desuden den afledte konsekvens, at finansielle virksomheders afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger om forhold vedrørende virksomheden til offentlige myndigheder mv. fremover vil være omfattet af den særlige forældelsesfrist på 5 år, som gælder for overtrædelser af lov om finansiell virksomhed, jf. lovens § 373, stk. 8.

Med bestemmelsen sikres det endvidere, at forældelsesansvaret for både fysiske personer og finansielle virksomheders strafansvar er 5 år, jf. § 373, stk. 8, i lov om finansiell virksomhed.

Med den foreslåede ændring forudsættes det, at bødeniveauet for finansielle virksomheders overtrædelse af § 373, stk. 7, 1. pkt., fastsættes i overensstemmelse med den gældende bødemodel for overtrædelser af lov om finansiell virksomhed, som blev indført ved lov nr. 1549 af 13. december 2016 om ændring af lov om finansiell virksomhed, lov om investeringsforeninger m.v., lov om værdipapirhandel m.v. og forskellige andre love (Forhøjelse af bødeniveauet for overtrædelse af lov om finansiell virksomhed, udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI), krav til egnethed og hæderlighed for nøglepersoner i SIFI'er, aflønningsregler for finansielle virksomheder m.v., lempelse af kapitalkrav for fondsmæglerselskaber, udvidelse af tilsyns- og kontrolbeføjelser for Finanstilsynet og Erhvervsstyrelsen for at imødegå markedsmissbrug m.v.). Efter denne bødemodel opdeles de finansielle virksomheder i 5 kategorier efter deres økonomiske størrelse, og hvor der for hver kategori fastsættes følgende tre overordnede bødeniveauer:

- Et særligt lavt bødeniveau for bagatelagte overtrædelser.
- Et skærpet bødeniveau for særligt grove overtrædelser.
- Et generelt bødeniveau, som favner de resterende overtrædelser.

For fysiske personer gælder en tilsvarende tredeling af bødeniveauet.

Fastsættelsen af straffen vil som hidtil bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau kan fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Det foreslås endvidere at forhøje strafferammen i § 373, stk. 7, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed fra bøde eller fængsel indtil 4 måneder til bøde eller fængsel indtil 2 år.

Med den foreslåede ordning vil den forhøjede strafferamme endvidere finde tilsvarende anvendelse på personer tilknyttet en sparevirksomhed eller et administrationsbo oprettet i medfør af § 247 a, jf. § 373, stk. 7, 2. pkt.

Det foreslås herudover at indsætte en henvisning i § 373, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed til den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 290 b, stk. 1, der hjemler en forhøjet strafferamme for overtrædelser af § 373, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed begået af medlemmer af direktionen eller bestyrelsen i systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI), jf. lovforslagets § 3, nr. 3. Det vil dermed fremgå af § 373, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, at bestemmelsen finder anvendelse, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 290 b, stk. 1, eller den øvrige lovgivning.

Formålet med dette er at tydeliggøre, at der i medfør af den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 290 b, stk. 1, gælder en højere strafferamme for overtrædelser af § 373, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, når overtrædelser er begået af et medlem af direktionen eller bestyrelsen i et SIFI.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 2, nr. 17 og 18, samt bemærkningerne hertil samt pkt. 2.6 nedenfor.

2.5.3 Forhøjelse af strafferammen for overtrædelser begået af ledelsesmedlemmer i systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI)

2.5.3.1 Gældende ret

Det følger af § 373, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, at hvis et medlem af en bestyrelse eller direktion i en finansiel virksomhed, finansiel holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomhed undlader at træffe nødvendige foranstaltninger i tilfælde af tab eller nærliggende fare for tab af væsentlig størrelse, straffes vedkommende med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Efter bestemmelsen gælder det tilsvarende et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en sparevirksomhed eller administrator i et administrationsbo oprettet i medfør af § 247 a.

Det følger herudover af § 373, stk. 7, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at personer, der er knyttet til en finansiel virksomhed, og som giver urigtige eller vildledende oplysninger om forhold vedrørende virksomheden til offentlige myndigheder, til offentligheden, til noget selskabsorgan eller til indskydere, de forsikrede eller obligationsejerne eller andre investorer i den finansielle virksomhed, eller som gør sig skyldig i grov eller oftere gentaget forsømmelse eller skødesløshed, der kan medføre tab for virksomheden eller indskyderne, de forsikrede eller obligationsejerne eller andre investorer i den finansielle virksomhed, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Efter bestemmelsen gælder det tilsvarende personer knyttet til en sparevirksomhed eller administrator i et administrationsbo oprettet i medfør af § 247 a.

I hvidvasklovens § 78, stk. 2, er der indsat en forhøjet strafferamme, hvorved straffen kan stige til fængsel indtil 6 måneder ved særligt grove eller omfattende forsætlige overtrædelser af en række af hvidvasklovens bestemmelser. Det drejer sig om overtrædelse af § 5 om forbud mod at modtage kontantbetalinger på 50.000 kr. eller derover, § 9, stk. 2 om efterlevelse af politikker og procedurer i koncernforhold, § 10, § 11, stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. og 3. pkt., § 12, § 14, stk. 1, stk. 2, 2. pkt., og stk. 3 og 5, om krav til kundekendskabsprocedurer, § 17, stk. 1 og 2, §§ 18-20 om skærpede krav til kundekendskabsprocedurer, § 21, stk. 1, 2. pkt., om lempede krav til kundekendskabsprocedurer, § 25, stk. 1, § 26, stk. 1 og 3 og stk. 4, 1. pkt., og § 30 om undersøgelses-, underretnings- og opbevaringspligt, § 31 om grænseoverskridende virksomhed m.v., § 40 om valutavekslingsvirksomhed og artikel 4-8, 10-12 og 16 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler.

Det er ikke generelt fastsat regler om forhøjede strafferammer for overtrædelser begået af et ledelsesmedlem i et SIFI-institut.

Det følger dog af straffeloven, at der ved straffens fastsættelse skal lægges vægt på lovovertrædelsens grovhed og oplysningerne om gerningsmanden. Ved vurderingen af lovovertrædelsens grovhed lægges der bl.a. vægt på den skade, som lovovertrædelsen har medført, f.eks. om lovovertrædelsen vedrører værdier af en betydelig størrelse, eller om lovovertrædelsen har været egnet til at skade tilliden til en branche, det relevante marked eller den finansielle sektor som sådan.

Det indgår endvidere i almindelighed som en skærpende omstændighed ved strafudmålingen, at en lovovertrædelse er begået under misbrug af en stilling eller et særligt tillidsforhold, f.eks. om lovovertrædelsen er begået af et ledelsesmedlem.

Disse momenter vil kunne blive tillagt betydning ved straffastsættelsen, uanset om den relevante strafbestemmelse udtrykkeligt fastslår, at det er en skærpende omstændighed. Det gælder også i forhold til straffelovens § 290 a om hvidvask.

Det bemærkes, at de ovennævnte forhold endvidere vil kunne tillægges betydning i forhold til vurdering af, om hvidvask antager en sådan særligt grov beskaffenhed, at der er grundlag for at anvende

den forhøjede strafferamme i straffelovens § 290 a, stk. 2, som giver mulighed for at straffe kvalificerede former for hvidvask med fængsel indtil 8 år. Som det følger af forarbejderne til bestemmelsen, er opregningen af de strafforhøjende omstændigheder således ikke udtømmende, og det afgørende for anvendelsen af stk. 2 vil derfor være en konkret helhedsbedømmelse, jf. bemærkningerne til forslag til lov om ændring af straffeloven, jf. Folketingstidende 2017-18, A, L 147 som fremsat, side 10.

2.5.3.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Det fremgår af den politiske aftale af 27. marts 2019 om styrkelse af indsatsen mod finansiel kriminalitet, at der skal indsættes en bestemmelse i straffeloven, hvorved strafferammen forhøjes til fængsel indtil 3 år, hvis en overtrædelse af § 373, stk. 6 eller 7, i lov om finansiel virksomhed eller hvidvasklovens § 78, stk. 2, begås af ledelsesmedlemmer i systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) i Danmark. Der henvises til aftalens pkt. 3 om betydelig skærpelse af sanktionsmulighederne.

En sådan forhøjelse af strafferammen for ledelsesmedlemmer i SIFI'er er begrundet med at SIFI'er har en særlig betydning for det finansielle system og dets stabilitet. Derfor påhviler der ledelsen i SIFI'er et vidererækkende ansvar.

Justitsministeriet finder, at initiativet om en forhøjelse af strafferammen for overtrædelser begået af ledelsesmedlemmer i SIFI'er bør gennemføres ved at indsætte en ny bestemmelse i straffelovens § 290 b.

2.5.3.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse i straffelovens § 290 b.

Det foreslås således, at der i straffelovens § 290 b, stk. 1, indsættes en bestemmelse, hvorefter den, der som medlem af direktionen eller bestyrelsen i et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), gør sig skyldig i overtrædelse af § 373, stk. 6 eller 7, i lov om finansiel virksomhed, straffes med bøde eller fængsel indtil 3 år.

Det foreslås endvidere, at der i straffelovens § 290 b, stk. 2, indsættes en bestemmelse, hvorefter den, der som medlem af direktionen eller bestyrelsen i et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), gør sig skyldig i en overtrædelse omfattet af § 78, stk. 2, i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven), straffes med fængsel indtil 3 år.

Den foreslåede bestemmelse er en overbygningsbestemmelse til § 373, stk. 6 og 7, i lov om finansiel virksomhed og hvidvasklovens § 78, stk. 2, og hjemler en forhøjet strafferamme for forsætlige overtrædelser af de nævnte bestemmelser, der begås af medlemmer af direktionen eller bestyrelsen i SIFI'er.

Udtrykket »systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI)« skal forstås i overensstemmelse med det tilsvarende udtryk i lov om finansiel virksomhed.

Det bemærkes, at § 373, stk. 6 og 7, i lov om finansiel virksomhed og hvidvasklovens § 78, stk. 2, foreslås ændret ved den foreslåede § 1, nr. 11, og § 2, nr. 17 og 18.

2.6 10-årig forældelse af strafansvar efter hvidvaskloven, lov om finansiel virksomhed og straffeloven.

2.6.1. Gældende ret

En lovovertrædelse straffes ikke, når der er indtrådt forældelse, jf. straffelovens § 92.

Straffelovens udgangspunkt er, at forældelsesfristen afhænger af lovovertrædelsens strafferamme. Det fremgår af straffelovens § 93, stk. 1, at forældelsesfristen er 2 år, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel i 1 år for overtrædelsen (nr. 1), og at forældelsesfristen er 5 år, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel i 4 år (nr. 2). Forældelsesfristen er 10 år, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel i 10 år (nr. 3), og forældelsesfristen er 15 år, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel på bestemt tid (nr. 4).

Straffeloven indeholder herudover en række særlige forældelsesfrister for visse overtrædelser. Det fremgår således af straffelovens § 93, stk. 2, nr. 1, at forældelsesfristen i intet tilfælde er mindre end 5 år for overtrædelse af straffelovens § 296, stk. 3, § 297, stk. 2, og § 302, stk. 2, om groft uagtsomme overtrædelser af regler om bl.a. kapiteltilførsel, opbevaring af regnskabsmateriale og afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger om prisen på fast ejendom mv. Det fremgår endvidere af straffelovens § 93, stk. 2, nr. 2, at forældelsesfristen i intet tilfælde er mindre end 5 år for overtrædelse af skatte-, told-, afgifts- eller tilskudslovgivningen, hvorved der opnås eller kan opnås uberettiget vinding. Straffeloven indeholder herudover visse bestemmelser om overtrædelser, som ikke forældes (§§ 93 a og 93 b).

Det fremgår af straffelovens § 93, stk. 3, at hvis nogen ved samme handling har begået flere lovovertrædelser, for hvilke der efter § 93, stk. 1 og 2, gælder forskellige forældelsesfrister, skal den længste af disse frister anvendes med hensyn til samtlige overtrædelser.

Det fremgår af § 373, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed, at forældelsesfristen for overtrædelse af bestemmelser i loven eller regler udstedt i medfør heraf er 5 år.

Hvidvaskloven fastsætter ligeledes en forældelsesfrist på 5 år for overtrædelse af lovens bestemmelser eller regler udstedt i medfør heraf, jf. § 78, stk. 5, i hvidvaskloven.

De gældende forældelsesfrister på 5 år er en fravigelse af den almindelige forældelsesfrist på 2 år efter straffelovens § 93, stk. 1, nr. 1, for overtrædelser for hvilke, der ikke er hjemlet højere straf end fængsel i 1 år.

Den 5-årige forældelsesfrist blev indført i den gældende hvidvasklov og lov om finansiel virksomhed med henblik på at forhindre, at lovovertrædelser, som først bliver opdaget ved tilsynsbesøg i virksomheden, ikke er afskåret fra strafforfølgelse på grund af forældelse, selv om tilsynsbesøgene kan foregå med mere end 2 års interval. Da Finanstilsynets undersøgelser ofte sker med mere end 2 års interval, kan der være indtruffet forældelse ved konstateringen af disse overtrædelser, jf. bemærkningerne til forslag til lov om finansiel virksomhed, jf. Folketingstidende 2002-03, tillæg A, spalte 4946.

Der blev ved lov nr. 711 af 8. juni 2018 om ændring af straffeloven (Selvstændig bestemmelse om hvidvask) indført en selvstændig bestemmelse om hvidvask i straffelovens § 290 a, hvorefter hvidvask straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder. For sådanne overtrædelser er forældelsesfristen tilsvarende 5 år, jf. straffelovens § 93, stk. 1, nr. 2. Straffen for overtrædelse af § 290 a, stk. 1, kan dog stige til fængsel i 8 år, når hvidvasken er af særligt grov beskaffenhed navnlig på grund af forbrydelsens erhvervs-mæssige eller professionelle karakter eller som følge af den opnåede eller tilsigtede vinding, eller når et større antal forbrydelser er begået, jf. straffelovens § 290 a, stk. 2. Strafansvaret for hvidvask af særligt grov beskaffenhed forældes efter 10 år, jf. straffelovens § 93, stk. 1, nr. 3.

Ved fastlæggelse af forældelsesfristens begyndelse og afbrydelse finder straffelovens § 94 anvendelse. Det følger af straffelovens § 94, stk. 1, at forældelsesfristen regnes fra den dag, da den strafbare virksomhed eller undladelse er ophørt. Hvis strafbarheden af en handling afhænger af eller påvirkes af en indtrådt følge eller anden senere begivenhed, regnes forældelsesfristen dog først fra følgens eller begivenhedens indtræden, jf. straffelovens § 94, stk. 2.

Forældelsesfristen afbrydes, når den pågældende gøres bekendt med sigtelsen, eller når anklagemyndigheden anmoder om rettergangsskridt, hvorved den pågældende sigtes for overtrædelser, jf. straffelovens § 94, stk. 5. Forældelsesfristen for en juridisk persons ansvar kan afbrydes over for en person, der kan modtage forkyndelser på den juridiske persons vegne efter retsplejelovens § 157 a. Det vil sige, at forældelsesfristen kan afbrydes over for et direktionsmedlem, et bestyrelsesmedlem eller en anden, som har ansvar for den juridiske persons anliggender eller en ansat.

Frafaldes forfølgningen, uden at beslutningen herom omgøres af overordnet anklagemyndighed inden for den almindelige omgørelsesfrist, løber forældelsesfristen videre, som om forfølgning ikke havde fundet sted. Dette gælder også, når forfølgning standses på ubestemt tid. Skyldes standsningen, at sigtede har unddraget sig forfølgningen, medregnes forfølgningstiden dog ikke ved beregningen af forældelsesfristen, jf. straffelovens § 94, stk. 6.

2.6.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Det fremgår af den politiske aftale om styrkelse af indsatsen mod finansiel kriminalitet, at det som led i at skabe tillid til det finansielle system og forebygge lovovertrædelser er afgørende, at der ikke på grund af regler om forældelse kan undgås et strafansvar ved overtrædelser af lov om finansiel virksomhed og hvidvaskloven, selvom disse overtrædelser først opdages på et senere tidspunkt.

Opklaringen af overtrædelser af hvidvaskloven og lov om finansiel virksomhed kræver endvidere ofte en gennemgang af meget omfattende materiale og længerevarende undersøgelser med henblik på at afdække overtrædelserne, dens omfang og ansvarssubjekter.

På den baggrund foreslås forældelsesreglerne ændret, så grove overtrædelser af lov om finansiel virksomhed, grove overtrædelser af hvidvaskloven og overtrædelser af den foreslåede § 290 b i straffeloven om skærpet strafferamme for ledelsesmedlemmer i systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI), skal kunne straffes i op til 10 år efter, at overtrædelserne har fundet sted.

Lov om finansiel virksomhed indeholder krav til etablering og drift af finansielle virksomheder og skal medvirke til at sikre, at der er finansiel stabilitet i Danmark. En effektiv håndhævelse og sanktionering af grove overtrædelser af lov om finansiel virksomhed forudsætter ofte gennemgang af omfattende materiale og længerevarende undersøgelser med henblik på at afdække overtrædelserne, dens omfang og ansvarssubjekter.

Skal hensynene bag reglerne om forældelse følges, tilsiger sådanne afgørende samfundshensyn sammenholdt med, at der kan være en sandsynlighed for overtrædelse af lov om finansiel virksomhed, først afdækkes, efter at forældelse efter de gældende regler er indtruffet, at forældelsesfristen for de grove overtrædelser af loven udvides til 10 år.

Hvidvaskloven har til formål at forebygge hvidvask og terrorfinansiering, og manglende efterlevelse af hvidvasklovens bestemmelser indebærer potentielt store skadevirkninger for samfundet. Som led i at skabe tillid til det finansielle system og forebygge overtrædelser af hvidvaskloven, er det afgørende, at der kan pålægges et strafansvar ved lovovertrædelser, desuagtet at disse først opdages på et senere tidspunkt end overtrædelserne finder sted.

Ved lov nr. 1535 af 18. december 2018 blev der pr. 1. januar 2019 gennemført en markant skærpelse af det hidtidige bødeniveau for overtrædelse af bestemmelser i hvidvaskloven. Skærpelsen skulle afspejle de potentielle skadevirkninger for samfundet, som hvidvask medfører, og som en overtrædelse af reglerne i hvidvaskloven indebærer. Med lovændringen vil et stort pengeinstitut kunne idømmes meget betydelige bøder.

En markant bødestørrelse til en virksomhed sammenholdt med, at der kan være en sandsynlighed for overtrædelse af hvidvaskloven først afdækkes, efter at forældelse efter de gældende regler er indtruffet, tilsiger, at forældelsesfristen for de grove overtrædelser af hvidvaskloven forlænges til 10 år på linje med forældelsesfristen i straffeloven for hvidvasksager af særligt grov beskaffenhed (omfattet af straffelovens § 290 a, stk. 2).

Det vil endvidere svare til f.eks. reglerne om forældelse i sager om overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen. Sådanne overtrædelser forældes som udgangspunkt efter 5 år, mens overtrædelser af særligt grov karakter (omfattet af straffelovens § 289) forældes efter 10 år.

I forhold til den foreslåede overbygningsbestemmelse i straffelovens § 290 b, som medfører en forhøjet strafferamme for ledelsesmedlemmer i et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), der begår visse overtrædelser af lov om finansiell virksomhed og hvidvaskloven, gør de nævnte hensyn om at sikre tilstrækkelig tid til opklaring og efterforskning sig også gældende.

Overtrædelser af den foreslåede bestemmelse vil således ofte på samme måde som de nævnte overtrædelser af hvidvaskloven og lov om finansiell virksomhed kunne nødvendiggøre en gennemgang af meget omfattende materiale og længerevarende undersøgelser, og der vil være en sandsynligt for, at en overtrædelse først afdækkes, efter at forældelse efter de gældende regler er indtruffet.

Hertil kommer, at hensynet til indbyrdes sammenhæng i lovgivningen også taler for, at der ikke bør gælde en kortere forældelsesfrist for overtrædelse af den foreslåede overbygningsbestemmelsen i straffelovens § 290 b, der vedrører overtrædelser begået af medlemmer af direktionen og bestyrelsen i et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), end for de samme overtrædelser, når disse begås af andre personer. I den forbindelse skal det også bemærkes, at den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 290 b alene omfatter forsætlige overtrædelser, mens de relevante bestemmelser i hvidvaskloven og lov om finansiell virksomhed tillige omfatter overtrædelser, der begås ved uagtsomhed.

Med det markante bødeniveau for alvorlige lovovertrædelser sammenholdt med risikoen for, at lovovertrædelserne først afdækkes efter at forældelse er indtruffet, finder Erhvervsministeriet, at forældelsesfristen for grove overtrædelser af hvidvaskloven bør forlænges.

2.6.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås at forhøje forældelsesfristen fra 5 år til 10 år for strafansvar for visse grove overtrædelser af hvidvaskloven og lov om finansiell virksomhed. Den foreslåede bestemmelse skal medvirke til at sikre en øget og styrket håndhævelses- og sanktioneringsmulighed ved overtrædelser af de pågældende love.

De grove overtrædelser af hvidvaskloven og lov om finansiell virksomhed er nærmere oplyst i den foreslåede bestemmelse.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 13, og § 2, nr. 21, samt bemærkningerne hertil.

2.7 Øget krav til medlemmer af Finanstilsynets bestyrelse

2.7.1. Gældende ret

Etableringen af Finanstilsynets bestyrelse blev besluttet i forbindelse med Bankpakke 6 fra oktober 2013 mellem Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti, Venstre, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti (Aftale om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet), og nedsat 1. juli 2014.

Bestyrelsen blev etableret bl.a. med det formål at sikre Finanstilsynet større politisk uafhængighed i overensstemmelse med internationale standarder om uafhængige banktilsyn, som IMF tidligere har fremhævet i forbindelse med deres undersøgelse af Danmark. Bestyrelsens rolle er bl.a. at tage stilling til Finanstilsynets afgørelser i større og principielle sager og dermed sikre kvaliteten af Finanstilsynets afgørelser.

Det følger af § 345, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynets bestyrelse udpeges af erhvervsministeren.

Bestyrelsen består af syv medlemmer, som samlet skal have juridisk, økonomisk og finansiel indsigt. Bestyrelsen sammensættes af tre medlemmer med juridisk, økonomisk og finansiel sagkundskab (nr. 1), to medlemmer med ledelsesmæssige baggrund fra den finansielle sektor (nr. 2), et medlem med ledelsesmæssig baggrund fra det øvrige erhvervsliv (nr. 3) og et medlem fra Danmarks Nationalbank (nr. 4), jf. § 345, stk. 2.

Erhvervsministeren udpeger blandt medlemmerne en formand og en næstformand for bestyrelsen, jf. § 345, stk. 3. Erhvervsministeren udpeger endvidere en observatør fra Erhvervsministeriet i bestyrelsen, jf. § 345, stk. 4.

Det følger af § 345, stk. 5, at erhvervsministeren udpeger medlemmer af bestyrelsen og observatøren for op til to år ad gangen. Medlemmerne og observatøren kan genudpeges.

Efter § 345, stk. 6, må medlemmerne af bestyrelsen og observatøren ikke være ansat i eller være bestyrelsesmedlem i finansielle virksomheder, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, i virksomheder, der indgår i koncern med finansielle virksomheder, eller i virksomheder, der har kvalificerede ejerandele, jf. § 5, stk. 3, i finansielle virksomheder.

Det følger endvidere af § 38 i forretningsordenen for Finanstilsynets bestyrelse, at for nye bestyrelsesmedlemmer gælder en særlig karenperiode henset til medlemmets tidligere hverv, i hvilken periode medlemmet hverken kan være en del af behandlingen eller beslutningen af sager med relation til den pågældendes tidligere hverv. Det uanset, at medlemmet ikke i sit tidligere hverv har taget del i behandling af den pågældende sag, jf. bekendtgørelse nr. 525 af 23. maj 2018.

2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det fremgår af den politiske aftale om styrkelse af indsatsen mod finansiel kriminalitet, at det er afgørende, at Finanstilsynets bestyrelse er kvalificeret, uafhængig og upartisk. For at understøtte tilliden til bestyrelsesmedlemmernes kompetencer og uafhængighed skal fremtidige medlemmer af bestyrelsen derfor opfylde krav til egnethed og hæderlighed i stil med fit & proper-kravene, som gælder for finansielle virksomheder. Derudover skal der stilles krav om, at formanden og næstformanden for Finanstilsynets bestyrelse ikke har haft ansættelse i en større finansiel virksomhed i de seneste fem år.

Finanstilsynets bestyrelse skal herudover udvides med op til to medlemmer, der skal have særlig indsigt i forebyggelse og bekæmpelse af finansiel kriminalitet – herunder hvidvask, IT-kriminalitet og lignende – samt viden om dataanalyse og cyberrisici. Dette skal bl.a. understøtte en generel ændring i Finanstilsynets organisation, som blev gennemført i foråret 2019 med det formål at sikre et moderne og effektivt Finanstilsyn med styrket fokus på forebyggelse og bekæmpelse af finansiel kriminalitet. Finanstilsynets bestyrelse vil dermed bestå af op til ni medlemmer inklusiv formand, idet der kan være færre medlemmer så længe de påkrævede fagligheder samlet set er til stede.

2.7.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at antallet af medlemmer i Finanstilsynets bestyrelse skal forøges med op til to yderligere medlemmer med særlig indsigt i forebyggelse og bekæmpelse af finansiel kriminalitet, indsigt i dataanalyse og cyberrisici. Finanstilsynets bestyrelse vil således fremover bestå af op til ni medlemmer, inklusiv formanden.

Med den foreslåede bestemmelse lægges der op til en markant styrkelse af Finanstilsynets bestyrelses indsigt i forebyggelse og bekæmpelse af finansiel kriminalitet, indsigt i dataanalyse og cyberrisici.

Det foreslås, at der i forbindelse med udpegning af de to nye medlemmer af Finanstilsynets bestyrelse skal lægges afgørende vægt på de pågældendes indsigt i forebyggelse og bekæmpelse af finansiel kriminalitet samt indsigt i dataanalyse og cyberrisici. Det forudsættes, at erhvervsministeren har et betydeligt skøn til at vurdere, om de pågældende personer besidder de forudsatte egenskaber. Der vil ved udpegningen bl.a. kunne lægges vægt på de pågældendes uddannelse, forsknings- eller erhvervs-erfaring med og indsigt i værktøjer til forebyggelse og bekæmpelse af finansiel kriminalitet samt dataanalyse og cyberrisici.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 2, nr. 5 og 6, og bemærkningerne hertil.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en række nye krav om egnethed og hæderlighed m.v. for de personer, som fremover skal udpeges som medlemmer af Finanstilsynets bestyrelse. Formålet med den foreslåede bestemmelse om yderligere krav til Finanstilsynets bestyrelsesmedlemmer er at understøtte tilliden til medlemmernes hæderlighed, kompetencer og uafhængighed.

Med den foreslåede bestemmelse vil erhvervsministeren ved udpegelsen af medlemmer til Finanstilsynets bestyrelse skulle lægge vægt på, at det pågældende medlem har tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne udøve bestyrelseshvervet samt har et tilstrækkeligt godt omdømme og udviser hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed til effektivt at kunne medvirke til varetagelsen af bestyrelsens opgaver. Det skal endvidere tillægges vægt, om den pågældende kan afsætte tilstrækkelig tid til at varetage bestyrelseshvervet.

Efter den foreslåede bestemmelse skal et medlem af Finanstilsynets bestyrelse til enhver tid opfylde en række yderligere krav. Det foreslås, at den pågældende ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse straffeloven, hvidvaskloven, lov om finansiel virksomhed eller anden finansiel regulering

og regler udstedt i medfør heraf. Ved ”anden finansiel regulering” forstås regler underlagt Finanstilsynets tilsynskompetence.

Efter den foreslåede bestemmelse må vedkommende ikke have deltaget i ledelsen i en virksomhed, som er pålagt straf for overtrædelse af straffeloven, hvidvaskloven, lov om finansiel virksomhed eller anden finansiel regulering og regler udstedt i medfør heraf for forhold, der er begået i den periode, hvor den pågældende deltog i ledelsen.

Det foreslås, at vedkommende ikke kan være medlem af Finanstilsynets bestyrelse, såfremt vedkommende er eller bliver omfattet af en tilsynssag vedrørende ledelsesansvar, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning eller afgørelse efter § 345, stk. 7, nr. 4-6, i lov om finansiel virksomhed. Det indebærer, at den pågældende ikke må være eller blive enten direkte eller indirekte omfattet af en tilsynssag, hvor det er Finanstilsynet, der træffer beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter og i sager, der har videregående betydelige følger, jf. § 345, stk. 7, nr. 4, i sager hvor Finanstilsynet påbyder en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed at lade foretage og afholde udgifterne til en uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i virksomheden, jf. § 345, stk. 7, nr. 5, samt i sager, hvor bestyrelsen skal træffe beslutning om at overgive sager omfattet af § 345, stk. 7, nr. 4, til politimæssig efterforskning, jf. § 345, stk. 7, nr. 6.

Det foreslås herudover, at der skal gælde særlige krav til formanden og næstformanden for Finanstilsynets bestyrelse. Det foreslås, at formanden og næstformanden – ud over de gældende og ovenfor foreslåede krav til alle bestyrelsesmedlemmer – ikke må have haft ansættelse i en finansiel virksomhed eller været medlem af bestyrelsen for en finansiel virksomhed de seneste fem år regnet fra tidspunktet for erhvervsministerens udpegning af det pågældende medlem.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre formandens og næstformandens fornødne uafhængighed i forhold til finansielle virksomheder, hvor den pågældende har været ansat eller været bestyrelsesmedlem samt at sikre uafhængigheden til finansielle virksomheder generelt. Bestemmelsen skal også medvirke til at opretholde tilliden til Finanstilsynets integritet og uafhængighed samt effektiviteten af udøvelsen af tilsynsvirksomhed over for den finansielle sektor.

Det foreslås herudover, at erhvervsministeren efter indstilling fra et flertal i Finanstilsynets bestyrelse kan afsætte et medlem af bestyrelsen som konsekvens af, at et udpeget medlem af bestyrelsen ikke lever op til de foreslåede betingelser. Med forslaget understøttes den uafhængighed, som Finanstilsynets bestyrelse har efter de gældende regler.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 2, nr. 7, samt bemærkningerne hertil.

2.8. Hjemmel til at kræve indberetning af oplysninger til brug for risikovurdering

2.8.1 Gældende ret

Finanstilsynet har i dag hjemmel i hvidvasklovens § 49 til at indhente oplysninger hos virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven. Hjemlen i hvidvasklovens § 49 er i vidt omfang enslydende med § 347 i lov om finansiel virksomhed og giver Finanstilsynet mulighed for at indhente oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed.

I praksis bruges hjemlen i hvidvasklovens § 49 især i forbindelse med indhentelse af materiale til brug for tilsynsbesøg, herunder procedurer og politikker for overholdelse af hvidvaskloven samt oversigt over kunder med henblik på at udtage stikprøver af virksomhedernes overholdelse af reglerne. Hjemlen anvendes også ved off site-undersøgelser af hvidvaskområdet, hvor Finanstilsynet indhenter oplysninger hos en konkret virksomhed eller en kreds af virksomheder eller personer til brug for en undersøgelse af hvidvaskområdet.

Ligeledes giver hjemlen adgang til, at Finanstilsynet kan foretage tilsynsbesøg uden retskendelse.

2.8.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Det følger den politiske aftale af 19. september 2018 om yderligere initiativer til styrkelse af indsatsen mod hvidvask og terrorfinansiering indgået mellem Socialdemokratiet, Venstre, Liberal Alliance, Det Konservative Folkeparti, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti, at der skal være et effektivt og risikobaseret tilsyn med virksomheders overholdelse af reglerne om forebyggelse af hvidvask og terrorfinansiering. Et risikobaseret tilsyn indebærer, at myndighederne skal foretage en vurdering af, hvor risikoen for, at virksomhederne bruges til hvidvask og terrorfinansiering er størst, og indrette tilsynet i overensstemmelse hermed.

Af den politiske aftale fremgår det endvidere, at viden om, hvor og hvordan hvidvask og terrorfinansiering kan foregå, herunder på baggrund af de nationale risikovurderinger, data og statistik, medvirker til at sikre en effektiv forebyggelse og bekæmpelse af hvidvask og terrorfinansiering. Denne viden skal bl.a. bruges til at prioritere tilsynsindsatsen i tråd med FATF's anbefaling og EU's krav om et risikobaseret tilsyn. Tilsynsmyndighederne skal desuden opnå denne viden gennem samarbejde med politiet, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (herefter SØIK), herunder Hvidvasksekretariatet, og Politiets Efterretningstjeneste (PET).

Som et led i det risikobaserede tilsyn bør Finanstilsynet have bedre mulighed for at udarbejde risikovurderinger af de virksomheder, der er under tilsyn af Finanstilsynet. Dette kræver indberetninger af data fra virksomhederne, så det er muligt for Finanstilsynet at føre et digitalt tilsyn. Det digitale tilsyn vil skulle oprettes som et digitalt system, hvor virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven skal indberette en række nærmere definerede oplysninger til Finanstilsynet med faste intervaller. På baggrund af oplysningerne vil Finanstilsynet kunne udarbejde risikovurderinger, som kan bruges til at vurdere, hvilke virksomheder der skal have et tilsynsbesøg i hvilke intervaller.

Som nævnt har Finanstilsynet allerede i dag hjemmel til at indhente alle oplysninger, der er nødvendige for tilsynsbesøg. En sådan hjemmel findes tilsvarende i bl.a. lov om finansiel virksomhed, hvor

Finanstilsynet med den eksisterende hjemmel i en årrække har indhentet sådanne nærmere definerede oplysninger som nævnt ovenfor.

På hvidvaskområdet har Finanstilsynet imidlertid ikke tidligere fast indhentet oplysninger hos virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven til brug for et digitalt system. Henset hertil og under hensyn til specifikt at henlede virksomheders og personers opmærksomhed på, at indhentelse af sådanne oplysninger fremover vil være en del af Finanstilsynets tilsyn på hvidvaskområdet og dermed en del af virksomhedernes og personernes forpligtelse til at efterleve hvidvasklovens regler, finder Erhvervsministeriet, at der er behov for at indsætte en specifik hjemmel til at kræve indberetning af sådanne oplysninger.

Hjemlen til at kræve indberetning af oplysninger skal udformes som en bemyndigelse til Finanstilsynet til at kunne fastsætte nærmere regler for indberetningen, herunder om hvilke data der skal indberettes. Dette skyldes, at fastsættelsen af reglerne skal foregå i samarbejde med branchen og ved hjælp af undersøgelser af retstilstanden i sammenlignelige lande (nabotjek). Ligeledes vil der over tid være behov for at kunne justere i, hvilke data der skal indberettes.

2.8.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås på den baggrund, at Finanstilsynet vil kunne fastsætte nærmere regler om indberetning af oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets risikovurdering af virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 8, samt bemærkningerne hertil.

2.9 Tavshedspligt for Skatteforvaltningen

2.9.1 Gældende ret

Skatteforvaltningen fører ikke tilsyn med overholdelse af hvidvaskloven. Derfor er der i dag heller ikke nogen bestemmelse i hvidvaskloven, som regulerer Skatteforvaltningens tavshedspligt ved modtagelse af oplysninger om personer eller virksomheder, som videresendes fra Hvidvasksekretariatet i SØIK, og som hidrører fra virksomheders og personers underretninger i henhold til hvidvasklovens § 26 til i SØIK.

SØIK videresender jævnligt sådanne oplysninger til Skatteforvaltningen. Indberetningerne er i første omgang sendt til SØIK fra pengeinstitutter, revisorer, ejendomsmæglere mv., fordi der er mistanke om hvidvask eller terrorfinansiering. Pligten til at foretage underretning til SØIK følger af hvidvaskloven § 26. En person, om hvem der er foretaget underretning, har ikke ret til indsigt i de personoplysninger, der vedrører den pågældende selv. Virksomheder og personer omfattet af denne lov har, jf. § 38, pligt til at hemmeligholde, at der er indgivet underretning, at underretning overvejes, eller at en undersøgelse efter § 25 vil blive iværksat. SØIK videresender underretningerne til Skatteforvaltningen, når det vurderes, at der ikke foreligger risiko for hvidvask eller terrorfinansiering, men at der kan være skatte- og afgiftsmæssige forhold, der vedrører den person eller virksomhed, som underretningen vedrører, og som det kan være relevant for Skatteforvaltningen at få viden om.

Hvidvaskunderretninger, som sendes fra pengeinstitutter, revisorer og ejendomsmæglere mv. til SØIK, er i henhold til § 13, i lov nr. 410 af 27. april 2017 om retshåndhævende myndigheders behandling af personoplysninger, er omfattet af de oplysninger, som den dataansvarlige skal stille til rådighed for den registrerede Oplysninger kan dog undtages fra oplysningspligten, jf. lovens § 14, når det konkret vurderes at være nødvendigt, f.eks. for at undgå at skade forebyggelsen, afsløringen, efterforskningen eller retsforfølgningen af en strafbar handling eller fuldbyrdelsen af en strafferetlig sanktion. Hvidvaskunderretninger vil af SØIK som oftest blive undtaget fra oplysningspligten på baggrund af en konkret vurdering i de enkelte sager.

Skatteforvaltningen er forpligtet til at underrette den person, som underretningen vedrører, når underretningen modtages fra SØIK. Dette følger af artikel 14, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2016/679/EU af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen). Det følger af denne bestemmelse, at når personoplysninger ikke er indsamlet hos den registrerede, skal den dataansvarlige give den registrerede en række oplysninger, herunder formålene med den behandling, som personoplysningerne skal bruges til, retsgrundlaget for behandlingen, de berørte kategorier af personoplysninger og eventuelle modtagere eller kategorier af modtagere af personoplysningerne. Det fremgår af databeskyttelsesforordningen artikel 14, stk. 5, litra d, at der kan gøres undtagelse til oplysningspligten i artiklens stk. 1-4, hvis personoplysninger som følge af tavshedspligt i henhold til EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret, herunder lovbestemt tavshedspligt, skal forblive fortrolige, eller såfremt det ud fra en konkret vurdering skønnes nødvendigt.

Det følger af § 35 i lov nr. 606 af 12. juni 2013, om offentlighed i forvaltningen (offentlighedsloven), at pligten til at meddele oplysninger begrænses af særlige bestemmelser om tavshedspligt fastsat ved lov eller med hjemmel i lov for personer, der virker i offentlig tjeneste eller hverv.

Den finansielle branche har gjort opmærksom på, at den medarbejder i for eksempel et pengeinstitut, der foretager lovpligtig underretning til SØIK i henhold til hvidvasklovens § 26 ved mistanke om hvidvask eller terrorfinansiering, risikerer at blive mødt med repressalier fra den kunde, som underretningen vedrører.

2.9.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Erhvervsministeriet finder, at det er vigtigt, at ansatte hos virksomheder omfattet af hvidvaskloven og personer omfattet af hvidvaskloven ikke udviser tilbageholdenhed i forhold til at foretage underretninger til SØIK af frygt for repressalier fra de personer eller virksomheder, som der underrettes om. Risikoen for repressalier kan i sidste ende føre til, at medarbejderen undlader at foretage den lovpligtige underretning.

For at imødekomme dette er det derfor Erhvervsministeriets opfattelse, at der bør indføres en regel i hvidvaskloven, der medfører, at tavshedspligten følger oplysningerne, således at oplysningerne er

tavshedsbelagte i alle led af processen, fra der foretages underretning til SØIK og til, at oplysningerne ender hos Skatteforvaltningen, samt indgår i en eventuel sagsbehandling.

En konsekvens af en sådan bestemmelse vil være, at det vil være muligt at gøre undtagelse til oplysningspligten i databeskyttelsesforordningens artikel 14, stk. 1-4, jf. artikel 14, stk. 5, litra d. Ved videregivelse af oplysninger fra SØIK til Skatteforvaltningen skal der således ikke i praksis ske underretning til den borger eller virksomhed, som Skatteforvaltningen har modtaget oplysninger om.

Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at hensynene til, at der foretages de fornødne underretninger til SØIK, og at ansatte i for eksempel pengeinstitutter ikke risikerer at blive udsat for repressalier, er så tungtvejende, at der bør ske en undtagelse til databeskyttelsesforordningens regler om underretning af den registrerede.

Som reglerne er i dag, vil underretninger, som Skatteforvaltningen modtager fra SØIK, og som indgår i sager oprettet af Skatteforvaltningen, ikke generelt kunne undtages fra de forvaltningsretlige partsrettigheder som partshøring, aktindsigt m.v., da en undtagelse vil bero på en konkret vurdering.

De pågældende underretninger fra SØIK hidrører som udgangspunkt fra personer, der som følge af deres virke er forpligtet til omgående at underrette SØIK hvis de er vidende om, har mistanke om eller har rimelig grund til at formode, at en transaktion, midler eller en aktivitet har eller har haft tilknytning til hvidvask eller terrorfinansiering. Der er tale om underretninger, som den pågældende ifølge hvidvasklovens § 26 er forpligtet til at give. Der er derfor et bredere beskyttelsehensyn ved sådanne underretninger end f.eks. i de tilfælde, hvor den offentlige forvaltning i øvrigt modtager uopfordrede anmeldelser fra borgere og virksomheder.

Hovedhensynet med den foreslåede bestemmelse er at beskytte ansatte hos virksomheder omfattet af hvidvaskloven og sikre, at der ikke udvises tilbageholdenhed i forhold til at foretage underretninger til SØIK af frygt for repressalier fra de personer eller virksomheder, der underrettes om. Den pågældende, som er forpligtet til at underrette SØIK, bør således også nyde beskyttelse efter den foreslåede bestemmelse i Skatteforvaltningens efterfølgende sagsbehandling og altså ikke kun ved Skatteforvaltningens modtagelse af underretningen direkte fra den underretningspligtige.

Den foreslåede bestemmelse er et udtryk for en afvejning mellem på den ene side den interesse og de partsrettigheder, som den enkelte borger har i forbindelse med behandlingen af en konkret sag, og på den anden side den interesse, som kontrolmyndigheder og den finansielle sektor har i at sikre relevante underretninger og beskyttelse af medarbejdere, der er undergivet en lovmæssig forpligtelse til at indberette oplysninger om transaktioner, midler eller aktiviteter, der kan være tilknyttet hvidvask eller finansiering af terrorisme.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at den foreslåede bestemmelse vil udgøre en særlig bestemmelse om tavshedspligt, jf. offentlighedsloven § 35.

2.9.3 Lovforslagets indhold

Med lovforslaget foreslås det, at der indsættes en bestemmelse om tavshedspligt for Skatteforvaltningens ansatte, således at disse under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e er forpligtet til at hemmeligholde oplysninger, som hidrører fra en underretning i henhold til § 26, og som Skatteforvaltningen har modtaget fra Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK).

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 10, samt bemærkninger hertil.

3 Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget forventes ikke at have væsentlige økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for det offentlige.

Digitaliseringsklar lovgivning

Erhvervsministeriet vurderer, at lovforslaget efterlever principperne om digitaliseringsklar lovgivning. Lovforslaget indeholder enkle og klare regler, som bidrager til administrative byrdelettelser for erhvervslivet.

4 Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Erhvervsstyrelsens Team Effektiv Regulering vurderer, at initiativet om hjemmelsbestemmelse til et nyt digitalt tilsyn, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, vil medføre administrative konsekvenser på over 4 mio. kr. årligt for erhvervslivet i Danmark. Den specifikke udmøntning af denne bemyndigelse vil imidlertid skulle ske under inddragelse med erhvervslivet. Det vil derfor først være muligt at kvantificere de administrative konsekvenser for erhvervslivet nærmere i forbindelse med udstedelsen af en bekendtgørelse med hjemmel i bemyndigelsen.

Lovforslaget indeholder herudover øvrige initiativer, som på nuværende tidspunkt forventes at medføre mindre væsentlige administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Agil erhvervsrettet regulering

Finanstilsynets vurderer, at ingen af de foreslåede initiativer er relevante for principperne om agil erhvervsrettet regulering.

5 Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget forventes ikke at få administrative konsekvenser for borgerne.

6 Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljømæssige konsekvenser.

7 Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (4. hvidvaskdirektiv).

Lovforslaget gennemfører endvidere dele af Europa-Parlamentet og Rådet direktiv (EU) 2018/843 om ændring af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og om ændring af direktiv 2009/138/EF og 2013/36/EU (5. hvidvaskdirektiv).

8 Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslaget har været sendt i høring hos følgende organisationer og myndigheder m.v.:

[...]

9 Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang(Hvis nej, anfør Ingen)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang(Hvis nej, anfør Ingen)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Lovforslaget forventes ikke at have væsentlige økonomiske konsekvenser for det offentlige.	Lovforslaget forventes ikke at have væsentlige økonomiske konsekvenser for det offentlige.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Lovforslaget forventes ikke at have væsentlige implementeringskonsekvenser for det offentlige.	Lovforslaget forventes ikke at have væsentlige implementeringskonsekvenser for det offentlige.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Erhvervsstyrelsens Team Effektiv Regulering vurderer, at initiativet om hjemmelsbestemmelse til et nyt digitalt tilsyn, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, vil medføre administrative konsekvenser på over 4 mio. kr. årligt for erhvervslivet i Danmark. Den specifikke udmøntning af denne bemyndigelse vil imidlertid skulle	

	<p>ske under inddragelse med erhvervslivet. Det vil derfor først være muligt at kvantificere de administrative konsekvenser for erhvervslivet nærmere i forbindelse med udstedelsen af en bekendtgørelse med hjemmel i be-myndigelsen.</p> <p>Lovforslaget indeholder herud-over øvrige initiativer, som på nuværende tidspunkt forventes at medføre mindre væsentlige administrative konsekvenser for erhvervslivet.</p>	
Administrative kon- sekvenser for er- hvervslivet		Lovforslaget indeholder herudover øv- rige initiativer, som på nuværende tids- punkt forventes at medføre mindre væ- sentlige administrative konsekvenser for erhvervslivet.
Administrative kon- sekvenser for borgerne	Ingen af betydning	Ingen af betydning
Miljømæssige kon- sekvenser	Ingen af betydning	Ingen af betydning
Forholdet til EU-ret- ten	<p>Lovforslaget gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets di- rektiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (4. hvidvask- direktiv).</p> <p>Lovforslaget gennemfører endvidere dele af Europa-Parlamentet og Rådet direktiv (EU) 2018/843 om ændring af direktiv (EU) 2015/849 om fore- byggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og om ændring af direk- tiv 2009/138/EF og 2013/36/EU (5. hvidvaskdirektiv).</p>	

Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	JA	NEJ
	X	

UDKAST

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (§ 17, stk. 3, i hvidvaskloven)

Lovændringen foreslås af lovtekniske grunde, og med henblik på sproglig tilretning. En ændring af hvidvasklovens § 17, stk. 3, træder i kraft den 10. januar 2020, jf. Folketingstidende 2018-19, tillæg C, L 204 som vedtaget, s. 3. For at sikre, at en tilretning af § 17, stk. 3, kan træde i kraft 10. januar 2020, foreslås bestemmelsen nyaffattet med sproglig tilretning af § 17, stk. 3, nr. 3.

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 17, stk. 2, medfører, at virksomheder og personer skal gennemføre skærpede kundekendingsprocedurer, hvis kunden har hjemsted i et land, der er opført på Kommissionens liste over lande, hvor der vurderes at være en øget risiko for hvidvask eller finansiering af terrorisme

5. hvidvaskdirektiv stiller krav om, at ved forretningsforbindelser eller transaktioner, der involverer højrisikotredjelande, skal forpligtede enheder, hvor det er muligt, foruden kravene implementeret i § 17, stk. 2, gennemføre en eller flere supplerende afhjælpende foranstaltninger.

Det foreslås, at der indsættes som § 17, stk. 3, 1. pkt., at virksomheder og personer, ud over de foranstaltninger, der er nævnt i stk. 2, skal gennemføre en eller flere yderligere risikobegrænsende foranstaltninger. Dette gælder, når fysiske personer eller juridiske enheder gennemfører transaktioner, der involverer lande, der er opført på Kommissionens liste over lande, hvor der vurderes at være en øget risiko for hvidvask eller finansiering af terrorisme.

Med risikobegrænsende foranstaltninger forstås foranstaltninger, som virksomheden eller personen iværksætter for at opnå en begrænsning af risiciene for hvidvask og finansiering af terrorisme.

Virksomheden eller personen skal efter nærmere vurdering vælge at gennemføre en eller flere af de risikobegrænsende foranstaltninger, som er nævnt i nr. 1-3 i den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i stk. 3, nr. 1, at disse foranstaltninger blandt andet kan bestå i anvendelse af supplerende elementer af skærpede kundekendingsprocedurer.

Det overlades til virksomheder og personer konkret at vurdere, hvilke supplerende og skærpende elementer, der ved gennemførelse af kundekendingsprocedurer konkret kan begrænse risikoen i forhold til virksomhedens eller personens forretningsmodel.

Det foreslås endvidere i stk. 3, nr. 2, at foranstaltningerne kan omfatte indførelse af relevante skærpede indberetningsmekanismer eller systematisk indberetning af finansielle transaktioner.

Virksomheder og personer, som har elektroniske kontroller, kan eksempelvis vælge at opsætte flere parametre, som dermed kan skærpe overvågningen af specifikke transaktionsmønstre.

Endvidere foreslås det i stk. 3, nr. 3, at foranstaltningerne kan bestå i begrænsning af forretningsforbindelser eller transaktioner med fysiske personer eller juridiske enheder fra de tredjelande, der er identificeret som højrisikotredjelande.

Det betyder, at virksomheder og personer kan beslutte at indskrænke deres udbud af produkter og tjenesteydelser til kunder fra højrisikotredjelande eller vælge ikke at indgå forretningsforbindelser eller gennemføre transaktioner, der involverer kunder fra højrisikotredjelande.

Bestemmelsen i § 17, stk. 3, implementerer dele af artikel 1, stk. 11, i 5 hvidvaskdirektiv.

Til nr. 2 (§ 20 a i hvidvaskloven)

Hvidvasklovens §§ 17-20 fastsætter skærpede krav til kundekendskabsprocedurer. Hvidvasklovens § 17, stk. 2, fastsætter, at virksomheder og personer skal gennemføre skærpede kundekendskabsprocedurer, hvis kunden har hjemsted i et land, der er opført på Kommissionens liste over lande, hvor der vurderes at være en øget risiko for hvidvask eller finansiering af terrorisme.

Det foreslås i § 20 a, at Finanstilsynet kan fastsætte regler om, at der ved forretningsforbindelser eller transaktioner, der involverer lande, der er opført på Kommissionens liste over højrisikotredjelande kan kræves, at første betaling foretages gennem en konto i kundens navn i et pengeinstitut, der er underlagt krav om kundekendskabsstandarder, der mindst svarer til de kundekendskabsstandarder, der er fastsat i denne lov.

Den foreslåede bestemmelse er en nyaffattelse med en sproglig tilretning af § 20 a, som blev vedtaget i foråret, men som først træder i kraft pr. 10. januar 2020, jf. Folketingstidende 2018-19, tillæg C, L 204 som vedtaget, s. 4.

Som konsekvens af den foreslåede nye bestemmelse, kan virksomheder og personer blive underlagt krav om at gennemføre en supplerende foranstaltning som led i deres kundekendskabsprocedurer i forhold til kunder og forretningsforbindelser, der involverer højrisikotredjelande.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med bestemmelserne i hvidvasklovens §§ 31 a og 31 b, hvorefter det skal være muligt for en virksomhed eller person, der er omfattet af hvidvaskloven, at oprette en forretningsforbindelse eller foretage en transaktion, der involverer et højrisikotredjeland.

Finanstilsynet vil udnytte bemyndigelsen ved en bekendtgørelse, som opstiller de kriterier, der vil afgøre, om en betaling skal foretages gennem en konto i kundens navn i et pengeinstitut underlagt krav om kundekendskabsstandarder, der mindst svarer til hvidvasklovens kundekendskabsstandarder.

Den foreslåede ændring har til hensigt at skabe ensartethed i formuleringerne i hvidvaskloven. Der er ikke tale om en materiel ændring.

Til nr. 3 (§ 22, stk. 5, 1. pkt., i hvidvaskloven)

Den gældende § 22, stk. 5, er en undtagelse til § 22, stk. 1, hvorefter indhentning af oplysninger, jf. § 11, stk. 1-4, ikke kan overlades til tredjemand, såfremt tredjemand er etableret i et land, som er opført på Kommissionens liste over lande, hvor der vurderes at være en høj risiko for hvidvask eller finansiering af terrorisme.

Det foreslås i *stk. 5, 1. pkt.*, at »lande, hvor der vurderes at være en høj risiko for hvidvask eller finansiering af terrorisme« ændres til »højrisikotredjelande«.

Den foreslåede ændring har til hensigt at skabe ensartethed i formuleringerne i hvidvaskloven. Der er ikke tale om en materiel ændring.

Til nr. 4 (§§ 31 a og 31 b i hvidvaskloven)

Lovændringen foreslås at lovtekniske grunde. Den foreslåede bestemmelse er en nyaffattelse af §§ 31 a og 31 b med en sproglig tilretning af § 31 a, stk. 1 og 2. §§ 31 a og 31 b blev vedtaget i foråret, og de nye bestemmelser træder først i kraft pr. 10. januar 2020, jf. Folketingstidende 2018-19, tillæg C, L 204 som vedtaget, s. 4.

Der gælder på nuværende tidspunkt ikke nogen regler for, hvilke foranstaltninger, der skal foretages, når en virksomhed fra et højrisikotredjemand ønsker at etablere datterselskaber, filialer eller repræsentationskontorer i Danmark.

5. hvidvaskdirektiv stiller krav om, at der fastsættes regler, der sikrer, at en eller flere foranstaltninger anvendes i forhold til højrisikotredjelande eksempelvis, når en underlagt virksomhed ønsker at etablere datterselskaber, filialer eller repræsentationskontorer i et tredjeland.

Den foreslåede bestemmelse i § 31 a, *stk. 1*, giver den myndighed, som påser en virksomheds eller en persons overholdelse af loven, mulighed for at afvise etablering af datterselskaber, filialer eller repræsentationskontorer i Danmark for virksomheder og personer, der har hjemsted i et land, der er opført på Kommissionens liste over lande, hvor der vurderes at være en øget risiko for hvidvask eller finansiering af terrorisme.

De myndigheder, der påser virksomhedens eller personens overholdelse af denne lov, er henholdsvis Finanstilsynet, jf. § 47, stk. 1, Erhvervsstyrelsen, jf. § 57, stk. 1, Advokatrådet, jf. § 64, stk. 1, og Spillemyndigheden, jf. § 65, stk. 1. Det følger således af hvidvasklovens § 47, stk. 1, at Finanstilsynet er tilsynsmyndighed for virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1 nr. 1-13, og 19. Det følger desuden af hvidvasklovens § 57, stk. 1, at Erhvervsstyrelsen er tilsynsmyndighed for virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1 nr. 15-18. Endvidere følger det af hvidvasklovens § 64, stk. 1, at Advokatrådet har tilsynskompetencen i forhold til advokater omfattet

af hvidvaskloven § 1 stk. 1 nr. 14. Endelig følger det af hvidvasklovens § 65, stk. 1, at Spillemyndigheden er tilsynsmyndighed for virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 20.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 2*, vil medføre, at den myndighed, som påser virksomhedens eller personens overholdelse af denne lov, kan fastsætte regler om, at etablering af datterselskaber, filialer eller repræsentationskontorer i Danmark for virksomheder og personer, der har hjemsted i et land, der er opført på Kommissionens liste over lande, hvor der vurderes at være en øget risiko for hvidvask eller finansiering af terrorisme, kan ske i landet under særlige forudsætninger.

Bestemmelsen vil give den myndighed, der påser virksomhedens eller personens overholdelse af denne lov, hjemmel til under særlige forudsætninger at godkende etablering af et datterselskab af en virksomhed, der har hjemsted i et land, der er opført på Kommissionens liste over lande, hvor der vurderes at være en øget risiko for hvidvask eller finansiering af terrorisme. Denne mulighed begrundes i, at det skal være muligt for en virksomhed eller person fra et land, der er opført på Kommissionens liste over lande, hvor der vurderes at være en øget risiko for hvidvask eller finansiering af terrorisme, at etablere sig i Danmark under særlige forudsætninger. Hvorvidt dette er tilfældet, må bero på en konkret vurdering. Der kan i vurderingen for eksempel lægges vægt på, om højrisikotredjelandet på højt politisk plan har forpligtet sig til at afhjælpe de identificerede mangler samt besluttet at anmode om teknisk bistand for at gennemføre FATF's handlingsplan, og som er identificeret ved FATF's offentlige erklæring.

Endelig følger det af hvidvasklovens § 65, stk. 1, at Spillemyndigheden er tilsynsmyndighed for virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 20.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 31 b, *stk. 1*, at virksomheder og personer omfattet af loven med hjemsted i Danmark, der ønsker at etablere en filial eller et repræsentationskontor i et land, der er opført på Kommissionens liste over lande, hvor der vurderes at være en øget risiko for hvidvask eller finansiering af terrorisme, skal meddele dette til den myndighed, der påser virksomhedens eller personens overholdelse af denne lov. Derudover skal der indsendes oplysninger om i hvilket land, filialen ønskes etableret, en beskrivelse af filialens virksomhed, herunder oplysninger om organisation, og de planlagte aktiviteter, filialens adresse og navnene på filialens ledelse.

De myndigheder, der påser virksomhedens eller personens overholdelse af denne lov, er henholdsvis Finanstilsynet, jf. § 47, stk. 1, Erhvervsstyrelsen, jf. § 57, stk. 1, Advokatrådet, jf. § 64, stk. 1, og Spillemyndigheden, jf. § 65, stk. 1. Det følger således af hvidvasklovens § 47, stk. 1, at Finanstilsynet er tilsynsmyndighed for virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1 nr. 1-13, og 19. Det følger desuden af hvidvasklovens § 57, stk. 1, at Erhvervsstyrelsen er tilsynsmyndighed for virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1 nr. 15-18. Endvidere følger det af hvidvasklovens § 64, stk. 1, at Advokatrådet har tilsynskompetencen i forhold til advokater omfattet

af hvidvaskloven § 1, stk. 1, nr. 14. Endelig følger det af hvidvasklovens § 65, stk. 1, at Spillemyndigheden er tilsynsmyndighed for virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 20.

Overtrædelse af bestemmelsen i § 31 b, stk. 1, foreslås strafbelagt efter § 78, stk. 1, 2. pkt. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af § 31 b, stk. 1, er virksomheder og personer omfattet af loven, og den strafbetingede handling består i, at en virksomhed eller person omfattet af loven, etablerer en filial eller et repræsentationskontor i et land, der er opført på Kommissionens liste over lande, hvor der vurderes at være en øget risiko for hvidvask eller finansiering af terrorisme, uden at meddele dette til den myndighed, der påser virksomhedens eller personens overholdelse af hvidvaskloven.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 31 b, *stk. 2*, at den myndighed, der påser virksomhedens eller personens overholdelse af denne lov, kan forbyde virksomheden eller personen at etablere filialer eller repræsentationskontorer i et land der er opført på Kommissionens liste over højrisikotredjelande, hvor der vurderes at være en øget risiko for hvidvask eller finansiering af terrorisme.

Bestemmelsen vil således give den myndighed, der påser virksomhedens eller personens overholdelse af denne lov, hjemmel til at forbyde en virksomheds eller persons etablering i et land, der er opført på Kommissionens liste over lande, hvor der vurderes at være en øget risiko for hvidvask eller finansiering af terrorisme.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 31 b, *stk. 3*, at den myndighed, der påser virksomhedens eller personens overholdelse af denne lov, kan fastsætte regler om, at virksomheden eller personen skal tage højde for, at den pågældende filial eller det pågældende repræsentationskontor vil komme til at ligge i et land, der ikke har tilstrækkelige ordninger til bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.

Det betyder, at den myndighed, der påser virksomhedens eller personens overholdelse af denne lov, kan fastsætte regler om, at en eller flere foranstaltninger skal iværksættes, hvis en virksomhed eller person ønsker at etablere en filial eller repræsentationskontor i et land, der ikke har tilstrækkelige ordninger til bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme.

Det forventes, at der vil fastsættes regler om, at virksomheden eller personen påbydes, at der føres øget kontrol med eller stilles skærpede krav om ekstern revision for virksomhedens filial eller repræsentationskontor, i det pågældende land, at virksomheden eller personen påbydes, at der stilles skærpede krav til ekstern revision af finansielle koncerner vedrørende alle filialer eller repræsentationskontorer i det pågældende land, og at kredit- og finansieringsinstitutter påbydes at undersøge og ændre eller om nødvendigt bringe korrespondentforbindelser med respondentinstitutter i det pågældende land til ophør.

De foreslåede bestemmelser til §§ 31 a og b implementerer dele af artikel 1, stk. 1, nr. 11, i 5. hvidvaskdirektiv.

Til nr. 5 (§ 35 a i hvidvaskloven)

I hvidvaskloven gælder der ikke et lovfæstet krav om, at virksomheder mv. omfattet af loven, ikke må indgå aftaler med sine ansatte om tavshedsklausuler.

Det følger af § 36 i hvidvaskloven, at virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 5, 8 og 11, for så vidt angår alternative investeringsfonde, og nr. 13-20, ikke må udsætte ansatte eller tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte eller tidligere ansatte har indberettet virksomhedens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en ordning i virksomheden. Denne bestemmelse kan ikke fraviges ved aftale til ugunst for den ansatte, jf. stk. 3. Tilsvarende bestemmelser følger af en række andre love på det finansielle område.

Beskyttelsen af whistlebloweren efter § 36 finder først anvendelse, når der er indberettet oplysninger om virksomheden eller personen, dvs. når den ansatte har foretaget en indberetning. Det vil således ikke være i strid med § 36, hvis en virksomhed mv. aftaler med sine ansatte, at de ikke under eller efter ansættelsesforholdet kan indberette oplysninger til Finanstilsynet (såkaldt tavshedsklausul).

En tavshedsklausul i aftaler indgået mellem den ansatte og virksomheden eller personen vil dog være uoverensstemmende med intentionerne bag bestemmelsen i § 35 om virksomhedens pligt til at etablere en whistleblowerordning for overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning.

Det foreslås på den baggrund at indsætte § 35 a.

I § 35 a, *stk. 1*, foreslås, at er der indgået aftale mellem en virksomhed eller personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 5, 8 og 11, for så vidt angår alternative investeringsfonde, og nr. 13-20, og den ansatte eller en tidligere ansat om en tavshedsklausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder.

Bestemmelsen vil gælde alle former for aftaler, hvilket vil sige, at bestemmelsen ikke er afgrænset til kun at gælde den ansattes ansættelseskontrakt. Der gælder ligeledes heller ikke krav til, hvordan en sådan aftale måtte være indgået. Bestemmelsen finder derfor anvendelse både for mundtlige som skriftlige aftaler. At ”indberette” omfatter også den situation, hvor politiet har rettet henvendelse til en medarbejder og anmodet om afgivelse af sådanne oplysninger.

Med ”offentlige myndigheder” skal forstås, at en indberetning af oplysninger om en virksomheds overtrædelser eller potentielle overtrædelse af den finansielle lovgivning, ikke er begrænset til Finanstilsynet eller SØIK. Indberetningen kan derfor også foretages til f.eks. Skatteforvaltningen eller politiet.

Det foreslås i § 35 a, *stk. 2*, at uanset *stk. 1*, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og virksomheden eller personen. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 35.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at den ansatte på tilsvarende vis, som i *stk. 1*, har mulighed for at indberette til virksomheden eller personen. *Stk. 2* lovfæster den lovsikrede ret, som ansatte og tidligere ansatte har i dag efter gældende ret. Bestemmelsen har derfor til at sigte at eliminere tvivlen om, at ansatte og tidligere ansatte altid kan gå til offentlige myndigheder med oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning uanset, hvad der måtte være indgået af aftaler med virksomheden eller personen.

Til nr. 6 (§ 49, stk. 1, 2. pkt., i hvidvaskloven)

Af hvidvasklovens § 49, *stk. 1*, følger det, at virksomheder og personer som nævnt i § 1, *stk. 1*, nr. 1-13 og 19, samt leverandører og underleverandører til disse skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed.

Det foreslås at indsætte som § 49, *stk. 1, 2. pkt.*, at oplysninger, der er af væsentlig betydning for Finanstilsynets tilsyn, skal gives af egen drift og hurtigst muligt.

Bestemmelsen er ny.

Den nye forpligtelse til at meddele Finanstilsynet oplysninger af egen drift gælder for de situationer, hvor det må stå klart for virksomheden og personer omfattet af § 1, *stk. 1*, nr. 1-13 og 19 samt leverandører og underleverandører til disse, at oplysningens karakter er af væsentlig betydning for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed. Deraf følger det, at det ikke vil være alle oplysninger, som virksomhederne skal meddele Finanstilsynet. Det vil efter bestemmelsen gælde, at virksomheden skal foretage en konkret vurdering af oplysningernes karakter, der påtænkes at blive meddelt til Finanstilsynet for at sikre, at informationerne har den fornødne interesse for Finanstilsynet. Forpligtelsen til at egen drift at meddele oplysningerne, vil kun gælde oplysninger, som efter den konkrete vurdering skal meddeles Finanstilsynet.

Med ”hurtigst muligt” forstås, at der skal gives meddelelse, så snart virksomheden bliver opmærksom på, at en oplysningens karakter er af væsentlig betydning for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed.

Et eksempel på, hvad der kunne være omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde, kunne være, hvis en virksomhed er ved at komme i økonomiske vanskeligheder, som ikke nødvendigvis er truende for virksomhedens fortsatte drift. Oplysningen kan have betydning for virksomhedens fortsatte drift, og meddelelse herom vil være af interesse for Finanstilsynets løbende tilsyn med virksomheden.

Et andet eksempel kunne være, at Finanstilsynet sender et brev til en bred kreds af regulerede virksomheder inden for et specifikt område, hvor Finanstilsynet oplyser, at indikationer viser, at der potentielt kan være problemer med opfyldelsen af reglerne på området. Giver den generelle meddelelse fra Finanstilsynet til virksomhederne anledning til, at en virksomhed efterfølgende kan konstatere, at tidligere meddelte oplysninger ikke har været korrekte eller kan give et misvisende billede af forholdene, kan det have væsentlig betydning for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed, at virksomheden reagerer over for Finanstilsynet.

Oplysningspligten medfører, at virksomheder skal udvise åbenhed og samarbejdsvillighed over for Finanstilsynet og af egen drift give oplysninger om virksomhedens forhold, når det kan forventes, at oplysningerne har interesse for myndighederne.

Virksomheden bør begrunde, hvorfor det vurderes, at meddelelsen er af væsentlig betydning for Finanstilsynet. Begrundelse af meddelelsen sikrer, at der foretages en konkret vurdering af betydningen af hver af de meddelelser, som gives til Finanstilsynet.

Oplysningspligten vil skulle gælde inden for rammerne af forbuddet mod selvinkriminering på lige fod med, hvad der i dag gælder for øvrige oplysningsforpligtigelser, som finansielle virksomheder er underlagt, herunder § 49. Det betyder, at Finanstilsynet i forbindelse med indhentning af oplysninger fra virksomheder må vejlede om retten til ikke at give selvinkriminerende oplysninger.

Den foreslåede bestemmelse i § 49, stk. 1, er i dag strafbelagt i medfør af § 78, stk. 1, 2. pkt., i hvidvaskloven. Den foreslåede bestemmelse i § 49, stk. 1, 2. pkt., vil således også være strafbelagt i medfør af § 78, stk. 1, 2. pkt. Den strafbare handling består i, at en virksomhed ikke giver meddelelse til Finanstilsynet om oplysninger, der er af væsentlig interesse for Finanstilsynet. Strafsubjektet er virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13 og 19 samt leverandører og underleverandører til disse, som undlader at give meddelelse til Finanstilsynet.

Til nr. 7 (§ 49, stk. 2, i hvidvaskloven)

Af hvidvasklovens § 49, stk. 1, følger det, at virksomheder og personer som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-13 og 19, samt leverandører og underleverandører til disse skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed.

Der gælder imidlertid ikke et lovbestemt krav om, at virksomhederne skal berigtige tidligere meddelte oplysninger til Finanstilsynet, som virksomheden på et senere tidspunkt kan konstatere er urigtige eller har vildledende karakter.

Det foreslås at lovbestemme en pligt til at berigtige oplysninger i § 49, stk. 2, hvorefter en finansiell virksomhed eller person, der er omfattet af stk. 1 eller regler udstedt i medfør af stk. 7, har pligt til straks at berigtige oplysninger afgivet til Finanstilsynet, hvis virksomheden eller personen efterfølgende konstaterer, at 1) oplysningerne ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen eller 2) på et senere tidspunkt er blevet misvisende.

Med ”straks” forstås, at der skal gives meddelelse, så snart virksomheden bliver opmærksom på, at en oplysning, som er meddelt til Finanstilsynet er ukorrekt eller viser sig at være blevet misvisende.

Med ”ikke har været korrekte” forstås, at oplysningerne materielt ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen af oplysningerne eller at de på et senere tidspunkt er blevet misvisende. Det vil eksempelvis være datamateriale, som indeholdte forkerte værdier. Det forudsættes dog, at det ikke vil være nødvendigt at berigtige mindre sproglige fejl eller lignende, der alene er af rent redaktionel karakter, og som ikke er meningsforstyrende for meddelelsens indhold.

Forslaget skal ses i sammenhæng med det foreslåede stk. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, hvorefter Finanstilsynet vil få adgang til at fastsætte nærmere regler om indberetning af oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets risikovurdering af virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven. Den foreslåede bestemmelse om berigtigelsespligten i stk. 2 vil også gælde for oplysninger indberettet efter regler udstedt i medfør af bemyndigelsen.

Virksomheder omfattet af lov om finansiel virksomhed vil med den foreslåede lovændring, ligesom tilfældet er i dag, være forpligtet til at berigtige oplysninger, som en virksomhed på et tidligere tidspunkt har indsendt til Finanstilsynet. Med forslaget lovfæstes det alene, at det gælder i situationer, hvor virksomheden efterfølgende konstaterer, at oplysningerne ikke har været korrekte eller kan have været misvisende.

Det er ikke hensigten, at den foreslåede berigtigelsespligt skal fortolkes videre, end hvad der i dag gælder som følge af indfortolkningen af en berigtigelsespligt i oplysningspligterne. Dette betyder bl.a., at der fortsat ikke vil gælde en berigtigelsespligt, hvis f.eks. oplysninger er fejlagtige som følge af åbenlyse tastefejl.

Bestemmelsen foreslås strafbelagt i medfør af § 78, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 11.

Den strafbare handling vil bestå i, at en virksomhed og person som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-13 og 19, samt leverandører og underleverandører til disse, undlader at berigtige oplysninger, der er givet til Finanstilsynet, og hvor virksomheden eller personen konstaterer, at oplysningerne ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen eller er blevet misvisende. Strafsubjektet er virksomheder og personer som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-13 og 19, samt leverandører og underleverandører til disse.

Til nr. 8 (§ 49, stk. 7, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 49, stk. 1, at virksomheder og personer omfattet af loven skal indsende de oplysninger, som er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed. Stk. 2 og 3 giver Finanstilsynet adgang til at gennemføre tilsynsbesøg uden en retskendelse med henblik på at indhente de oplysninger, som er nævnt i stk. 1. Finanstilsynet kan, jf. stk. 4, kræve oplysninger, der er nødvendige for at vurdere, om en virksomhed eller person er omfattet af hvidvaskloven, og indhente oplysninger til brug for en række myndigheder, herunder tilsynsmyndigheder og samarbejdsfora, jf. stk. 5.

For så vidt angår oplysningerne, som skal indsendes til Finanstilsynet, jf. stk.1, er der i praksis tale om bl.a. politikker og procedurer til forebyggelse af hvidvask og terrorfinansiering samt stikprøver af gennemførte transaktioner. Finanstilsynet indhenter sådanne oplysninger ved skriftlig anmodning typisk forud for et varslet tilsynsbesøg, og oplysningerne benyttes i den samlede vurdering af, om virksomheden eller personen lever op til kravene i hvidvaskloven.

Det foreslås i *stk. 7*, at Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om indberetning af oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets risikovurdering af virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven.

Bestemmelsen er ny.

De pågældende oplysninger, som virksomheder og personer forventes at blive pålagt at indberette, kan f.eks. være virksomhedens egen risikovurdering af sin forretningsmodel, andelen af højrisiko kunder, herunder antal kunder på FATF's risikoliste, antal transaktioner til og fra lande på FATF's risikoliste, antal transaktioner udenfor EU, til- og afgang af kunder, andelen af udenlandske kunder, andelen af erhvervskunder i forhold til private kunder, antal kunder i udenlandske datterselskaber og udenlandske filialer, antal transaktioner til og fra udlandet, antal alarmer i kundeovervågningen, evt. fordelt på kundetyper, antal politisk eksponerede personer henholdsvis i og udenfor EU, antal transaktioner udenfor EU m.v. Finanstilsynet vil nærmere fastsætte, hvilke oplysninger der skal indberettes. Dette vil ske i samarbejde med branchen samt ved at undersøge retstilstanden i sammenlignelige lande. Hvis det findes nødvendigt, vil Finanstilsynet justere, hvilke oplysninger der skal indberettes. Det vil ske ud fra en vurdering af, hvilke oplysninger der vurderes relevante for Finanstilsynets udarbejdelse af risikovurderinger.

Der vil skulle være proportionalitet mellem omfanget af de oplysninger, som Finanstilsynet vil pålægge virksomhederne og personerne at indberette, afhængigt af virksomheden eller personens størrelse og kompleksitet. Dette er en naturlig følge af, at en lille virksomhed med en simpel forretningsmodel, f.eks. en valutaveksler, vil have færre kundetyper end f.eks. et stort pengeinstitut med en kompleks forretningsmodel og mange kunder og kundetyper.

Oplysningerne forventes at skulle indberettes med et bestemt tidsinterval og i øvrigt på anmodning fra Finanstilsynet samt på en måde, der fastsættes nærmere af Finanstilsynet.

Til nr. 9 (§ 51 b i hvidvaskloven)

Det fremgår af § 51 i hvidvaskloven, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven at foretage nødvendige foranstaltninger ved overtrædelser af bestemmelser i hvidvaskloven eller regler udstedt i medfør heraf. Ligeledes kan Finanstilsynet, jf. hvidvaskloven § 51 a, påbyde virksomheder omfattet af loven at afsætte den af virksomheden udpegede hvidvaskansvarlige, hvor den hvidvaskansvarlige ikke har et tilstrækkeligt godt omdømme, eller hvor dennes adfærd giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på en forsvarlig måde.

Det foreslås i § 51 b, *stk. 1*, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19, 23 og 24, at virksomheden midlertidigt ikke må optage nye kundeforhold, når der er konstateret alvorlige overtrædelser af hvidvasklovens bestemmelser eller regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen er ny.

Det er hensigten med den foreslåede bestemmelse at styrke Finanstilsynets indgrebsmuligheder, når Finanstilsynet konstaterer, at en virksomhed har begået alvorlige overtrædelser af hvidvaskloven.

Ved "alvorlige overtrædelser" forstås grove eller omfattende overtrædelser af hvidvaskloven, som dog ikke er tilstrækkeligt alvorlige til, at der er grundlag for at fratage virksomheden sin tilladelse til at drive den pågældende type virksomhed. Et eksempel på en overtrædelse kunne f.eks. være et pengeinstitut, som ved optagelse af erhvervskunder ikke indhenter oplysninger om juridiske personers reelle ejere. Ved vurderingen af, om overtrædelsen har en sådan karakter, at den skal medføre et påbud om ikke at optage nye kundeforhold, før virksomheden har rettet op på forholdene og kan dokumentere dette, kan der bl.a. lægges vægt på overtrædelsens grovhed, herunder hvor mange og hvor store kunder drejer det sig om, karakteren af kundeforholdene osv. Der kan endvidere lægges vægt på overtrædelsens gentagne karakter, herunder hvor lang en tidsperiode overtrædelsen har strakt sig over.

Et påbud vil kunne omfatte alle nye kundeforhold, både privat- og erhvervskunder, men det kan også kun omfatte f.eks. privatkunder, hvis lovovertrædelserne kun foregår i forbindelse med privatkunder. Et påbud kan gives i forbindelse med andre tilsynsreaktioner, f.eks. politianmeldelse, men kan også stå alene.

Det foreslås i § 51 b, *stk. 1, 2. pkt.*, at en overtrædelse af hvidvasklovens bestemmelser eller regler udstedt i medfør heraf foregået helt eller delvist i en udenlandsk filial af en dansk virksomhed, kan påbuddet, jf. stk. 1, udstrækkes til også at omfatte den udenlandske filial.

En virksomheds udenlandske filial er omfattet af værtslandets regler om hvidvask, men virksomheden i hjemlandet er forpligtet til at sikre, at dens filialer i udlandet overholder udenlandsk lov i overensstemmelse med tilsynsforpligtelsen på koncernniveau, som blev indført ved implementering af 4. hvidvaskdirektiv den 26. juni 2017. Der henvises til hvidvasklovens § 31.

Et påbud kan således meddeles til virksomheden alene eller tillige omfatte en eller flere udenlandske filialer efter en konkret vurdering. Finanstilsynet skal i den forbindelse have konstateret, at de alvorlige overtrædelser, jf. eksemplet ovenfor, er foregået helt eller delvist i den eller de udenlandske filialer.

Det foreslås i § 51, stk. 2, at et påbud udstedt efter stk. 1 ophører, når virksomheden over for Finanstilsynet kan dokumentere, at overtrædelserne af denne lov og regler udstedt i medfør heraf, som blev lagt til grund for påbuddet, er ophørt.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter, hvornår påbuddet kan bringes til ophør. Påbuddet kan ikke pålægges for en tidsbestemt periode, men vil gælde så længe virksomheden ikke har bragt de overtrædelser, som blev lagt til grund for påbuddet, til ophør.

Påbuddet ophører først, når Finanstilsynet har vurderet, at den dokumentation, som virksomhederne har fremlagt, er tilstrækkeligt til at godtgøre, at overtrædelser af hvidvaskloven og regler udstedt i medfør heraf er ophørt. I forhold til eksemplet ovenfor vil dette f.eks. kunne godtgøres ved virksomhedens fremsendelse af tilstrækkelige skriftlige politikker og procedurer, jf. hvidvasklovens § 8, sammenholdt med, at Finanstilsynet udtager stikprøver af erhvervs kunderne.

Til nr. 10 (§ 69 b i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 26, at virksomheder og personer omfattet af denne lov omgående skal underrette SØIK, hvis virksomheden eller personen er vidende om, har mistanke om eller rimelig grund til at formode, at en transaktion, midler eller en aktivitet har eller har haft tilknytning til hvidvask eller finansiering af terrorisme.

Det følger af hvidvasklovens § 38, at virksomheder og personer, der underretter efter § 26, stk. 1 og 2, har pligt til at hemmeligholde, at der er givet underretning.

SØIK er underlagt oplysningspligt med hensyn til underretninger efter hvidvasklovens § 26 i henhold til § 13 i lov nr. 410 af 27. april 2017 om retshåndhævende myndigheders behandling af personoplysninger. Oplysningerne kan undtages fra oplysningspligten jf. lovens § 14, når det konkret vurderes at være nødvendigt, f.eks. for at undgå at skade forebyggelsen, afsløringen, efterforskningen eller retsforfølgningen af en strafbar handling eller fuldbyrdelsen af en strafferetlig sanktion.

Skatteforvaltningens ansatte er ikke underlagt samme tavshedspligt i forhold til de oplysninger, de modtager fra SØIK, og som hidrører fra underretninger efter hvidvasklovens § 26. Skatteforvaltningen underretter således efter artikel 14, stk. 1, i databeskyttelsesforordningen den registrerede om, at Skatteforvaltningen har modtaget oplysninger fra SØIK om den registrerede, som ikke er indsamlet hos den registrerede. I underretningen til den registrerede fremgår det, hvilken type af oplysninger Skatteforvaltningen har modtaget, f.eks. større indsættelser/hævninger på private konti.

Skatteforvaltningen modtager i dag underretninger fra SØIK, hvis hvidvasksekretariatet vurderer, at underretningerne ikke omhandler hvidvask af udbytte fra strafbare forhold eller finansiering af terrorisme, men har en skatte- og afgiftsmæssig interesse. Formålet med at sende oplysningerne til Skatteforvaltningen er, at oplysningerne vurderes af Skatteforvaltningen med henblik på regulering/ændring af den pågældendes skatte- og afgiftsmæssige tilsvare/ansættelse.

Det følger af skatteforvaltningslovens § 19, at forinden Skatteforvaltningen træffer en afgørelse, skal der udarbejdes en sagsfremstilling. Sagsfremstillingen skal indeholde en redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske forhold, der påtænkes tillagt betydning ved afgørelsen. Der skal endvidere oplyses om den afgørelse, som disse oplysninger efter forvaltningens vurdering fører til, med en begrundelse, der opfylder de krav til begrundelsen af en forvaltningsafgørelse, der følger af forvaltningsloven. Sagsfremstillingen skal sendes til udtalelse hos sagens parter med en svarfrist, der ikke uden parternes samtykke kan være på mindre end 15 dage regnet fra høringsskrivelsens datering, medmindre en anden frist er bestemt i lovgivningen. En part i sagen kan give afkald på denne høring.

Det følger af skatteforvaltningslovens § 20, at agter Skatteforvaltningen at træffe en afgørelse om ansættelse af indkomst- eller ejendomsværdiskat på et andet grundlag end det, der er oplyst efter skattekontrollovens § 2, skal den skattepligtige nævnt i skattekontrollovens § 2 og eventuelt andre parter underrettes om den påtænkte afgørelse. Underretningen skal opfylde de krav til begrundelsen af en forvaltningsafgørelse, der følger af forvaltningsloven

De oplysninger, som Skatteforvaltningen i dag modtager fra SØIK, anvendes som grundlag for en skatte- eller afgiftssags opstart. Under skatte- eller afgiftssagen indhenter Skatteforvaltningen oplysninger hos skatteyderen og/eller hos dennes pengeinstitut til brug for den talmæssige opgørelse af skatte- eller afgiftsansættelsen. Idet disse oplysninger indgår i en sagsfremstilling i henhold til skatteforvaltningslovens § 19 eller en underretning i henhold til skatteforvaltningslovens § 20, vil skatteyderen herved få kendskab til, på hvilket grundlag skatten eller afgiften er beregnet.

Det foreslås i § 69 b, at Skatteforvaltningens ansatte under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e er forpligtet til at hemmeligholde oplysninger, som hidrører fra en underretning i henhold til hvidvasklovens § 26, og som Skatteforvaltningen har modtaget fra SØIK.

Bestemmelsen er ny.

De oplysninger, som bestemmelsen omhandler, og som Skatteforvaltningen ikke længere må videregive, er oplysninger i henhold til databeskyttelsesforordningen til den person, der er foretaget underretning om efter hvidvasklovens § 26. Skatteforvaltningen oplyser efter de gældende regler den pågældende om, at Skatteforvaltningen har modtaget oplysninger om transaktioner på den pågældende persons konti, f.eks. overførsler fra virksomheder, hvor personen er hovedaktioner, atypiske indsættelser på personens barns konto, indsættelser og hævnings på personens konto, som vedrører erhvervsmæssig aktivitet, eller store kontante indsættelser og hævnings på personens konto. Der er således med den foreslåede regel tale om en fravigelse af databeskyttelsesforordningens regler.

Den foreslåede bestemmelse omfatter både selve modtagelsen af underretningen såvel som Skatteforvaltningens eventuelle indledning og behandling af en egentlig sag om skatte- eller afgiftsmæssige konsekvenser for den person eller virksomhed, som underretningen vedrører. Ved Skatteforvaltningens indledning og behandling af en sag, hvor underretningen indgår, vil underretningen fortsat være omfattet af den foreslåede bestemmelse. Såfremt der træffes skal afgørelse i en sag, som indledes og

behandles af Skatteforvaltningen, finder de almindelige forvaltningsretlige regler, herunder i forvaltningsloven, om partshøring, aktindsigt mv. anvendelse på afgørelsen, men oplysninger om underretningen vil fortsat være tavshedsbelagt i henhold til den foreslåede bestemmelse. Denne undtagelse begrundes med, at der er tale om en særlig bestemmelse om tavshedspligt, jf. offentlighedsloven § 35, som begrænser pligten til at meddele oplysninger, når der er særlige bestemmelser om tavshedspligt fastsat ved lov eller med hjemmel i lov for personer, der virker i offentlig tjeneste eller hverv.

Beregningsgrundlaget, der påtænkes tillagt betydning ved Skatteforvaltningens afgørelse, bør dog fortsat indgå i sagsfremstillinger og underretninger i henhold til skatteforvaltningslovens §§ 19 og 20 samt ved besvarelser på aktindsigtsanmodninger fra skatteyderen herom, men dog således, at oplysningerne fra SØIK ikke indgår.

Til nr. 11 (§ 78, stk. 1, 2. pkt., i hvidvaskloven)

Lovændringen foreslås af lovtekniske grunde, og med henblik på at sikre, at de foreslåede bestemmelser efter lovforslagets § 1, nr. 1 og 4, kan sanktioneres efter hvidvasklovens § 78, stk. 1, 2. pkt. En ændring af hvidvasklovens § 6 a, § 17, stk. 3, § 25, stk. 3, § 31 b, stk. 1, § 36 a og § 48, stk. 2, træder i kraft den 10. januar 2020, jf. Folketingstidende 2018-19, tillæg C, L 204 som vedtaget.

Den gældende bestemmelse i § 78 er en strafbestemmelse. Bestemmelsen fastsætter, hvilke overtrædelser af hvidvaskloven og forordninger, der kan straffes. Bestemmelsen fastsætter endvidere strafansvar for juridiske personer samt forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser og regler udstedt i medfør heraf.

Det bemærkes, at strafssubjekterne i de enkelte strafbelagte bestemmelser er defineret i de specielle bemærkninger til de respektive bestemmelser, jf. Folketingstidende 2018-19, tillæg C, L 204, som fremsat.

Til nr. 12 (§ 78, stk. 2, i hvidvaskloven)

Efter hvidvasklovens § 78, stk. 2, er der fastsat en forhøjet strafferamme på fængsel indtil 6 måneder ved særligt grove eller omfattende forsætlige overtrædelse af en række af hvidvasklovens bestemmelser. Den forhøjede strafferamme omfatter overtrædelse af § 5 om forbud mod at modtage kontantbetalinger på 50.000 kr. eller derover, § 9, stk. 2 om efterlevelse af politikker og procedurer i koncernforhold, § 10, § 11, stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. og 3. pkt., § 12, § 14, stk. 1, stk. 2, 2. pkt., og stk. 3 og 5, om krav til kundekendskabsprocedurer, § 17, stk. 1 og 2, §§ 18-20 om skærpede krav til kundekendskabsprocedurer, § 21, stk. 1, 2. pkt., om lempede krav til kundekendskabsprocedurer, § 25, stk. 1, § 26, stk. 1 og 3 og stk. 4, 1. pkt., og § 30 om undersøgelses-, underretnings- og opbevaringspligt, § 31 om grænseoverskridende virksomhed m.v., § 40 om valutavekslingsvirksomhed og artikel 4-8, 10-12 og 16 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler.

Den foreslås at ændre § 78, stk. 2, således at særligt grov eller omfattende forsætlig overtrædelse af § 17, stk. 1-3, kan straffes med fængsel indtil 6 måneder. Den foreslåede ændring medfører, at den

foreslåede § 17, stk. 3, ligesom de gældende § 17 stk. 1 og 2, er strafbelagt ved særligt grove eller omfattende forsætlige overtrædelser af hvidvaskloven. Der henvises til Folketingstidende 2018-19, tillæg C, L 204 som vedtaget, s. 3, for nærmere beskrivelse af strafsobjekt.

Det foreslås ligeledes at forhøje strafferammen i hvidvasklovens § 78, stk. 2, fra fængsel indtil 6 måneder til fængsel indtil 2 år. Det bemærkes i den forbindelse, at den foreslåede forhøjelse af strafferammen, udover at have betydning for den maksimalt udmålte straf for overtrædelse af de bestemmelser, der omfattes af straffebestemmelsen, også vil kunne give politi og anklagemyndighed adgang til at foretage flere efterforskningsskridt i forbindelse med en efterforskning af et evt. strafbart forhold, end hvad der mulighed for i dag.

Det foreslås endvidere, at § 49, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, strafbelægges efter § 78, stk. 2.

Det foreslås derudover, at det i hvidvasklovens § 78, stk. 2, angives, at bestemmelsen finder anvendelse, medmindre højere straf er forskyldt efter den foreslåede § 290 b, stk. 2, i straffeloven om forhøjet strafferamme for overtrædelser omfattet af hvidvasklovens § 78, stk. 2, begået af medlemmer af direktionen eller bestyrelsen i systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI), jf. lovforslagets § 3, nr. 3. Dette indebærer, at hvidvasklovens § 78, stk. 2, er subsidiær i forhold til den foreslåede § 290 b, stk. 2, i straffeloven for så vidt angår forsætlige overtrædelser omfattet af hvidvasklovens § 78, stk. 2, som er begået af medlemmer af direktionen eller bestyrelsen i SIFI'er.

Formålet med dette er at tydeliggøre, at der i medfør af den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 290 b, stk. 2, gælder en højere strafferamme for overtrædelser omfattet af hvidvasklovens § 78, stk. 2, når sådanne overtrædelser er begået af et medlem af direktionen eller bestyrelsen i et SIFI.

Til nr. 13 (§ 78, stk. 5, 2. pkt., i hvidvaskloven)

Det fremgår af § 78 stk. 5, i hvidvaskloven, at overtrædelser af hvidvasklovens bestemmelser eller regler udstedt i medfør heraf forældes efter 5 år.

Det foreslås, at der indsættes et nyt 2. pkt. i § 78, stk. 5, hvorefter forældelsesfristen er 10 år for overtrædelse af lovens §§ 6 og 6 a, § 7, stk. 1 og 2, § 10, § 11, stk. 1 og 2, og stk. 3, 1, 3 og 4. pkt., § 12, § 14, stk. 1, stk. 2, 2. pkt., stk. 3, stk. 4, 2. pkt., og stk. 5, § 15, § 17, stk. 1-3, § 18, stk. 1-6, §§ 19 og 20, § 22, stk. 2 og 3, § 24, stk. 1, 2. pkt., stk. 2 og 3, § 25, stk. 1 og 2, § 26, stk. 1 og 3, og stk. 4, 1. pkt., §§ 30, 31 og 31 b, § 32, 1. pkt., §§ 36 a og 43 og § 49, stk. 1 og 2.«

Den foreslåede ændring indebærer, at forældelsesfristen for strafansvar for de nævnte overtrædelser af hvidvaskloven forlænges fra 5 år til 10 år. Fælles for de anførte bestemmelser i hvidvaskloven, hvor der foreslås en 10-årsforældelsesfrist, er, at der er tale om overtrædelser, der særligt udsætter virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven for at blive brugt til hvidvask og terrorfinansiering, og hvor overholdelsen heraf derfor er afgørende for en virksomheds effektive forebyggelse af

hvidvask og terrorfinansiering. En overtrædelse af disse bestemmelser, må anses som grove overtrædelser af hvidvaskloven, og derfor bør disse bestemmelser omfattes af den forlængede forældelsesfrist.

De bestemmelser, som omfattes af den foreslåede forlængede forældelsesfrist, omhandler bl.a. § 6 om håndtering af falske penge, § 6 a om forbud mod anvendelse af 500 eurosedler, § 7, stk. 1, om foretagelse af risikovurdering, § 7, stk. 2, om udpegelse af hvidvaskansvarlig, § 10 og § 11, stk. 1 og 2, og stk. 3, 1., 3. og 4. pkt., om gennemførelse af kundekendskabsprocedurer, § 14, stk. 1, stk. 2, 2. pkt., stk. 3, stk. 4, 2. pkt., og stk. 5, om kontrol af kundens og reelle ejeres identitetsoplysninger, § 15 om foranstaltninger til imødegåelse af risici for hvidvask og terrorfinansiering hvor indhentede oplysninger er utilstrækkelige, § 17, stk. 1-3, om gennemførelse af skærpede kundekendskabsprocedurer, § 18, stk. 1-6, om håndtering af politisk eksponerede personer, § 19 om indhentelse af oplysninger ved grænseoverskridende korrespondentforbindelser, § 20 om forbud mod korrespondentforbindelser med tomme bankselskaber, § 22, stk. 2 og 3 og § 24, stk. 1, 2. pkt., stk. 2 og 3, om indhentelse af oplysninger ved brug af tredjemand og outsourcing, § 25, stk. 1, 2 og 3, om undersøgelse-, noterings- og opbevaringspligt, § 26, stk. 1 og 3 og stk. 4, 1. pkt., om underretningspligt, § 31 om sikring af overholdelse af regler ved grænseoverskridende virksomhed, § 31 b om meddelelse ved etablering af filial i højrisikoland, § 32, 1. pkt., om udveksling af oplysninger om mistænkelige forhold i koncerner, § 36 a om rapporteringsforpligtelse for den daglige ledelse ved modtagelse af advarsler om risiko for hvidvask og terrorfinansiering i virksomheden og § 43 om underretning vedrørende ændringer for valutavekslingsvirksomheder.

Bestemmelserne udgør nogle af de særligt vigtige pligter i hvidvaskloven og overtrædelser heraf betragtes som grove. Det er således hensigten, at den foreslåede forlængede forældelsesfrist skal således medvirke til at forebygge hvidvask eller terrorfinansiering samt sikre en øget og styrket håndhævelses- og sanktioneringsmulighed over for grove overtrædelser af hvidvaskloven.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.6.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Til nr. 1 (§ 1, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Efter § 1, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed finder lovens §§ 6, 6 a og 6 b, § 43, stk. 1, kapitel 7, § 64, stk. 3, §§ 70 og 71, § 75, § 79 a, §§ 117, 175 a og 179-181, kapitel 13, §§ 344, 345, 346, 347, 347 a, 347 b, 348 og 348 a, § 350, stk. 4, §§ 355 og 357, § 361, stk. 1, nr. 3 og 9, og stk. 2, § 368, stk. 2 og 3, stk. 4, nr. 1, og stk. 5, og §§ 369, 370, 372, 373, 373 a og 374 anvendelse for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder.

Det foreslås, at der indsættes en henvisning til den i lovforslagets § 2, nr. 11, foreslåede bestemmelse i § 347 c i lov om finansiel virksomhed, således at bestemmelsen også finder anvendelse for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder. Det foreslås, at der indsættes en ny

bestemmelse som § 347 c, hvorefter Finanstilsynet kan påbyde en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en nærmere fastsat periode, når Finanstilsynet vurderer, at der er særlig anledning hertil med henblik på varetagelsen af Finanstilsynets virksomhed. Der henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 2, nr. 11.

Med lovforslaget sikres det således, at Finanstilsynet kan påbyde også en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en nærmere fastsat periode, når Finanstilsynet vurderer, at der er særlig anledning hertil med henblik på varetagelsen af Finanstilsynets virksomhed.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Efter § 1, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed finder lovens §§ 6, 6 a, 6 b, 30, 32, 34-36, 43, 44, 47, 48, 50-60, 344 og 345, § 347, stk. 1, 2, 4 og 6, samt § 348, § 352, stk. 2, 354 a, 360, 363 a, 368-370 og §§ 373-374 anvendelse for filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i lovens §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det foreslås, at der indsættes en henvisning til den i lovforslagets § 2, nr. 11, foreslåede bestemmelse i § 347 c i lov om finansiel virksomhed, således at bestemmelsen også finder anvendelse for filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i lovens §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Der henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 2, nr. 11.

Med lovforslaget sikres det således, at Finanstilsynet kan påbyde sådanne filialer at lade en eller flere sagkyndige personer følge filialen i en nærmere fastsat periode, når Finanstilsynet vurderer, at der er særlig anledning hertil med henblik på varetagelsen af Finanstilsynets virksomhed. Et sådant påbud rettet mod en filial forudsættes koordineret og drøftet med den relevante tilsynsmyndighed i hjemlandet og i de relevante tilsynskolleger.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 75, stk. 1, lov om finansiel virksomhed)

Af § 75, stk. 1, følger det, at den finansielle virksomhed straks skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold, der er af afgørende betydning for virksomhedens fortsatte drift. Endvidere har finansielle virksomheder i dag pligt til efter anmodning at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed, jf. § 347, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Indberetningen efter § 75, stk. 1, skal foretages, hvor der er udsigt til, at den finansielle virksomhed er ved at komme i økonomiske vanskeligheder, uanset at den finansielle virksomhed på indberetningstidspunktet opfylder kapitalkravet. Bestemmelsen sikrer, at Finanstilsynet orienteres, inden den finansielle virksomheds situation bliver så alvorlig, at der skal tages stilling til, om Finanstilsynet skal inddrage tilladelsen.

Som eksempler på forhold, der kan gøre det nødvendigt at foretage indberetning, kan nævnes tab på et af den finansielle virksomheds største engagementer, bortfald af et betydeligt forretningsområde, likviditetsmæssige problemer eller et budget, der viser et betydeligt underskud og som vil bringe den finansielle virksomhed i nærheden af solvensgrænsen.

Det foreslås i § 75, stk. 1, 2. pkt., at den finansielle virksomhed hurtigst muligt skal meddele Finanstilsynet oplysninger, der er af væsentlig betydning for Finanstilsynets tilsyn.

Den nye forpligtelse til at meddele Finanstilsynet oplysninger af egen drift gælder for de situationer, hvor det må stå virksomheden klart, at oplysningens karakter er af væsentlig betydning for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed. Deraf følger det, at det ikke vil være alle oplysninger, som den finansielle virksomhed skal meddele Finanstilsynet. Det vil gælde efter bestemmelsen, at virksomheden skal foretage en konkret vurdering af oplysningernes karakter, der påtænkes at blive meddelt til Finanstilsynet for at sikre, at informationerne har den fornødne interesse for Finanstilsynet. Forpligtelsen til af egen drift at meddele oplysningerne, vil kun gælde oplysninger som efter den konkrete vurdering skal meddeles Finanstilsynet.

Med ”straks” forstås, at der skal gives meddelelse, så snart virksomheden bliver opmærksom på, at en oplysnings karakter er af væsentlig betydning for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed.

Oplysninger af interesse for Finanstilsynet vil for eksempel kunne være nye risikoområder, som må forventes at kunne medføre ændringer i Finanstilsynets tilsyn med virksomheden. Nye risikoområder kan f.eks. være et nyt væsentligt forretningsområde eller aktiviteter, som ændrer i virksomhedens opgørelse af solvensbehovet.

Et andet eksempel på, hvad der kunne være omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde kunne være, hvis en finansiell virksomhed er ved at komme i økonomiske vanskeligheder, som ikke nødvendigvis er truende for virksomhedens fortsatte drift. Oplysningen kan have betydning for virksomhedens fortsatte drift, og meddelelse herom vil være af interesse for Finanstilsynets løbende tilsyn med virksomheden.

Oplysningspligten medfører, at virksomheder skal udvise åbenhed og samarbejdsvillighed over for Finanstilsynet og af egen drift give oplysninger om virksomhedens forhold, når det kan forventes, at oplysningerne har interesse for myndighederne.

Virksomheden bør begrunde, hvorfor det vurderes, at meddelelsen er af væsentlig betydning for Finanstilsynet. Begrundelse af meddelelsen sikrer, at der foretages en konkret vurdering af betydningen af hver af de meddelelser, som gives til Finanstilsynet.

Oplysningspligten vil skulle gælde inden for rammerne af forbuddet mod selvinkriminering på lige fod med, hvad der i dag gælder for øvrige oplysningsforpligtigelser, som finansielle virksomheder er underlagt, herunder §§ 75 og 347 i lov om finansiel virksomhed. Det betyder, at Finanstilsynet i forbindelse med indhentning af oplysninger fra finansielle virksomheder må vejlede om retten til ikke at give selvinkriminerende oplysninger.

§ 75 er i dag strafbelagt i medfør af § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Den strafbare handling vil bestå i, at en finansiel virksomhed ikke giver meddelelse til Finanstilsynet om oplysninger, der er af væsentlig interesse for Finanstilsynet. Strafsubjektet er den finansielle virksomhed, som undlader at give meddelelse til Finanstilsynet.

Til nr. 4 (§ 75 c i lov om finansiel virksomhed)

I lov om finansiel virksomhed gælder der ikke et lovfæstet krav om, at finansielle virksomheder omfattes af loven, ikke må indgå aftaler med sine ansatte om tavshedsklausuler.

Det følger af § 75 b i lov om finansiel virksomhed, at en finansiel virksomhed ikke må udsætte ansatte eller tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte eller tidligere ansatte har indberettet virksomhedens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en ordning i virksomheden. Denne bestemmelse kan ikke fraviges ved aftale til ugunst for den ansatte, jf. stk. 3. Tilsvarende bestemmelser følger af en række andre love på det finansielle område.

Beskyttelsen af whistlebloweren efter § 75 b finder først anvendelse, når der er indberettet oplysninger om virksomheden, dvs. når den ansatte har foretaget en indberetning. Det vil således ikke være i strid med § 75 b, hvis en virksomhed aftaler med sine ansatte, at de ikke under eller efter ansættelsesforholdet kan indberette oplysninger til Finanstilsynet (såkaldt tavshedsklausul).

En tavshedsklausul i aftaler indgået mellem den ansatte og virksomheden vil dog være uoverensstemmende med intentionerne bag bestemmelsen i § 75 a om virksomhedens pligt til at etablere en whistleblowerordning for overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering.

Det foreslås på den baggrund at indsætte en ny § 75 c.

Det foreslås, at det i § 75 c, *stk. 1*, at er der indgået aftale mellem en finansiel virksomhed og den ansatte eller en tidligere ansat om en tavshedsklausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til offentlige myndigheder.

Bestemmelsen vil gælde alle former for aftaler, hvilket vil sige, at bestemmelsen ikke er afgrænset til kun at gælde den ansattes ansættelseskontrakt. Der gælder ligeledes heller ikke krav til, hvordan en sådan aftale måtte være indgået. Bestemmelsen finder derfor anvendelse både for mundtlige som skriftlige aftaler. At ”indberette” omfatter også den situation, hvor politiet har rettet henvendelse til en medarbejder og anmodet om afgivelse af sådanne oplysninger.

Med ”offentlige myndigheder” skal forstås, at en indberetning af oplysninger om en virksomheds overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering, ikke er begrænset til Finanstilsynet eller SØIK. Indberetningen kan derfor også foretages til f.eks. Skatteforvaltningen eller politiet.

Det foreslås i § 75 c, stk. 2, at uanset stk. 1, er den ansatte eller tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og den finansielle virksomhed. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 75 a og indberetninger efter ansættelsesforholdets ophør.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at den ansatte på tilsvarende vis, som i stk. 1, har mulighed for at indberette til finansielle virksomheds egen ordning. Stk. 2 lovfæster den lovsikrede ret, som ansatte og tidligere ansatte i dag har efter gældende ret. Bestemmelsen har derfor til at sigte at eliminere tvivlen om, at ansatte og tidligere ansatte altid kan gå til offentlige myndigheder med oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering uanset, hvad der måtte være indgået af aftaler med den finansielle virksomhed.

Til nr. 5 (§ 345, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Af § 345, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed følger det, at Finanstilsynets bestyrelse består af syv medlemmer, som samlet skal have juridisk, økonomisk og finansiel indsigt.

Det foreslås dels at ændre bestemmelsen, så Finanstilsynets bestyrelse kommer til at bestå af op til ni medlemmer, dels at ændre bestemmelsen, så det fremgår, at bestyrelsen samlet skal have juridisk, økonomisk, dataanalytisk, finansiel indsigt samt indsigt i cyberrisici.

Med ”op til” skal det forstås, at der kan være færre medlemmer så længe de påkrævede fagligheder samlet set er til stede.

Med indsigt i ”cyberrisici” skal det forstås sådan, at et medlem af bestyrelsen skal have indsigt i cybersikkerhed for at kunne udfordre håndteringen af den stigende trussel, som cyberangreb medfører.

Ændringen skal ses i sammenhæng med den foreslåede ændring i lovforslagets § 2, nr. 6.

Til nr. 6 (§ 345, stk. 2, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Af § 345, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed følger det, at Finanstilsynets bestyrelse består af syv medlemmer, som samlet skal have juridisk, økonomisk og finansiel indsigt. Bestyrelsen sammensættes af tre medlemmer med juridisk, økonomisk og finansiel sagkundskab (nr. 1), to medlemmer med ledelsesmæssige baggrund fra den finansielle sektor (nr. 2), et medlem med ledelsesmæssig baggrund fra det øvrige erhvervsliv (nr. 3) og et medlem fra Danmarks Nationalbank (nr. 4).

Det foreslås at ændre § 345, stk. 2, 2. pkt., således at der indsættes nyt nr. 2, så det følger af bestemmelsen, at Finanstilsynets bestyrelse forøges med et til to yderligere medlemmer med særlig indsigt i forebyggelse og bekæmpelse af finansiel kriminalitet samt dataanalyse og cyberrisici. Finanstilsynets bestyrelse vil således fremover bestå af op til ni medlemmer, inklusiv formanden.

Med indsigt i ”forebyggelse og bekæmpelse af finansiel kriminalitet” skal der lægges vægt på, om det pågældende medlem har indsigt i forebyggelse og bekæmpelse af hvidvask, IT-kriminalitet eller lignende.

Med indsigt i ”cyberrisici” skal det forstås sådan, at et medlem af bestyrelsen skal have indsigt i cybersikkerhed for at kunne udfordre håndteringen af den stigende trussel, som cyberangreb medfører.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (§ 345, stk. 3-6, i lov om finansiel virksomhed)

Reglerne om kravene til bestyrelsesmedlemmer i Finanstilsynets bestyrelse er fastsat i § 345, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed.

Det følger af § 345, stk. 6, at medlemmerne af bestyrelsen og observatøren ikke må være ansat eller være bestyrelsesmedlem i finansielle virksomheder, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, i virksomheder, der indgår i koncern med finansielle virksomheder, eller i virksomheder, der har kvalificerede ejerandele, jf. § 5, stk. 3, i finansielle virksomheder.

Med de foreslåede ændringer indsættes en række nye krav om egnethed og hæderlighed m.v. for de personer, som fremover skal udpeges som medlemmer af Finanstilsynets bestyrelse. Formålet med den foreslåede bestemmelse om yderligere krav til Finanstilsynets bestyrelsesmedlemmer er at understøtte tilliden til medlemmernes kompetencer og uafhængighed.

Det foreslås således, at der indsættes en ny bestemmelse i § 345, stk. 3, hvorefter erhvervsministeren ved udpegelsen af medlemmer til Finanstilsynets bestyrelse skal lægge vægt på, at det pågældende medlem har tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne udøve bestyrelseshvervet samt har et tilstrækkeligt godt omdømme og udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed til effektivt at kunne medvirke til varetagelsen af bestyrelsens opgaver. Det skal endvidere tillægges vægt, om den pågældende kan afsætte tilstrækkelig tid til at varetage bestyrelseshvervet.

Det foreslås, at kravene vil skulle være opfyldt fra det tidspunkt, hvor bestyrelsesmedlemmet udpeges af erhvervsministeren, og at det er erhvervsministeren, der i forbindelse med udpegningen vil skulle vurdere, om vedkommende opfylder de nævnte krav. Det forudsættes, at erhvervsministeren vil have et bredt skøn ved vurderingen af, om vedkommende opfylder de foreslåede betingelser. Der stilles ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav, personen vil skulle opfylde.

For så vidt angår vurderingen af, om den pågældende medlem har "tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne udøve bestyrelseshvervet" opstilles der ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav personen vil skulle opfylde. I vurderingen vil det bl.a. kunne indgå, om personen har en relevant uddannelse, om vedkommende har udøvet forskning eller haft relevant ansættelse, og om den pågældende f.eks. har relevant ledelses- eller bestyrelseserfaring.

Kravet om, at den pågældende har et "tilstrækkeligt godt omdømme og udviser hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed til effektivt at kunne medvirke til varetagelsen af bestyrelsens opgaver" har til formål at sikre, at de personer, der er en del af Finanstilsynets bestyrelse, har en høj etisk standard, både når det gælder deres faglige og ledelsesmæssige kompetencer og i forhold til deres personlige adfærd. Bestyrelsesmedlemmer i Finanstilsynets bestyrelse skal således generelt udvise en høj grad af hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelse af hvervet.

Det forudsættes, at et bestyrelsesmedlem anses for at have et tilstrækkeligt godt omdømme, hvis andet ikke er påvist, og hvis der ikke er begrundet tvivl om vedkommendes gode omdømme. Alle relevante oplysninger vil kunne lægges til grund ved vurderingen af, om bestyrelsesmedlemmet har et tilstrækkeligt godt omdømme. Hvis vedkommendes personlige eller forretningsmæssige adfærd giver anledning til begrundet tvivl om vedkommendes evner til at sikre en høj grad af hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed i varetagelse af hvervet, vil den pågældende skulle anses for ikke at have et tilstrækkeligt godt omdømme.

Ved denne vurdering vil der bl.a. kunne lægges vægt på eventuelle strafbare og administrative overtrædelser, inddragelse af tidligere tilladelser, licenser eller lignende, tidligere afskedigelser og baggrunden herfor. I vurderingen af bestyrelsesmedlemmets omdømme vil der skulle tages hensyn til alvoren af overtrædelserne, den tid, der er gået siden overtrædelserne, personens opførsel siden en eventuel strafbar overtrædelse af lovgivningen, og om der er tale om gentagelsestilfælde.

Ved vurderingen af, om et bestyrelsesmedlem opfylder kravene i den foreslåede bestemmelse, vil der skulle lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til Finanstilsynets integritet og uafhængighed samt effektiviteten af udøvelsen af tilsynsvirksomhed over for den finansielle sektor.

Ved vurderingen af, om den pågældende "kan afsætte tilstrækkelig tid til at varetage bestyrelseshvervet", vil der skulle lægges vægt på, om den pågældendes varetagelse af øvrige stillinger og hverv med rimelighed må antages at muliggøre, at den pågældende vil kunne opfylde kravet om effektivt at medvirke til varetagelsen af bestyrelsens opgaver.

Det foreslås i § 345, *stk. 4*, at et medlem af Finanstilsynets bestyrelse til enhver tid vil skulle opfylde en række yderligere krav. Det foreslås således indsat som § 345, *stk. 4, nr. 1*, at den pågældende ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse straffeloven, hvidvaskloven, lov om finansiel virksomhed eller anden finansiel regulering og regler udstedt i medfør heraf. Ved ”anden finansiel regulering” forstås regler underlagt Finanstilsynet tilsynskompetence.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at en person ikke vil kunne udpeges eller varetage hvervet som medlem af Finanstilsynets bestyrelse, hvis personen er pålagt strafansvar for overtrædelser af bestemmelser omfattet af den nævnte regulering. Den pågældende vil således skulle forlade sin stilling eller sit hverv i Finanstilsynets bestyrelse, hvis personen bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser, efter at personen er indtrådt i Finanstilsynets bestyrelse.

Det foreslås endvidere indsat som § 345, *stk. 4, nr. 2*, at vedkommende ikke må have deltaget i ledelsen af en virksomhed, som er pålagt straf for overtrædelse af straffeloven, hvidvaskloven, lov om finansiel virksomhed eller anden finansiel regulering og regler udstedt i medfør heraf for forhold, der er begået i den periode, hvor den pågældende deltog i ledelsen.

Det vil indebære, at en person ikke vil kunne udpeges eller varetage hvervet som medlem af Finanstilsynets bestyrelse, hvis personen har været bestyrelsesmedlem eller direktør i en virksomhed eller har været øverst ansvarlig for det forretningsområde, hvor den adfærd, der førte til overtrædelse af regler i straffeloven, hvidvaskloven, lov om finansiel virksomhed eller anden finansiel regulering og regler udstedt i medfør heraf, fandt sted.

Det foreslås herudover i § 345, *stk. 4, nr. 3*, at vedkommende ikke kan være medlem af Finanstilsynets bestyrelse, såfremt vedkommende er eller bliver omfattet af en tilsynssag vedrørende ledelsesansvar, hvor bestyrelsen skal træffe beslutning eller afgørelse efter § 345, *stk. 7, nr. 4-6*, der bliver til *stk. 12, nr. 4-6*, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslåede vil indebære, at den pågældende ikke fremover må være eller blive enten direkte eller indirekte omfattet af en tilsynssag, der vedrører ledelsesansvaret i en finansiel virksomhed, hvis der er tale om sag som falder under Finanstilsynets bestyrelsesansvar. Enten fordi der er tale om reaktioner i sager af principiel karakter eller i sager, der har videregående betydelige følger, jf. § 345, *stk. 7, nr. 4*, herunder sager hvor bestyrelsen skal træffe beslutning om at overgive sager omfattet af § 345, *stk. 7, nr. 4*, til politimæssig efterforskning, jf. § 345, *stk. 7, nr. 6*. eller i sager hvor bestyrelsen i relation til en sag vedrørende ledelsesansvar træffer afgørelse om påbud til finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder eller forsikringsholdingvirksomheder om, at virksomheden skal afholde udgifterne til, at der foretages en uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i virksomheden, jf. § 345, *stk. 7, nr. 5*.

Formålet er at sikre, at det ikke vil være muligt at blive udpeget eller fortsætte som bestyrelsesmedlem, hvis pågældende tidligere eller på det tidspunkt for udpegelsen er under undersøgelse for eller det er konstateret at vedkommende ikke selv har udvist tilstrækkelige evner som leder i en finansiel

virksomhed. I sådanne tilfælde vurderes det ikke at være rimeligt eller forsvarligt, at pågældende – som bestyrelsesmedlem i Finanstilsynet – f.eks. skulle vurdere om andre finansielle virksomheder lever op til kravene i den finansielle lovgivning, herunder andres egnethed som leder.

Ved udtrykket ”tilsynssag” skal forstås, at Finanstilsynet har oplysninger om den pågældende person, der kan give eller har givet grundlag for behandling af en sag vedrørende personens varetagelse af en lederstilling. Der stilles herved ikke krav om, at tilsynssagen skal være afgjort. Der vil dog skulle have været en vis realitet i sagen om ledelsesansvar. En person, der er i betragtning til at blive udpeget som bestyrelsesmedlem, vil således ikke være afskåret efter den foreslåede bestemmelse, hvis den tilsynssag, som Finanstilsynet har behandlet om pågældende, alene består af en grundløs klage over pågældendes lederevner i en finansiell virksomhed.

Efter den foreslåede § 345, stk. 4, nr. 4, kan vedkommende herudover ikke være medlem af Finanstilsynets bestyrelse, såfremt den pågældende har indgivet begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering eller er under rekonstruktionsbehandling, konkursbehandling eller gældssanering eller er erklæret konkurs eller indrømmet gældssanering.

Det foreslås indsat som § 345, stk. 4, nr. 5, at den pågældende ikke kan være medlem af Finanstilsynets bestyrelse, såfremt vedkommende er pålagt konkurskarantæne, ligesom den pågældende ikke må være frataget retten til at drive virksomhed.

Det foreslås endvidere indsat som § 345, stk. 4, nr. 6, at den pågældende ikke kan være frataget retten til at drive virksomhed.

Endelig foreslås det indsat som § 345, stk. 4, nr. 7, at den pågældende ikke kan være medlem af Finanstilsynets bestyrelse, såfremt vedkommende er under værgemål i medfør af lov nr. 1015 af 20. august 2007 om værgemål med senere ændringer.

For så vidt angår formanden og næstformanden for Finanstilsynets bestyrelse foreslås det indsat som § 345, stk. 5, at formanden og næstformanden – ud over de gældende og ovenfor foreslåede krav til alle bestyrelsesmedlemmer – ikke må have haft ansættelse i en finansiell virksomhed eller været medlem af bestyrelsen for en finansiell virksomhed de seneste 5 år regnet fra tidspunktet for erhvervsministerens udpegning af det pågældende medlem.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre formandens og næstformandens fornødne uafhængighed i forhold til finansielle virksomheder, hvor den pågældende har været ansat eller været bestyrelsesmedlem samt at sikre uafhængigheden til finansielle virksomheder generelt. Bestemmelsen skal også medvirke til at opretholde tilliden til Finanstilsynet.

Efter den foreslåede § 345, stk. 6, kan erhvervsministeren efter indstilling fra et flertal i Finanstilsynets bestyrelse afsætte et medlem af bestyrelsen som konsekvens af, at et udpeget medlem af besty-

relsen ikke lever op til de foreslåede betingelser. Det følger endvidere af § 345, stk. 4, at erhvervsministeren til enhver tid kan udpege en ny observatør fra Erhvervsministeriet i Finanstilsynets bestyrelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8 (§ 345, stk. 7, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Efter § 345, stk. 7, nr. 5, træffer Finanstilsynets bestyrelse afgørelser i sager om påbud efter § 347 b, stk. 1, hvorefter Finanstilsynet har mulighed for at påbyde en virksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed at lade foretage og afholde udgifterne til en uvildig undersøgelse af et eller flere nærmere angivne forhold i virksomheden, som tilsynet mener er af væsentlig betydning for tilsynets vurdering af den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed.

Det foreslås, at der indsættes en henvisning til den foreslåede § 347 c, stk. 1, jf. lovforslagets § 2, nr. 119, hvorefter Finanstilsynets bestyrelse på tilsvarende måde vil skulle træffe afgørelser i sager, hvor finansielle virksomheder mv. påbydes at lade en eller flere uvildige sagkyndige personer følge virksomhedens daglige drift.

Med den foreslåede tilføjelse i § 345, stk. 7, nr. 5, der med lovforslagets § 2, nr. 7, bliver til stk. 12, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed vil det være Finanstilsynets bestyrelse, der træffer afgørelse i sager efter den foreslåede § 347 c om påbud til finansielle virksomheder m.v. om at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en nærmere fastsat periode, når Finanstilsynet vurderer, at der er særlig anledning hertil med henblik på varetagelsen af Finanstilsynets virksomhed.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (§ 347, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Af § 347, stk. 1, følger det, at finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder, blandede holdingvirksomheder, leverandører og underleverandører skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed. I overensstemmelse med bestemmelser fastsat i direktiver gælder dette tilsvarende for udenlandske kreditinstitutter, administrationsselskaber og investeringsselskaber, der udøver virksomhed her i landet gennem etablering af filial alle udbud af finansielle tjenesteydelser.

Det er Finanstilsynet, der vurderer, hvilke oplysninger der er nødvendige til at udføre det fornødne tilsyn med virksomhedens overholdelse af reglerne. Det er en grundforudsætning, at der er en sammenhæng mellem den ønskede oplysninger, og det regelsæt, som Finanstilsynet i det konkrete tilfælde påser overholdelsen af.

Der gælder imidlertid ikke et lovbestemt krav om, at finansielle virksomheder mv. skal berigtige tidligere meddelte oplysninger til Finanstilsynet, som virksomheden på et senere tidspunkt kan konstatere er ukorrekte, misvisende på tidspunktet for afgivelsen eller har vildledende karakter.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 2*, hvorefter finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder, blandede holdingvirksomheder, leverandører og underleverandører, der har afgivet oplysninger efter *stk. 1*, har pligt til straks at berigtige oplysningerne over for Finanstilsynet, hvis virksomheden eller personen efterfølgende konstaterer, at oplysningerne 1) ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen eller 2) på et senere tidspunkt er blevet misvisende.

Med ”straks” forstås, at der skal gives meddelelse, så snart virksomheden bliver opmærksom på, at en oplysning, som er meddelt til Finanstilsynet er ukorrekt eller viser sig at være blevet misvisende.

Med ”ikke har været korrekte” forstås, at oplysningerne materielt ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen af oplysningerne eller at de på et senere tidspunkt er blevet misvisende. Det vil eksempelvis være datamateriale, som indeholdte forkerte værdier. Det forudsættes dog, at det ikke vil være nødvendigt at berigtige mindre sproglige fejl eller lignende, der alene er af rent redaktionel karakter, og som ikke er meningsforstyrrende for meddelelsens indhold.

Virksomheder omfattet af lov om finansiel virksomhed vil med den foreslåede lovændring, ligesom tilfældet er i dag, være forpligtet til at berigtige oplysninger, som en virksomhed på et tidligere tidspunkt har indsendt til Finanstilsynet. Med forslaget lovfæstes det alene, at det gælder i situationer, hvor virksomheden efterfølgende konstaterer, at oplysningerne ikke har været korrekte eller kan have været misvisende.

Det er ikke hensigten, at den foreslåede berigtigelsespligt skal fortolkes videre, end hvad der i dag gælder som følge af indfortolkningen af en berigtigelsespligt i oplysningspligterne. Dette betyder bl.a., at der fortsat ikke vil gælde en berigtigelsespligt, hvis f.eks. oplysninger er fejlagtige som følge af åbenlyse tastefejl.

Bestemmelsen foreslås strafbelagt i medfør af § 373, stk. 1, jf. lovforslagets § 2, nr. 14.

Den strafbare handling vil bestå i, at en finansiel virksomhed eller en person omfattet § 75, stk. 1 og 2, undlader at berigtige oplysninger, der er givet til Finanstilsynet, som virksomheden eller personen kan konstatere ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen eller at oplysningerne er blevet misvisende. Strafsubjektet er den finansielle virksomhed eller personen omfattet af § 75, stk. 1 og 2.

Til nr. 10 (§ 347, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 347, stk. 6, at Finanstilsynet kan indhente oplysninger efter *stk. 1-4* til brug for de i § 354, stk. 6, nr. 23-34, nævnte myndigheder og organer. Af § 354, stk. 6, nr. 23-34 fremgår en række af de myndigheder, som Finanstilsynet kan videregive tilsynsoplysninger til, uden at det vil udgøre en overtrædelse af Finanstilsynets tavshedspligt efter § 354, stk. 1.

Af § 347, stk. 1, følger det, at finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder, blandede holdingvirksomheder, leverandører og underleverandører skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed. I overensstemmelse med bestemmelser fastsat i direktiver gælder dette tilsvarende for udenlandske kreditinstitutter, administrationselskaber og investeringsselskaber, der udøver virksomhed her i landet gennem etablering af filial alle udbud af finansielle tjenesteydelser.

Af § 347, stk. 2, følger det, at Finanstilsynet til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse kan få adgang til en finansiell virksomhed og dens filialer, en finansiell holdingvirksomhed, en forsikringsholdingvirksomhed eller en fælles datacentral med henblik på indhentelse af oplysninger, herunder ved inspektioner. Finanstilsynet kan endvidere indhente oplysninger og til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til de virksomheder, med hvilke den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden har særlig direkte eller indirekte forbindelse i det omfang, det er nødvendigt for bedømmelse af en finansiell virksomheds, en finansiell holdingvirksomheds eller en forsikringsholdingvirksomheds økonomiske stilling, jf. stk. 3. Desuden følger det af stk. 4, at Finanstilsynet kan kræve alle oplysninger, herunder regnskaber og regnskabsmateriale, udskrift af bøger, andre forretningspapirer og elektronisk lagrede data, som skønnes nødvendige for Finanstilsynets virksomhed eller til afgørelse af, om en fysisk eller juridisk person er omfattet af bestemmelserne i denne lov.

Det foreslås i *stk. 6*, der bliver *stk. 7*, at ændre henvisningen til § 347, stk. 1-4 til *stk. 1* og 3-5. Det foreslåede er en konsekvens af lovforslagets § 2, nr. 9, hvor der foreslås indsat et nyt stykke efter *stk. 1*.

Det foreslåede er således alene en konsekvensændring af lovteknisk karakter.

Til nr. 11 (§ 347 c i lov om finansiell virksomhed)

Finanstilsynet har efter gældende ret ikke adgang til at påbyde finansielle virksomheder, at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en nærmere fastsat periode, når Finanstilsynet vurderer, at der er særlig anledning hertil med henblik på varetagelsen af Finanstilsynets virksomhed.

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse i § 347 c, *stk. 1*, hvorefter Finanstilsynet kan påbyde en finansiell virksomhed, en finansiell holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til 6 måneder, når Finanstilsynet vurderer, at der er særlig anledning hertil med henblik på varetagelsen af Finanstilsynets virksomhed. Tilsvarende gælder filialer omfattet af § 1, stk. 3 og 4, dvs. filialer her i landet af kreditinstitutter, investeringsselskaber, administrationselskaber og forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, med de afvigelser, som filialforholdet nødvendiggør, eller som er fastsat i eller i henhold til international aftale samt filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 i lov om finansiell virksomhed nævnte virksomhed i et land inden

for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Den foreslåede bestemmelse forudsættes anvendt i situationer, hvor Finanstilsynet f.eks. har givet et påbud for utilstrækkelige foranstaltninger til bekæmpelse af finansiell kriminalitet, herunder hvidvask, og hvor Finanstilsynet vurderer, at der er behov for i den forbindelse at følge en virksomheds efterlevelse af det udstedte påbud.

Det forudsættes endvidere, at den foreslåede bestemmelse anvendes i situationer, hvor Finanstilsynet i øvrigt efter en konkret vurdering finder, at der væsentlige forhold, der giver anledning til at følge den pågældende virksomhed med henblik på varetagelsen af Finanstilsynets virksomhed. Med den foreslåede bestemmelse vil Finanstilsynet således som led i den forebyggende indsats mod f.eks. finansiell kriminalitet, herunder hvidvask og terrorfinansiering, få bedre mulighed for på et tidligere tidspunkt at få et øget indblik i informationer fra finansielle virksomheder for derigennem at kunne afdække mulige risici for overtrædelse af reglerne.

Den foreslåede bestemmelse vil på den baggrund kunne anvendes af Finanstilsynet i alle tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at der er særlig anledning hertil med henblik på varetagelsen af Finanstilsynets virksomhed og vil bl.a. kunne anvendes samtidig med udstedelse af påbud, påtaler, politianmeldelse, risikooplysning eller et andet reaktionsvalg, som Finanstilsynet udsteder med hjemmel i samtlige regler, der henhører under Finanstilsynets tilsynsområde. Finanstilsynet vil i den forbindelse bl.a. kunne udpege sagkyndige personer til at vurdere kvaliteten af systemer og kontroller og til at verificere oplysninger, der er videregivet fra den finansielle virksomhed m.v. til Finanstilsynet.

Med bestemmelsen foreslås det, at den sagkyndige person udpeges i en periode på op til maksimalt 6 måneder. Det forudsættes dog, at udpegningen almindeligvis vil have en længde på mellem 6 til 8 uger. Der vil dog kunne være behov for, at udpegningen skal vare op mod 6 måneder. Det vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvis Finanstilsynet har grund til at antage, at der foreligger meget omfattende eller komplekse mangler i den pågældende virksomhed. Det vil eksempelvis også kunne være begrundet i den pågældende virksomheds størrelse eller komplekse organisation.

Det vil være Finanstilsynet, der i forbindelse med udpegningen af de pågældende personer, fastsætter, hvor længe de sagkyndige personer vil skulle følge driften af den finansielle virksomhed m.v. Ved fastsættelsen af perioden skal Finanstilsynet foretage en proportionalitetsafvejning, der inddrager risikoen for regelovertrædelser og de konstaterede forhold, der begrundet påbuddet. Den sagkyndige person vil kunne genudpeges, og det forudsættes, at der forud for hver genudpegning foretages en selvstændig vurdering af, om kriterierne for udpegning efter stk. 1 fortsat er opfyldt. Den sagkyndige person vil kunne genudpeges, og det forudsættes, at der forud for hver genudpegning foretages en selvstændig vurdering af, om kriterierne for udpegning efter stk. 1 fortsat er opfyldt.

Som et eksempel på en situation, hvor Finanstilsynet vil kunne udpege en sagkyndig person er, hvor Finanstilsynet f.eks. har fastsat et individuelt højere krav til kapitalgrundlaget efter § 124, stk. 3, i lov

om finansiel virksomhed, uden at den pågældende finansielle virksomhed er forventeligt nødlidende, jf. § 224 a i lov om finansiel virksomhed, men hvor Finanstilsynet alligevel vurderer, at situationen er tilstrækkelig alvorlig til en proaktiv tilgang med henblik på at sikre efterlevelse af påbuddet.

Et andet eksempel er en situation, hvor en bank efter en hvidvaskinspektion har fået en række påbud af Finanstilsynet for manglende overholdelse af hvidvasklovens pligter, f.eks. utilstrækkelige kundekendskabsprocedurer. Hvis Finanstilsynet i opfølgingsfasen konstaterer, at banken ikke har formået at opfylde påbuddene, eller ikke opfylder dem hurtigt nok, og Finanstilsynet er i tvivl om, hvorvidt banken kan eller vil opfylde påbuddene, vil Finanstilsynet kunne benytte bestemmelsen til at påbyde, at der indsættes en sagkyndig person.

Efter det foreslåede § 347 c, stk. 2 vil en virksomhed, der har modtaget et påbud om udpegning af en sagkyndig person, skulle give de sagkyndige personer de oplysninger og adgang til møder m.v., der er nødvendige for at kunne følge den daglige drift, herunder bestyrelsesmøder, direktionsmøder og generalforsamlinger. Det bemærkes i den forbindelse, at de sagkyndige personer vil være omfattet af tavshedspligtsbestemmelsen i § 354, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed. Den sagkyndige person vil således kunne få adgang til samtlige informationer og data fra den finansielle virksomhed, som vedkommende vurderer, er relevant for opgavevaretagelsen i henhold til Finanstilsynets påbud, ligesom personen kan overvære alle møder og øvrige relevante beslutningsfora i den finansielle virksomhed.

Det er Finanstilsynet, der i forbindelse med udpegningen vil skulle fastsætte vilkårene for, hvordan de sagkyndige personer vil skulle følge den ”daglige drift” af virksomheden. Med udtrykket den ”daglige drift” sigtes til alle dele af den finansielle virksomhed m.v., som er underlagt Finanstilsynets tilsynskompetence. Det forudsættes i den forbindelse, at Finanstilsynet og de sagkyndige personer har en bred skønsbeføjelse til at fastlægge, hvad der i den konkrete situation forstås ved daglig drift. I sager, hvor en virksomhed påbydes, at en sagkyndig person skal følge virksomhedens daglige drift, som følge af et andet påbud, forudsættes de sagkyndige personers opgavevaretagelse afgrænset med udgangspunkt i det udstedte påbuds indhold og formål.

Det forudsættes, at de sagkyndige personers i selskabsretlig henseende alene fungerer som observatør. Det indebærer, at de sagkyndige personer ikke vil være omfattet af reglerne om ledelses- og erstatningsansvar efter selskabslovens regler m.v., og de vil derfor ikke kunne pådrage sig et ansvar for de beslutninger, der træffes på f.eks. den finansielle virksomheds bestyrelsesmøder mv., ligesom den pågældende ikke vil kunne pålægges erstatningsansvar for beslutninger, der træffes af ledelsen i den finansielle virksomhed.

Med den foreslåede bestemmelse tilsigtes ingen ændringer i ledelsens og bestyrelsens ansvar. De sagkyndige personer har alene til formål at følge virksomheden med henblik på at foretage observationer og indhente oplysninger til Finanstilsynet. Det forhold, at de sagkyndige personer deltager i møder på vegne af Finanstilsynet, vil således ikke kunne indebære en accept eller anden tilkendegivelse vedrørende bestyrelsens beslutninger eller fremgangsmåde. De sagkyndige personers deltagelse

vil ligeledes ikke kunne tillægges betydning ved Finanstilsynets valg af reaktionsmuligheder over for virksomheden mv. eller på anden vis have virkning i forhold til muligheden for at pålægge strafansvar for virksomheden eller dens ledelse m.v.

Den eller de sagkyndige personer vil efter den foreslåede § 347 c, *stk. 3*, i forbindelse med observationen af den daglige drift skulle orientere Finanstilsynet om forhold af betydning for Finanstilsynets virksomhed. Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at Finanstilsynet bliver orienteret, hvis den sagkyndige person bliver opmærksom på forhold, som indikerer mulige risici for overtrædelse af den finansielle lovgivning. Formålet er, at Finanstilsynet får mulighed for hurtigere at reagere på oplysninger om den finansielle virksomheds tilstand som et supplement til de indgrebsmuligheder, som Finanstilsynet er tildelt efter gældende ret, f.eks. ved udstedelse af påbud.

Det forudsættes med den foreslåede bestemmelse, at Finanstilsynet fortsat vil tilrettelægge sin tilsynsvirksomhed i overensstemmelse § 344, *stk. 2*, i lov om finansiel virksomhed, hvilket bl.a. indebærer, at tilrettelæggelsen vil skulle ske ud fra et væsentlighedshensyn, hvor den tilsynsmæssige indsats står i forhold til de potentielle risici eller skadevirkninger, jf. § 344, *stk. 2, 3. pkt.*, i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynet vil som ved behandlingen af øvrige tilsynssager skulle foretage en sædvanlig prioritering af tilsynsindsatsen ud fra en risikobaseret tilgang, bl.a. under hensyntagen til øvrige tilsynssager under behandling af Finanstilsynet. Det forhold, at Finanstilsynet udpeger en sagkyndig person til at følge virksomhedens daglige drift, påvirker således ikke Finanstilsynets mulighed for på et senere tidspunkt at træffe afgørelse vedrørende forhold, som blev konstateret eller kunne være konstateret i forbindelse med den sagkyndiges observationer.

Det er Finanstilsynet, der efter det foreslåede § 347 c, *stk. 4*, udpeger den eller de sagkyndige personer. Det er i den forbindelse Finanstilsynet, der afgør, om den pågældende er egnet til at varetage opgaven og har den fornødne sagkundskab og uvildighed.

Ved ”sagkyndig person” forstås, at den pågældende har sagkundskab inden for det område, som har givet anledning til at udpege vedkommende. Opgavevaretagelsen vil typisk kunne udføres af en advokat, revisor eller anden ekstern finansiel rådgiver. Herudover vil Finanstilsynet kunne udpege en medarbejder i Finanstilsynet.

Det foreslåede vil bl.a. indebære, at Finanstilsynet i forbindelse med udpegningen vil skulle påse, at den sagkyndige person opfylder kravene til habilitet i forvaltningslovens kapitel 2. Det indebærer bl.a., at den pågældende ikke må have en særlig personlig eller økonomisk interesse i sagens udfald, og at der i øvrigt ikke må foreligge omstændigheder, som er egnet til at vække tvivl om vedkommendes upartiskhed. Bestemmelsen har til formål at sikre, at der ikke foreligger omstændigheder, der er egnede til at rejse tvivl om personers fuldstændige upartiskhed fra virksomheden og loyalitet til Finanstilsynet som opdragsgiver.

Finanstilsynet vil på ethvert tidspunkt kunne bestemme, at den sagkyndige person skal ophøre med at følge virksomheden, herunder hvis Finanstilsynet vurderer, at den pågældende ikke længere opfylder de fastsatte krav til sagkundskab og uvildighed, eller fordi formålet med udpegningen ikke længere er til stede.

At det er Finanstilsynet, der udpeger og antager den eller de pågældende personer, indebærer endvidere, at det vil være Finanstilsynet, der er den eller de sagkyndiges umiddelbare kontraktpart og ikke den finansielle virksomhed. Der vil på den baggrund ikke opstå et "klientforhold" mellem de sagkyndige og den finansielle virksomhed.

De sagkyndige personer vil skulle følge den daglige drift på vegne af Finanstilsynet og vil dermed skulle opfylde de krav, der stilles til den offentlige forvaltning, herunder forvaltningsloven, offentlighedsloven og retssikkerhedsloven.

Finanstilsynet vil foreløbigt kunne udrede udgifterne til de uvildige sagkyndige personer. Udgifterne til de sagkyndiges virke vil dog i sidste ende skulle afholdes af den finansielle virksomhed. Finanstilsynet vil efter det foreslåede kunne kræve forudgående eller løbende betaling eller sikkerhedsstillelse fra den finansielle virksomhed. Det forudsættes, at afregning sker på timebasis og beregnes på baggrund af en fast timesats inklusiv et tillæg for eventuelle yderligere omkostninger forbundet med den eller de sagkyndiges udførelse af funktionen, f.eks. for den pågældendes rejseudgifter, udlæg m.v.

Et påbud om at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomhed i en nærmere fastsat periode vil kunne indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, jf. § 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås endvidere med § 347 c, stk. 5, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om udpegningen af sagkyndige, herunder om fremgangsmåden ved udpegning og om honorering.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 12 (§ 347 e i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås i § 347 e, at Finanstilsynet kan stille yderligere oplysningskrav til pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I.

Det foreslåede svarer til, hvad der efter gældende ret følger af § 347 c. Der er således ikke tiltænkt nogen materielle ændringer, som alene skyldes, at det lovt teknisk vurderes at være mere korrekt, at den foreslåede bestemmelse i § 347 c ovenfor placeres før den bestemmelse, der foreslås i § 347 e (nugældende § 347 c). Forslaget skal ses i sammenhæng med erhvervsministerens samlelovforslag efterår 2019 om ændring af bl.a. lov om finansiel virksomhed, hvor det foreslås at indsætte en bestemmelse i § 347 d om bl.a. midlertidigt forbud i anledning af en tvangsbøde.

Med den foreslåede bestemmelse indsættes en generel hjemmel til, at Finanstilsynet kan stille yderligere oplysningskrav til pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Med forslaget implementeres artikel 104, stk. 1, litra l, i CRD IV.

Den finansielle regulering giver på flere enkeltområder Finanstilsynet mulighed for at stille oplysningskrav, herunder krav til pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. En række af disse fremgår af konkrete bestemmelser herom, bl.a. i lov om finansiel virksomhed, eksempelvis implementeres der også med forslaget til § 308, stk. 5, en bemyndigelse til, at Finanstilsynet får mulighed for at stille krav om, offentliggørelse af indikatorer og opgørelsen af systemiskhed for SIFI'er. Herunder er artikel 104, stk. 1, litra l, i CRD IV også gennemført i kapitaldækningsbekendtgørelsen, der indeholder en række oplysningskrav vedrørende kapitalforhold. Bekendtgørelsen har hjemmel i blandt andet forslaget til § 124, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed vedrørende pengeinstitutters og realkreditinstitutters oplysningsforpligtelser.

Artikel 104, stk. 1, litra l, i CRD IV kræver derudover, at der er en generel mulighed for, at Finanstilsynet kan stille yderligere oplysningskrav på områder omfattet af CRD IV. Med forslaget til § 347 d indsættes en sådan mulighed. Artikel 432 i CRR om, at institutterne kan undlade at offentliggøre oplysninger, der anses for at være fortrolige, gælder også her.

Til nr. 13 (§ 354 a, stk. 1, 1. og 7. pkt., og stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)
§ 354 a regulerer spørgsmålet om offentliggørelse af de reaktioner, som Finanstilsynet har truffet.

Som konsekvens af lovforslagets § 2, nr. 7, hvorefter § 345, stk. 7, bliver til stk. 12, foreslås det at ændre henvisningerne i § 354 a, stk. 1, 1. og 7. pkt., og stk. 2, 1. pkt..

Den foreslåede ændring medfører ingen materiel ændring af § 354 a.

Til nr. 14 (§ 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Efter § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed kan overtrædelse af en række af lovens bestemmelser straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås, at § 373, stk. 1, ændres, således at § 75, stk. 1, 2. pkt., bliver omfattet af § 373, stk. 1.

Med den foreslåede bestemmelse vil den strafbare handling bestå i, at en finansiel virksomhed over for Finanstilsynet ikke berigtiger ukorrekte eller misvisende oplysninger givet til Finanstilsynet. Strafsubjektet er den finansielle virksomhed, som undlader at berigtige den ukorrekte eller misvisende oplysning, som er givet til Finanstilsynet.

Det bemærkes, at bødeniveauet for finansielle virksomheders overtrædelse af den foreslåede § 75, stk. 3, vil skulle fastsættes i overensstemmelse med den gældende bødemodel for overtrædelser af

lov om finansiel virksomhed, som blev indført ved lov nr. 1549 af 13. december 2016 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om investeringsforeninger m.v., lov om værdipapirhandel m.v. og forskellige andre love.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 15 (§ 373, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Efter § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed kan overtrædelse af visse af lovens bestemmelser straffes med bøde.

Med den foreslåede bestemmelse vil undladelse af at give de sagkyndige personer de oplysninger og adgang til de møder, der er nødvendige for, at de sagkyndige kan følge den daglige drift i virksomheden, kunne straffes med bøde.

Det bemærkes, at bødeniveauet for finansielle virksomheders overtrædelse af den foreslåede § 347 c, stk. 2, vil skulle fastsættes i overensstemmelse med den gældende bødemodel for overtrædelser af lov om finansiel virksomhed, som blev indført ved lov nr. 1549 af 13. december 2016 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om investeringsforeninger m.v., lov om værdipapirhandel m.v. og forskellige andre love.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 16 (§ 373, stk. 3, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Efter § 373, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed kan en finansiell virksomheds manglende efterkommelse af et påbud, der er udstedt i medfør af de i bestemmelsen angivne regler, straffes med bøde.

Det foreslås, at der indsættes en henvisning til den foreslåede § 347 c, stk. 1, i § 373, stk. 3, således at en virksomheds undladelse af at efterkomme Finanstilsynets påbud om at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en nærmere fastsat kan straffes med bøde.

Det bemærkes, at bødeniveauet for finansielle virksomheders overtrædelse af den foreslåede § 347 c, stk. 1, vil skulle fastsættes i overensstemmelse med den gældende bødemodel for overtrædelser af lov om finansiel virksomhed, som blev indført ved lov nr. 1549 af 13. december 2016 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om investeringsforeninger m.v., lov om værdipapirhandel m.v. og forskellige andre love.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 17 (§ 373, stk. 6, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 373, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, at hvis et medlem af en finansiell virksomheds, en finansiell holdingvirksomheds eller en forsikringsholdingvirksomheds bestyrelse eller direktion undlader at træffe nødvendige foranstaltninger i tilfælde af tab eller nærliggende fare for

tab af væsentlig størrelse, straffes vedkommende med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Efter § 373, stk. 6, 2. pkt., gælder det tilsvarende et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en sparevirksomhed eller administrator i et administrationsbo oprettet i medfør af § 247 a.

Det foreslås, at der gives mulighed for at idømme fængselsstraf indtil 2 år ved at ændre strafferammen i § 373, stk. 6, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed fra bøde eller fængsel indtil 4 måneder til bøde eller fængsel indtil 2 år. Det bemærkes i den forbindelse, at den foreslåede forhøjelse af strafferammen, udover at have betydning for den maksimalt udmålte straf for overtrædelse af de bestemmelser, der omfattes af straffebestemmelsen, også vil kunne give politi og anklagemyndighed adgang til at foretage flere efterforskningskridt i forbindelse med en efterforskning af et evt. strafbart forhold, end hvad der mulighed for i dag.

Det foreslås endvidere at indsætte en henvisning i § 373, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed til den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 290 b, stk. 1, om forhøjet strafferamme for overtrædelser af § 373, stk. 6 og 7, i lov om finansiel virksomhed begået af medlemmer af direktionen eller bestyrelsen i systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI), jf. lovforslagets § 3, nr. 3. Det vil dermed fremgå af § 373, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, at bestemmelsen finder anvendelse, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 290 b, stk. 1, eller den øvrige lovgivning.

Formålet med dette er at tydeliggøre, at der i medfør af den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 290 b, stk. 1, gælder en højere strafferamme for overtrædelser af § 373, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, når overtrædelsen er begået af et medlem af direktionen eller bestyrelsen i et SIFI.

Der er ikke i øvrigt tilsigtet ændringer af den gældende retstilstand.

Til nr. 18 (§ 373, stk. 7, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 373, stk. 7, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at personer, der er knyttet til en finansiel virksomhed, og som giver urigtige eller vildledende oplysninger om forhold vedrørende virksomheden til offentlige myndigheder, til offentligheden, til noget selskabsorgan eller til indskydere, de forsikrede eller obligationsejerne eller andre investorer i den finansielle virksomhed, eller som gør sig skyldig i grov eller oftere gentaget forsømmelse eller skødesløshed, der kan medføre tab for virksomheden eller indskyderne, de forsikrede eller obligationsejerne eller andre investorer i den finansielle virksomhed, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Efter § 373, stk. 7, 2. pkt., gælder tilsvarende for personer knyttet til en sparevirksomhed eller administrator i et administrationsbo oprettet i medfør af § 247 a.

Lov om finansiel virksomhed indeholder ikke på nuværende tidspunkt bestemmelser om finansielle virksomheders afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger, og afgivelse af sådanne oplysninger vil derfor kun kunne straffes efter straffelovens bestemmelser, herunder straffelovens § 162 (om afgivelse af urigtige pligtmæssige erklæringer) eller § 163 (om afgivelse af urigtige skriftlige erklæringer).

Det foreslås, at ordlyden ”finansielle virksomheder” indsættes i § 373, stk. 7, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, og at der som konsekvens heraf foretages en ændring af redaktionel karakter.

Den foreslåede ændring indebærer, at finansielle virksomheder fremover vil være omfattet af bestemmelsen i § 373, stk. 7, 1. pkt., om afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger om forhold vedrørende virksomheden til offentlige myndigheder, til offentligheden, til noget selskabsorgan eller til indskydere, de forsikrede eller obligationsejerne eller andre investorer i den finansielle virksomhed, eller som gør sig skyldig i grov eller oftere gentaget forsømmelse eller skødesløshed, der kan medføre tab for virksomheden eller indskyderne, de forsikrede eller obligationsejerne eller andre investorer i den finansielle virksomhed.

Finansielle virksomheder vil således med den foreslåede ordning blive underlagt de samme regler for afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger over for Finanstilsynet mv., som der gælder for fysiske personer, der er tilknyttet en finansiel virksomhed.

Udtrykket ”finansielle virksomheder” skal forstås i overensstemmelse med definitionen i § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed, og omfatter pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmægler-selskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber.

Det bemærkes, at bødeniveauet for finansielle virksomheders overtrædelse af den foreslåede § 373, stk. 7, 1. pkt., vil skulle fastsættes i overensstemmelse med den gældende bødemodel for overtrædelser af lov om finansiel virksomhed, som blev indført ved lov nr. 1549 af 13. december 2016 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om investeringsforeninger m.v., lov om værdipapirhandel m.v. og forskellige andre love.

Fastsættelsen af straffen vil som hidtil bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau kan fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Det bemærkes, at den foreslåede ændring har den afledte konsekvens, at finansielle virksomheders afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger om forhold vedrørende virksomheden til offentlige myndigheder mv. fremover vil være omfattet af den særlige forældelsesfrist på 5 år, som gælder for overtrædelser af lov om finansiel virksomhed, jf. lovens § 373, stk. 8.

Strafferammen for fysiske personer, der er tilknyttet en finansiel virksomhed, og som afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til f.eks. Finanstilsynet kan efter gældende ret straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, jf. § 373, stk. 7, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås, at der gives mulighed for at idømme fængselsstraf indtil 2 år ved at ændre strafferammen i § 373, stk. 7, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed fra bøde eller fængsel indtil 4 måneder til bøde

eller fængsel indtil 2 år. Det bemærkes i den forbindelse, at den foreslåede forhøjelse af strafferammen, udover at have betydning for den maksimalt udmålte straf for overtrædelse af de bestemmelser, der omfattes af strafbestemmelsen, også vil kunne give politi og anklagemyndighed adgang til at foretage flere efterforskningskridt i forbindelse med en efterforskning af et evt. strafbart forhold, end hvad der mulighed for i dag.

Det foreslås endvidere at indsætte en henvisning i § 373, stk. 7, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed til den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 290 b, stk. 1, om forhøjet strafferamme for overtrædelser af § 373, stk. 6 og 7, i lov om finansiel virksomhed begået af medlemmer af direktionen eller bestyrelsen i systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI), jf. lovforslagets § 3, nr. 3. Det vil dermed fremgå af § 373, stk. 7, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at bestemmelsen finder anvendelse, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 290 b, stk. 1, eller den øvrige lovgivning.

Formålet med dette er at tydeliggøre, at der i medfør af den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 290 b, stk. 1, gælder en højere strafferamme for overtrædelser af § 373, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, når overtrædelsen er begået af et medlem af direktionen eller bestyrelsen i et SIFI.

Der er ikke i øvrigt tilsigtet ændringer af den gældende retstilstand.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 19 (§ 373, stk. 7, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Finansielle virksomheder m.v. er forpligtet til at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed, jf. § 347, stk. 1. Lov om finansiel virksomhed indeholder ikke bestemmelser om finansielle virksomheders afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger, og afgivelse af sådanne oplysninger vil derfor kun kunne straffes, hvis de tillige er omfattet af straffelovens bestemmelser om f.eks. afgivelse af urigtige pligtmæssige erklæringer i straffelovens § 162 eller afgivelse af urigtige skriftlige erklæringer i straffelovens § 163.

Det følger § 373, stk. 1, 2. pkt., at tilsvarende gælder personer knyttet til en sparevirksomhed eller administrator i et administrationsbo oprettet i medfør af § 247 a.

Det foreslås at ændre ”personer” til ”sparevirksomheder og personer”, således at sparevirksomheder fremover også vil være omfattet af bestemmelsen i § 373, stk. 7, 2. pkt., jf. stk. 1, om afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger om forhold vedrørende sparevirksomheden til offentlige myndigheder, til offentligheden, til noget selskabsorgan eller til indskydere, de forsikrede eller obligationsejerne eller andre investorer i sparevirksomheden, eller som gør sig skyldig i grov eller oftere gentaget forsømmelse eller skødesløshed, der kan medføre tab for sparevirksomheder eller indskydere, de forsikrede eller obligationsejerne eller andre investorer i den sparevirksomheden.

Udtrykket ”sparevirksomheder” skal forstås i overensstemmelse med § 334 i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 20 (§ 373, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed)

Forældelsesfristen for overtrædelse af lov om finansiel virksomhed eller regler udstedt i medfør af loven er 5 år, jf. § 373, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås, at der i § 373, stk. 8 indsættes en henvisning til den foreslåede § 373, stk. 9, hvorefter forældelsesfristen for overtrædelse af en række bestemmelser vil være 10 år, jf. lovforslagets § 2, nr. 21.

Til nr. 21 (§ 373, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed)

Forældelsesfristen for overtrædelse af lov om finansiel virksomhed eller regler udstedt i medfør af loven er 5 år, jf. § 373, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 9*, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter forældelsesfristen er 10 år for overtrædelse af lovens §§ 7, stk. 1-3, § 8 stk. 1 og 3, § 9, stk. 1 og 2, § 10, stk. 1 og 2, § 11, stk. 1, § 31, stk. 10, § 33 a, stk. 1, § 70, stk. 1-5, § 71, stk. 1 og 3, § 72, stk. 2, nr. 3 og 4, §§ 75 og 76, § 78, stk. 1-4, § 102, stk. 2 og 5, § 103, stk. 1, 2 og 4, § 106, stk. 2, § 106 a, stk. 1 og 4, § 106 b, § 106 c, stk. 1 og 3, § 106 d, stk. 1, § 108, stk. 1, 2 og 4, og stk. 5, 1. pkt., § 124, stk. 1 og 2, § 125, stk. 1 og 2, § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 c, stk. 1, § 125 d, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 c, stk. 1, § 125 i, stk. 1, § 126, stk. 1 og 4, § 126 a, stk. 1-3, 5 og 9, § 126 b, stk. 1, 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., § 126 c, stk. 1 og 5, § 126 d, stk. 1, § 126 e, stk. 1 og 4, § 126 f, 1. pkt., § 150, § 152, stk. 1, § 152 m, stk. 1, § 153, stk. 1, § 156, § 167, stk. 1, 3 og 5, § 170, stk. 1-3 og 5, § 171, § 172, § 173, stk. 1-3, § 174, stk. 1 og 2, § 175, § 182, stk. 1 og 2, § 183, stk. 5, § 186, § 187, § 188, stk. 1, og stk. 2, 1. pkt., § 193, 1. pkt., § 199, stk. 2 og 6, § 200, § 248, stk. 1, § 248 a, stk. 1 og 4, § 248 b, stk. 1, § 313 b, § 334, stk. 1, § 343 v, stk. 1, § 347, stk. 2, § 347 b, stk. 3 og 6, § 417 c, stk. 1, 2 og 4, samt artikel 11, stk. 1, 2, 3 og 5, artikel 26, stk. 2, artikel 28, stk. 1-4, artikel 31, stk. 1, litra h, artikel 51, jf. artikel 52, artikel 54, stk. 5, litra a og c, artikel 73, stk. 1, artikel 77, artikel 92, stk. 1, artikel 93, stk. 1-5, artikel 97, stk. 1, artikel 113, stk. 7, 1. afsnit, artikel 393, artikel 394, stk. 1, artikel 395, stk. 1, 1. og 2. afsnit, stk. 3 og 6, artikel 398, 1. og 2. afsnit, artikel 412, stk. 1 og 2, artikel 415, stk. 1 og 2, artikel 471, stk. 1, og artikel 500, stk. 1 i Europa-Parlamentets Rådets forordning nr. 575/2013/EU af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber eller regler udstedt i medfør af lovens § 373, stk. 4, samt artikel 6, stk. 1, artikel 10, stk. 1, artikel 14, stk. 1, og artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Den foreslåede ændring indebærer, at forældelsesfristen for strafansvar for de nævnte overtrædelser af lov om finansiel virksomhed forlænges fra 5 år til 10 år. Fælles for de anførte bestemmelser i lov om finansiel virksomhed, hvor der foreslås en 10-årsforældelsesfrist, er, at de enten er bestemmelser, der er grove derved, at deres overtrædelse kan have alvorlige økonomiske konsekvenser for en virksomhed, indskyderne, investorerne m.v. Herudover kan bestemmelserne også være karakteriseret ved, at de er alvorlige og vanskelige for Finanstilsynet at føre et effektivt tilsyn med, eller de er

vanskelige at konstatere overtrædelse af, da det ofte kan kræve gennemgang af omfattende materiale og længerevarende undersøgelser af afdække overtrædelsen.

Det er således hensigten, at den foreslåede forlængede forældelsesfrist skal således medvirke til at sikre en øget og styrket håndhævelses- og sanktioneringsmulighed over for både grove overtrædelser, men også overtrædelser, som isoleret set ikke nødvendigvis er meget alvorlige, men som kan være vanskelige for Finanstilsynet at føre et effektivt tilsyn med.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.6.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til § 3

Til nr. 1 (§ 93, stk. 3, i straffeloven)

Straffelovens § 93 vedrører længden af forældelsesfrister.

Det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 3 i straffelovens § 93, hvorefter forældelsesfristen i intet tilfælde er mindre end 10 år for overtrædelse af straffelovens § 290 b om skærpet strafansvar for ledelsesmedlemmer i systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI), som foreslås indsat ved lovforslagets § 3, nr. 3. Den nuværende § 93, stk. 3, om beregning af forældelsesfristen, hvis der i samme handling er begået flere overtrædelser, der har forskellige forældelsesfrister, som foreslås ændret ved lovforslaget § 3, nr. 2, bliver herefter § 93, stk. 4.

Ændringen indebærer, at forældelsesfristen for overtrædelse af den foreslåede § 290 b i straffeloven om skærpet strafansvar for ledelsesmedlemmer i systemisk vigtigt finansielt institutter (SIFI), der har en strafferamme på henholdsvis bøde eller fængsel indtil 3 år (§ 290 b, stk. 1) og fængsel i indtil 3 år (§ 290 b, stk. 2), i intet tilfælde er mindre end 10 år. Det er en fravigelse af udgangspunktet i straffeloven, hvorefter overtrædelser af bestemmelser, som har en strafferamme på mindre end 4 år, forældes efter 5 år, jf. straffelovens § 93, stk. 1, nr. 2.

Baggrunden for den forlængende forældelsesfrist er, at overtrædelser af den foreslåede § 290 b i straffeloven ofte vil kunne være vanskelige at opklare og nødvendiggøre en gennemgang af meget omfattende materiale og længerevarende undersøgelser, hvorfor der vil være en risiko for, at en overtrædelse først afdækkes, efter at forældelse efter de gældende regler er indtruffet.

Herudover er den foreslåede § 290 b i straffeloven en overbygningsbestemmelse til bl.a. visse overtrædelser af hvidvaskloven. Hensynet til indbyrdes sammenhæng i lovgivningen taler endvidere for, at der ikke bør gælde en kortere forældelsesfrist for overtrædelse af den foreslåede overbygningsbestemmelsen i straffelovens § 290 b, der vedrører overtrædelser begået af medlemmer af direktionen og bestyrelsen i systemisk vigtige finansielt institutter (SIFI), end der gælder for de samme overtrædelser, når disse begås af andre personer. I den forbindelse skal det også bemærkes, at den foreslåede § 290 b i straffeloven alene omfatter forsætlige overtrædelser, mens de relevante bestemmelser i hvidvaskloven og lov om finansiel virksomhed tillige omfatter overtrædelser, der begås ved uagtsomhed.

Den foreslåede bestemmelse indebærer herudover ikke en ændring af den gældende retstilstand.

Til nr. 2 (§ 93, stk. 4, i straffeloven)

Det fremgår af straffelovens § 93, stk. 3, at hvis nogen ved samme handling har begået flere lovovertrædelser, for hvilke der efter § 93, stk. 1 og 2, gælder forskellige forældelsesfrister, skal den længste af disse frister anvendes med hensyn til samtlige overtrædelser.

Det fremgår af straffelovens § 93, stk. 1, at forældelsesfristen er 2 år, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel i 1 år for overtrædelser (nr. 1), og at forældelsesfristen er 5 år, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel i 4 år (nr. 2). Forældelsesfristen er 10 år, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel i 10 år (nr. 3), og forældelsesfristen er 15 år, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel på bestemt tid (nr. 4).

Det fremgår endvidere af straffelovens § 93, stk. 2, nr. 1, at forældelsesfristen i intet tilfælde er mindre end 5 år for overtrædelser af straffelovens § 296, stk. 3, § 297, stk. 2 og § 302, stk. 2, om groft uagtsomme overtrædelser af regler om bl.a. kapiteltilførsel, opbevaring af regnskabsmateriale og afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger om prisen på fast ejendom mv. Det fremgår endvidere af straffelovens § 93, stk. 2, nr. 2, at forældelsesfristen i intet tilfælde er mindre end 5 år for overtrædelser af skatte-, told-, afgifts- eller tilskudslovgivningen, hvorved der opnås eller kan opnås uberettiget vinding.

Det foreslås, at henvisningen til stk. 1 og 2 i straffelovens § 93, stk. 3, der som følge af lovforslagets § 3, nr. 1, bliver til stk. 4, ændres til stk. 1-3. Dette er en konsekvens af, at der er indsat et nyt stykke i § 93, som bestemmer, at forældelsesfristen for overtrædelser af den foreslåede § 290 b i straffeloven om skærpet strafansvar for ledelsesmedlemmer i systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI), jf. lovforslagets § 3, nr. 3, i intet tilfælde er mindre end 10 år.

Ændringen indebærer, at i tilfælde, hvor der i samme handling foretages overtrædelser af den foreslåede § 290 b i straffeloven og en eller flere lovovertrædelser, der har en kortere forældelsesfrist, gælder forældelsesfristen på 10 år for alle overtrædelser. I tilfælde, hvor en overtrædelse af den foreslåede § 290 b i straffeloven foretages i samme handling som en eller flere lovovertrædelser, der har en længere forældelsesfrist, gælder den længere forældelsesfrist også i forhold til overtrædelser af § 290 b i straffeloven.

Den foreslåede bestemmelse indebærer herudover ikke en ændring af den gældende retstilstand.

Til nr. 3 (§ 290 b i straffeloven)

Straffeloven indeholder ikke på nuværende tidspunkt en forhøjet strafferamme for overtrædelser af lov om finansiell virksomhed eller hvidvaskloven begået af ledelsesmedlemmer i systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI).

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse i straffelovens § 290 b.

Det foreslås således, at det som *stk. 1* bestemmes, at med bøde eller fængsel indtil 3 år straffes den, der som medlem af direktionen eller bestyrelsen i et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), gør sig skyldig i overtrædelse af § 373, stk. 6 eller 7, i lov om finansiel virksomhed.

De nævnte overtrædelser i lov om finansiel virksomhed angår direktions- og bestyrelsesmedlemmers mv. undladelse af at træffe nødvendige foranstaltninger i tilfælde af tab eller nærliggende fare for tab af væsentlig størrelse (§ 373, stk. 6) og afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger om forhold vedrørende virksomheden til offentlige myndigheder mv. og grov eller oftere gentaget forsømmelse eller skødesløshed, der kan medføre tab for virksomheden eller indskyderne, de forsikrede eller obligationsejerne eller andre investorer i den finansielle virksomhed (§ 373, stk. 7).

Det bemærkes, at § 373, stk. 6 og 7, i lov om finansiel virksomhed foreslås ændret ved lovforslagets § 2, nr. 17 og 18.

Det foreslås endvidere, at det som *stk. 2* bestemmes, at med fængsel indtil 3 år straffes den, der som medlem af direktionen eller bestyrelsen i et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), gør sig skyldig i en overtrædelse omfattet af hvidvasklovens § 78, stk. 2.

Den nævnte bestemmelse i hvidvasklovens § 78, stk. 2, indebærer, at straffen for særligt grove eller omfattende forsætlige overtrædelser af en række af hvidvasklovens bestemmelser kan stige til fængsel indtil 6 måneder. Det drejer sig om overtrædelse af § 5 om forbud mod at modtage kontantbetalinger på 50.000 kr. eller derover, § 9, stk. 2 om efterlevelse af politikker og procedurer i koncernforhold, § 10, § 11, stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. og 3. pkt., § 12, § 14, stk. 1, stk. 2, 2. pkt., og stk. 3 og 5, om krav til kundekendingsprocedurer, § 17, stk. 1 og 2, §§ 18-20 om skærpede krav til kundekendingsprocedurer, § 21, stk. 1, 2. pkt., om lempede krav til kundekendingsprocedurer, § 25, stk. 1, § 26, stk. 1 og 3 og stk. 4, 1. pkt., og § 30 om undersøgelses-, underretnings- og opbevaringspligt, § 31 om grænseoverskridende virksomhed m.v., § 40 om valutavekslingsvirksomhed og artikel 4-8, 10-12 og 16 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler.

Det bemærkes, at hvidvasklovens § 78, stk. 2, foreslås ændret ved lovforslagets § 1, nr. 11.

Med den foreslåede § 290 b i straffeloven vil det være muligt at idømme en forhøjet straf på fængsel indtil 3 år for overtrædelse af § 373, stk. 6 eller 7, i lov om finansiel virksomhed eller for overtrædelser omfattet af hvidvasklovens § 78, stk. 2, når overtrædelsen begås af medlemmer af direktionen eller bestyrelsen i systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI). Der er således tale om en skærpet strafferamme i forhold til den strafferamme, der er angivet i § 373, stk. 6 og 7, i lov om finansiel virksomhed og hvidvasklovens § 78, stk. 2.

Begrebet »systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI)« skal forstås i overensstemmelse med det tilsvarende udtryk i § 308 i lov om finansiel virksomhed, hvorefter Finanstilsynet senest den 30. juni

hvert år udpeger SIFI'er i Danmark, jf. § 308, stk. 1. Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, hvis fondsmæglerselskabet I har tilladelse til at udøve handel for egen regning med visse finansielle instrumenter eller udstede afsætningsgaranti i forbindelse med emissioner med visse finansielle instrumenter eller placere sådanne instrumenter på grundlag af en fast forpligtigelse, der er omfattet af CRR, kan udpeges som systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI). Finanstilsynet kan herudover foretage yderligere udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI), jf. § 308, stk. 2 og 3.

Et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I udpeges efter § 308, stk. 2, som et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), hvis det i to på hinanden følgende år overskrider en eller flere af de indikatorer, der fremgår af § 308, stk. 2, nr. 1-3, i lov om finansiell virksomhed. Det gælder bl.a., hvis instituttets balance udgør mere end 6,5 pct. af Danmarks bruttonationalprodukt (nr. 1), hvis instituttets udlån i Danmark udgør mere end 5 pct. af det samlede udlån i Danmark. Det samlede udlån i Danmark består af udlån fra både danske penge- og realkreditinstitutter og væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter (nr. 2) eller hvis instituttets indlån i Danmark udgør mere end 3 pct. af det samlede indlån i Danmark. Det samlede indlån i § 308, stk. 2, nr. 1-3, uagtet indikatorerne i henhold til § 308, stk. 2, ikke har været overskredet i 2 på hinanden følgende år, jf. § 308, stk. 3.

Udpegningen af et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) har virkning fra udpegningen og offentliggørelsen, som er sammenfaldende. Virkningstidspunktet gælder uanset, om SIFI-bufferkravet efter § 309, stk. 1, først skal være opfyldt ved udgangen af det år, der følger efter udpegningen. Udpegning og offentliggørelse af hvilke institutter, der er systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) foretages som udgangspunkt én gang årligt senest den 30. juni. Oplysninger om udpegning offentliggøres på Danmark består af indlån i både danske pengeinstitutter og væsentlige filialer i Danmark af udenlandske pengeinstitutter (nr. 3).

Erhvervsministeren kan desuden udpege et institut som nævnt i § 308, stk. 1, som et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), som væsentligt overskrider en eller flere af indikatorerne i § 308, stk. 2, nr. 1-3, uagtet indikatorerne i henhold til § 308, stk. 2, ikke har været overskredet i 2 på hinanden følgende år, jf. § 308, stk. 3.

Et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) vil som udgangspunkt vedblive med at være et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) indtil næste års udpegning og offentliggørelse. Da det ikke ligger fast, hvornår den årlige udpegning/offentliggørelse foregår, dog senest den 30. juni, vil et institut i praksis kunne være udpeget lidt kortere eller længere tid end ét år, afhængig af hvornår Finanstilsynet vælger at foretage den årlige udpegning.

For at ophøre med at være et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) skal et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) ligge under indikatorerne i § 308, stk. 2, i 3 på hinanden følgende år, jf. § 308, stk. 4. Selv om et institut ligger under indikatorerne i 3 på hinanden følgende år, vil det (inklusive det sidste år) vedblive med at være udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), uanset at det

ikke længere opfylder indikatorerne. Dette vil være gældende indtil instituttet ikke længere fremgår af Finanstilsynets årlige udpegning og offentliggørelse af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI), eller indtil erhvervsministeren offentliggør, at instituttet ikke længere er et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI).

Erhvervsministeren har desuden hjemmel til at beslutte, at et institut ikke længere er et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI). Erhvervsministeren kan efter anmodning fra instituttet beslutte, at et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) ikke længere er systemisk, hvis det systemiske finansielle institut (SIFI) ligger væsentligt under indikatorerne i § 308, stk. 2, nr. 1-3, jf. § 308, stk. 5. Dette vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvor et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) som følge af frasalg af væsentlige forretningsområder ligger væsentligt under udpegningsindikatorerne. Offentliggørelse af, om et institut ikke længere er udpeget som et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), indgår i den årlige udpegning efter § 308, stk. 1.

Gerningsindholdet i den foreslåede bestemmelse svarer til det, der følger af § 373, stk. 6 og 7, i lov om finansiel virksomhed og overtrædelserne omfattet af hvidvasklovens § 78, stk. 2.

For at den foreslåede bestemmelse kan finde anvendelse, er det endvidere et krav, at den strafbare handling (eller undladelse) er begået, mens gerningspersonen er et medlem af direktionen eller bestyrelsen i et finansielt institut. Det er endvidere et krav, at det pågældende institut på gerningstidspunktet er udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) (her i riget), jf. ovenfor.

Hvis betingelserne i den foreslåede bestemmelse ikke er opfyldt, vil § 373, stk. 6 og 7, i lov om finansiel virksomhed eller hvidvasklovens § 78, stk. 2, i stedet kunne finde anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse finder kun anvendelse på forsætlige overtrædelser, jf. straffelovens § 19, 1. pkt. Uagtsomme overtrædelser af 373, stk. 6 og 7, i lov om finansiel virksomhed eller hvidvasklovens § 78, stk. 2, vil derfor skulle henføres under disse bestemmelser, uanset at de er begået af et medlem af direktionen eller bestyrelsen i et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI).

Da den foreslåede bestemmelse opstiller som betingelse, at en overtrædelse af § 373, stk. 6 og 7, i lov om finansiel virksomhed eller hvidvasklovens § 78, stk. 2, er begået af et medlem af direktionen eller bestyrelsen i et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), er det forudsat, at bestemmelsen kun finder anvendelse på den, der medvirker til en overtrædelse, hvis vedkommende selv er medlem af direktionen eller bestyrelsen i det samme eller et andet systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI). I modsat fald vil vedkommende efter omstændighederne kunne straffes for overtrædelse af 373, stk. 6 eller 7, i lov om finansiel virksomhed eller hvidvasklovens § 78, stk. 2, eller medvirken hertil.

I tilfælde, hvor en overtrædelse af de nævnte bestemmelser er blevet opretholdt over en periode (tilstandsforbrydelse), er det tilstrækkeligt for at anvende den foreslåede bestemmelse, at gerningspersonen i en del af perioden har været medlem af direktionen eller bestyrelsen i et finansielt institut, som på det pågældende tidspunkt var udpeget som et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI). Det

kan dog efter omstændighederne have betydning for udmålingen af straffen, hvis betingelserne for at anvende den forhøjede strafferamme kun har været opfyldt i en mindre del af den samlede periode, hvor overtrædelsen har været opretholdt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Til nr. 1 (§ 18 a i lov om forsikringsformidling)

I lov om forsikringsformidling gælder der ikke et lovfæstet krav om, at forsikringsformidlere og genforsikringsformidlere, ikke må indgå aftaler med sine ansatte eller tidligere ansatte om tavshedsklau-suler.

Det følger af § 18 i lov om forsikringsformidling, at forsikringsformidlere og genforsikringsformid-lere ikke må udsætte ansatte eller tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte eller tidligere ansatte har indberettet virksomhedens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en ordning hos formidleren. Denne bestemmelse kan ikke fraviges ved aftale til ugunst for den ansatte eller tidligere ansatte, jf. stk. 3.

Beskyttelsen af whistlebloweren efter § 18 finder først anvendelse, når der er indberettet oplysninger om formidleren, dvs. når den ansatte eller tidligere ansatte har foretaget en indberetning. Det vil så-ledes ikke være i strid med § 18, hvis en formidler aftaler med sine ansatte eller tidligere ansatte, at de ikke under eller efter ansættelsesforholdet kan indberette oplysninger til Finanstilsynet (såkaldt tavshedsklausul).

En tavshedsklausul i aftaler indgået mellem den ansatte og formidleren vil dog være uoverensstem-mende med intentionerne bag bestemmelsen i § 18 om formidlerens pligt til at etablere en whistleblo-werordning for overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering.

Det foreslås på den baggrund at indsætte § 18 a.

I § 18 a, *stk. 1*, foreslås, at er der indgået aftale mellem en forsikringsformidler eller en genforsik-ringsformidler og den ansatte eller en tidligere ansat om en tavshedsklausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle over-trædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder.

Bestemmelsen vil gælde alle former for aftaler, hvilket vil sige, at bestemmelsen ikke er afgrænset til kun at gælde den ansattes ansættelseskontrakt. Der gælder ligeledes heller ikke krav til, hvordan en sådan aftale måtte være indgået. Bestemmelsen finder derfor anvendelse både for mundtlige som skriftlig aftaler. At ”indberette” omfatter også den situation, hvor politiet har rettet henvendelse til en medarbejder og anmodet om afgivelse af sådanne oplysninger.

Med ”offentlige myndigheder” skal forstås, at en indberetning af oplysninger om en formidlers overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning, ikke er begrænset til Finanstilsynet eller SØIK. Indberetningen kan derfor også foretages til f.eks. Skatteforvaltningen eller politiet.

Det foreslås i § 18 a, *stk. 2*, at uanset *stk. 1*, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og forsikringsformidleren eller genforsikringsformidleren. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 18.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at den ansatte på tilsvarende vis, som i *stk. 1*, har mulighed for at indberette til forsikringsformidleren eller genforsikringsformidleren. *Stk. 2* lovfæster den lovsikrede ret, som ansatte og tidligere ansatte har i dag efter gældende ret. Bestemmelsen har derfor til at sigte at eliminere tvivlen om, at ansatte og tidligere ansatte altid kan gå til offentlige myndigheder med oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning uanset, hvad der måtte være indgået af aftaler med formidleren.

Til nr. 2 (§ 26, stk. 2, i lov om forsikringsformidling)

Af § 26, *stk. 1*, følger det, at virksomheder omfattet af loven og leverandører og underleverandører til disse skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed. Det samme gælder udenlandske forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som har hjemsted i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som udøver virksomhed her i landet gennem etablering af en filial eller gennem en agent.

Der gælder imidlertid ikke et lovbestemt krav om, at finansielle virksomheder skal berigtige tidligere meddelte oplysninger til Finanstilsynet, som virksomheden på et senere tidspunkt kan konstatere er ukorrekte, misvisende på tidspunktet for afgivelsen eller har vildledende karakter.

Det foreslås at indsætte et nyt § 26, *stk. 2*, hvorefter virksomheder omfattet af loven og leverandører og underleverandører til disse, der har afgivet oplysninger efter *stk. 1*, har pligt til straks at berigtige oplysningerne over for Finanstilsynet, hvis virksomheden, leverandøren eller underleverandøren efterfølgende konstaterer, at oplysningerne 1) ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen eller 2) på et senere tidspunkt er blevet misvisende.

Med ”straks” forstås, at der skal gives meddelelse, så snart virksomheden bliver opmærksom på, at en oplysning, som er meddelt til Finanstilsynet er ukorrekt eller viser sig at være blevet misvisende.

Med ”ikke har været korrekte” forstås, at oplysningerne materielt ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen af oplysningerne eller at de på et senere tidspunkt er blevet misvisende. Det vil eksempelvis være datamateriale, som indeholdte forkerte værdier. Det forudsættes dog, at det ikke

vil være nødvendigt at berigtige mindre sproglige fejl eller lignende, der alene er af rent redaktionel karakter, og som ikke er meningsforstyrrende for meddelelsens indhold.

Virksomhederne m.v. vil med den foreslåede lovændring, ligesom tilfældet er i dag, være forpligtet til at berigtige oplysninger, som en virksomhed på et tidligere tidspunkt har indsendt til Finanstilsynet. Med forslaget lovfæstes det alene, at det gælder i situationer, hvor virksomheden m.v. efterfølgende konstaterer, at oplysningerne ikke har været korrekte eller kan have været misvisende.

Det er ikke hensigten, at den foreslåede berigtigelsespligt skal fortolkes videre, end hvad der i dag gælder som følge af indfortolkningen af en berigtigelsespligt i oplysningspligterne. Dette betyder bl.a., at der fortsat ikke vil gælde en berigtigelsespligt, hvis f.eks. oplysninger er fejlagtige som følge af åbenlyse tastefejl.

Til nr. 3 (§ 42, stk. 3, i lov om forsikringsformidling)

Det følger af § 42, stk. 3, i lov om forsikringsformidling, at en forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler, der undlader at meddele oplysninger efter § 26, stk. 1, straffes med bøde.

Manglende overholdelse af den foreslåede berigtigelsespligt i § 26, stk. 2, jf. lovforslagets § 4, nr. 2, foreslås strafbelagt i medfør af lovens § 42, stk. 3.

Den strafbare handling består i, at virksomhed, underleverandør eller leverandør, undlader at berigtige oplysninger, der er givet til Finanstilsynet, som konstateres ikke at have været korrekte på tidspunktet for afgivelsen, eller hvis oplysningerne konstateres at være blevet misvisende. Strafsubjektet er virksomheden, underleverandøren eller leverandøren til denne omfattet af § 26, stk. 2.

Til § 5

Til nr. 1 (§ 27 a i lov om betalinger)

I lov om betalinger gælder der ikke et lovfæstet krav om, at et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut, ikke må indgå aftaler med sine ansatte eller tidligere ansatte om tavsheds-klausuler.

Det følger af § 27 i lov om betalinger, at et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut ikke må udsætte ansatte eller tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte eller tidligere ansatte har indberettet virksomhedens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af lov om betalinger, regler udstedt i medfør heraf og bestemmelser indeholdt i Den Europæiske Unions forordninger for de områder af loven, som Finanstilsynet fører tilsyn med, til Finanstilsynet eller til en ordning i virksomheden. Denne bestemmelse kan ikke fraviges ved aftale til ugunst for den ansatte eller tidligere ansatte, jf. stk. 3. Tilsvarende bestemmelser følger af en række andre love på det finansielle område.

Beskyttelsen af whistlebloweren efter § 27 finder først anvendelse, når der er indberettet oplysninger om et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut, dvs. når den ansatte eller tidligere ansatte har foretaget

en indberetning. Det vil således ikke være i strid med § 27, hvis et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut aftaler med sine ansatte eller tidligere ansatte, at de ikke under eller efter ansættelsesforholdet kan indberette oplysninger til Finanstilsynet (såkaldt tavshedsklausul).

En tavshedsklausul i aftaler indgået mellem den ansatte og e-pengeinstitut eller betalingsinstitut vil dog være uoverensstemmende med intentionerne bag bestemmelsen i § 27 om e-pengeinstituttet eller betalingsinstituttets pligt til at etablere en whistleblowerordning for overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering.

Det foreslås på den baggrund at indsætte § 27 a.

I § 27 a, *stk. 1*, foreslås, at er der indgået aftale mellem et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut og den ansatte eller en tidligere ansat om en tavshedsklausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder.

Bestemmelsen vil gælde alle former for aftaler, hvilket vil sige, at bestemmelsen ikke er afgrænset til kun at gælde den ansattes ansættelseskontrakt. Der gælder ligeledes heller ikke krav til, hvordan en sådan aftale måtte være indgået. Bestemmelsen finder derfor anvendelse både for mundtlige som skriftlige aftaler. At ”indberette” omfatter også den situation, hvor politiet har rettet henvendelse til en medarbejder og anmodet om afgivelse af sådanne oplysninger.

Med ”offentlige myndigheder” skal forstås, at en indberetning af oplysninger om en formidlers overtrædelser eller potentielle overtrædelse af den finansielle lovgivning, ikke er begrænset til Finanstilsynet eller SØIK. Indberetningen kan derfor også foretages til f.eks. Skatteforvaltningen eller politiet.

Det foreslås i § 27 a, *stk. 2*, at uanset *stk. 1*, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og e-pengeinstituttet eller betalingsinstituttet. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 27.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at den ansatte på tilsvarende vis, som i *stk. 1*, har mulighed for at indberette til e-pengeinstituttet eller betalingsinstituttet. *Stk. 2* lovfæster den lovsikrede ret, som ansatte og tidligere ansatte har i dag efter gældende ret. Bestemmelsen har derfor til at sigte at eliminere tvivlen om, at ansatte og tidligere ansatte altid kan gå til offentlige myndigheder med oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning uanset, hvad der måtte være indgået af aftaler med e-pengeinstituttet eller betalingsinstituttet.

Til nr. 2 (§ 132, stk. 2, i lov om betalinger)

Af § 132, *stk. 1*, i lov om betalinger følger det, at virksomheder omfattet af loven, filialer og agenter af e-pengeinstitutter eller betalingsinstitutter eller en virksomhed, som aktiviteterne er outsourcet til,

skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed. Det samme gælder udenlandske e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, som har hjemsted i et andet EU- eller EØS-land, der udøver virksomhed her i landet gennem etablering af en filial eller gennem en agent

Det er Finanstilsynet, der vurderer, hvilke oplysninger der er nødvendige til at udføre det fornødne tilsyn med virksomhedens overholdelse af reglerne. Det er en grundforudsætning, at der er en sammenhæng mellem den ønskede oplysninger, og det regelsæt, som Finanstilsynet i det konkrete tilfælde påser overholdelsen af.

Der gælder imidlertid ikke et lovbestemt krav om, at virksomheder mv. skal berigtige tidligere meddelte oplysninger til Finanstilsynet, som virksomheden på et senere tidspunkt kan konstatere er ukorrekte, misvisende på tidspunktet for afgivelsen eller har vildledende karakter.

Det foreslås at indsætte et *stk. 2*, hvorefter virksomheder omfattet af loven, filialer og agenter af e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter og en virksomhed, som aktiviteterne er outsourcet til, der har afgivet oplysninger efter *stk. 1*, har pligt til straks at berigtige oplysningerne over for Finanstilsynet, hvis virksomheden omfattet af loven, filialen og agenten af e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter og virksomheden, som aktiviteterne er outsourcet til efterfølgende konstaterer, at oplysningerne 1) ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen eller 2) på et senere tidspunkt er blevet misvisende.

Med ”straks” forstås, at der skal gives meddelelse, så snart virksomheden mv. bliver opmærksom på, at en oplysning, som er meddelt til Finanstilsynet er ukorrekt eller viser sig at være blevet misvisende.

Med ”ikke har været korrekte” forstås, at oplysningerne materielt ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen af oplysningerne eller at de på et senere tidspunkt er blevet misvisende. Det vil eksempelvis være datamateriale, som indeholdte forkerte værdier. Det forudsættes dog, at det ikke vil være nødvendigt at berigtige mindre sproglige fejl eller lignende, der alene er af rent redaktionel karakter, og som ikke er meningsforstyrrende for meddelelsens indhold.

Virksomheder omfattet af loven mv. vil med den foreslåede lovændring, ligesom tilfældet er i dag, være forpligtet til at berigtige oplysninger, som virksomheden på et tidligere tidspunkt har indsendt til Finanstilsynet. Med forslaget lovfæstes det alene, at det gælder i situationer, hvor virksomheden efterfølgende konstaterer, at oplysningerne ikke har været korrekte eller kan have været misvisende.

Det er ikke hensigten, at den foreslåede berigtigelsespligt skal fortolkes videre, end hvad der i dag gælder som følge af indfortolkningen af en berigtigelsespligt i oplysningspligterne. Dette betyder bl.a., at der fortsat ikke vil gælde en berigtigelsespligt, hvis f.eks. oplysninger er fejlagtige som følge af åbenlyse tastefejl.

Til nr. 3 (§ 152, stk. 3, i lov om betalinger)

Det følger af § 152, stk. 3, at en virksomhed eller person, der undlader at meddele oplysninger efter bl.a. § 132, straffes med bøde.

Undladelse af at berigtige oplysninger efter § 132 foreslås strafbelagt i medfør af § 152, stk. 3.

Den strafbare handling vil bestå i, at en virksomhed mv. omfattet af § 132, undlader at berigtige oplysninger, der er givet til Finanstilsynet, som virksomheden mv. kan konstatere ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen eller at oplysningerne er blevet misvisende. Strafsubjektet er virksomheden mv. omfattet af § 132.

Til § 6

Til nr. 1 (§ 58, stk. 4 og 5 i lov om kapitalmarkeder)

I lov om kapitalmarkeder gælder der ikke et lovfæstet krav om, at en operatør af et reguleret marked, en udbyder af dataindberetningstjenester eller en værdipapircentral (CSD), ikke må indgå aftaler med sine ansatte om tavsheds klausuler.

Det følger af § 9 i lov om kapitalmarkeder, at en virksomhed ikke må udsætte ansatte eller tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af § 101 at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet en overtrædelse eller en potentiel overtrædelse af denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller Den Europæiske Unions forordninger vedrørende de områder af loven, som Finanstilsynet fører tilsyn med, til Finanstilsynet eller til en ordning i virksomheden. Det samme gælder ved fastsættelse, tildeling og udbetaling af variabel løn til ansatte eller tidligere ansatte. Bestemmelsen kan ikke fraviges ved aftale til ugunst for den ansatte, jf. stk. 3.

Beskyttelsen af whistlebloweren efter § 9 finder først anvendelse, når der er indberettet oplysninger om en virksomhed, dvs. når den ansatte eller tidligere ansatte har foretaget en indberetning. Det vil således ikke være i strid med § 9, hvis en virksomhed aftaler med sine ansatte, at de ikke under eller efter ansættelsesforholdet kan indberette oplysninger til Finanstilsynet (såkaldt tavsheds klausul).

En tavsheds klausul i aftaler indgået mellem den ansatte eller tidligere ansatte og virksomheden vil dog være uoverensstemmende med intentionerne bag bestemmelsen i § 58 om, at operatøren af et reguleret marked, en udbyder af dataindberetningstjenester og en værdipapircentral (CSD) har pligt til at etablere en whistleblowerordning for overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering.

Det foreslås på den baggrund at indsætte stk. 4 og 5 i § 58.

I § 58 a, *stk. 4*, foreslås, at er der indgået aftale mellem en operatør af et reguleret marked, udbyder af dataindberetningstjenester eller værdipapircentral (CSD) og den ansatte eller en tidligere ansat om

en tavshedsklausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til offentlige myndigheder.

Bestemmelsen vil gælde alle former for aftaler, hvilket vil sige, at bestemmelsen ikke er afgrænset til kun at gælde den ansattes ansættelseskontrakt. Der gælder ligeledes heller ikke krav til, hvordan en sådan aftale måtte være indgået. Bestemmelsen finder derfor anvendelse både for mundtlige som skriftlige aftaler. At ”indberette” omfatter også den situation, hvor politiet har rettet henvendelse til en medarbejder og anmodet om afgivelse af sådanne oplysninger.

Med ”offentlige myndigheder” skal forstås, at en indberetning af oplysninger om en operatørs mv. overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning, ikke er begrænset til Finanstilsynet eller SØIK. Indberetningen kan derfor også foretages til f.eks. Skatteforvaltningen eller politiet.

Det foreslås i § 58, stk. 5, at uanset stk. 4, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og operatøren af et reguleret marked, udbyderen af data-indberetningstjenester eller værdipapircentralen (CSD). Det samme gælder indberetninger til ordninger efter stk. 1-3.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at den ansatte på tilsvarende vis, som i stk. 4, har mulighed for at indberette til operatøren af et reguleret marked, udbyderen af data-indberetningstjenester eller værdipapircentralen (CSD). Stk. 5 lovfæster den lovsikrede ret, som ansatte har i dag efter gældende ret. Bestemmelsen har derfor til at sigte at eliminere tvivlen om, at ansatte altid kan gå til offentlige myndigheder med oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning uanset, hvad der måtte være indgået af aftaler med operatøren af et reguleret marked, udbyderen af data-indberetningstjenester eller værdipapircentralen (CSD).

Til nr. 2 (§ 214, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder)

Af § 214, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder følger det, at Finanstilsynet fra virksomheder under tilsyn, den nuværende og tidligere ledelse i virksomheder under tilsyn og andre fysiske og juridiske personer, der har pligter i henhold til de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5, kan kræve at få alle oplysninger, dokumenter eller andre data i enhver form, som Finanstilsynet skønner nødvendige for Finanstilsynets virksomhed eller til afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5.

Finanstilsynets beføjelser efter § 214, stk. 1, gælder tilsvarende for leverandører og underleverandører til de virksomheder, der er nævnt i stk. 1, jf. § 214, stk. 4.

Desuden gælder Finanstilsynets beføjelser efter stk. 1 tilsvarende for finansielle formidlere, der har til opgave at forestå udbud af værdipapirer til offentligheden eller søge om optagelse til handel på et reguleret marked og i forhold til personer, der kontrollerer eller kontrolleres af udstedere, udbydere eller personer, der anmoder om optagelse til handel på et reguleret marked, når Finanstilsynet skønner, at oplysningerne er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed i relation til eller til afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1129/EU af 14. juni 2017 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel på et reguleret marked, jf. § 214, stk. 5.

Finanstilsynet kan desuden kræve oplysninger fra revisorer for fondsmæglerselskaber, operatører af en markedsplads og udbydere af dataindberetningstjenester samt revisorer, der reviderer eller udfører andre revisionsopgaver for udstedere, udbydere af omsættelige værdipapirer eller personer, der anmoder om optagelse til handel på en markedsplads. Finanstilsynet kan endvidere kræve dokumenter udleveret fra revisor til brug for Finanstilsynets afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af reglerne i kapitel 5 og 7 og § 213, jf. § 214, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder.

Der gælder imidlertid ikke et lovbestemt krav om, at virksomheder under tilsyn mv. skal berigtige tidligere meddelte oplysninger til Finanstilsynet, som virksomheden mv. på et senere tidspunkt kan konstatere er ukorrekte, misvisende på tidspunktet for afgivelsen eller har vildledende karakter.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 3*, hvorefter virksomheder under tilsyn, den nuværende og tidligere ledelse i virksomheder under tilsyn og andre fysiske og juridiske personer, der har pligter i henhold til de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5, der har afgivet oplysninger efter nærværende bestemmelses stk. 1 og 2, har pligt til straks at berigtige oplysningerne over for Finanstilsynet, hvis virksomheden under tilsyn, den nuværende og tidligere ledelse i virksomheden under tilsyn og andre fysiske og juridiske personer. efterfølgende konstaterer, at oplysningerne 1) ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen eller 2) på et senere tidspunkt er blevet misvisende.

Med ”straks” forstås, at der skal gives meddelelse, så snart virksomheden mv. bliver opmærksom på, at en oplysning, som er meddelt til Finanstilsynet er ukorrekt eller viser sig at være blevet misvisende.

Med ”ikke har været korrekte” forstås, at oplysningerne materielt ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen af oplysningerne, eller at de på et senere tidspunkt er blevet misvisende. Det vil eksempelvis være datamateriale, som indeholdte forkerte værdier. Det forudsættes dog, at det ikke vil være nødvendigt at berigtige mindre sproglige fejl eller lignende, der alene er af rent redaktionel karakter, og som ikke er meningsforstyrende for meddelelsens indhold.

Virksomheder mv. omfattet af lov om kapitalmarkeder vil med den foreslåede lovændring, ligesom tilfældet er i dag, være forpligtet til at berigtige oplysninger, som en virksomhed på et tidligere tidspunkt har indsendt til Finanstilsynet. Med forslaget lovfæstes det alene, at det gælder i situationer, hvor virksomheden efterfølgende konstaterer, at oplysningerne ikke har været korrekte eller kan have været misvisende.

Det er ikke hensigten, at den foreslåede berigtigelsespligt skal fortolkes videre, end hvad der i dag gælder som følge af indfortolkningen af en berigtigelsespligt i oplysningspligterne. Dette betyder bl.a., at der fortsat ikke vil gælde en berigtigelsespligt, hvis f.eks. oplysninger er fejlagtige som følge af åbenlyse tastefejl.

Til nr. 3 (§ 247, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder)

Efterkommer virksomheder under tilsyn, den nuværende og tidligere ledelse i virksomheder under tilsyn og andre fysiske og juridiske personer ikke en anmodning fra Finanstilsynet eller Danmarks Nationalbank om oplysninger, dokumenter eller andre data efter lovens § 214, stk. 1, og § 217, kan det efter gældende ret føre til, at Finanstilsynet eller Danmarks Nationalbank udsteder et påbud til virksomheden mv., jf. lovens § 220.

Hvis virksomheden mv. undlader at efterkomme påbuddet, vil den manglende efterlevelse kunne straffes i medfør af lovens § 254, stk. 1.

Kapitalmarkslovens § 247, stk. 1, der hjemler straf for overtrædelse af en række af lovens bestemmelser, giver ikke hjemmel til at straffe overtrædelse af lovens § 214, stk. 1, eller § 217. Efter gældende ret er der således ikke – uden forinden at have meddelt virksomheden mv. et påbud – muligt at straffe virksomheder mv. for ikke at give Finanstilsynet eller Danmarks Nationalbank oplysninger, dokumenter eller data, som tilsynet eller nationalbanken har anmodet om efter § 214 eller § 217, jf. § 214.

Det foreslås i lovens § 247, stk. 2, at indsætte henvisninger til § 214, stk. 1-3, 5 og 6, og § 217, hvorved overtrædelse af disse bestemmelser vil kunne medføre strafansvar.

Henvisningen til § 214, stk. 1, indebærer, at det for fysiske og juridiske personer kan medføre strafansvar ikke at give Finanstilsynet alle oplysninger, dokumenter eller andre data i enhver form, som Finanstilsynet skønner nødvendige for Finanstilsynets virksomhed eller til afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5. Strafsubjektet er den persongruppe som Finanstilsynet kan kræve oplysninger fra, dvs. virksomheder under tilsyn, den nuværende og tidligere ledelse i virksomheder under tilsyn og andre fysiske og juridiske personer, der har pligter i henhold til de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5.

Henvisningen i § 247 til § 214, stk. 5 og 6, udvider den persongruppe, der kan straffes for overtrædelse af § 214, stk. 1. Dermed vil leverandører og underleverandører til de virksomheder, der er nævnt i stk. 1, og personer, der kontrollerer eller kontrolleres af udstedere, udbydere eller personer, der anmoder om optagelse til handel på et reguleret marked, kunne ifalde strafansvar for ikke at fremlægge de oplysninger mv., som Finanstilsynet efterspørger.

Henvisningen til § 214, stk. 2, indebærer, at det for fysiske og juridiske personer kan medføre strafansvar ikke at fremlægge oplysninger, der skønnes at være nødvendige for Finanstilsynets afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5. Det samme gælder revisors manglende udlevering af dokumenter til brug for Finanstilsynets afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af reglerne i kapitel 5 og 7 og § 213, jf. § 214, stk. 2, 2. pkt. Strafsubjektet er den persongruppe som Finanstilsynet kan kræve oplysninger og dokumenter fra i medfør af § 214, stk. 2, dvs. revisorer for fondsmæglerselskaber, operatører af en markedsplads og udbydere af dataindberetningstjenester samt revisorer, der reviderer eller udfører andre revisionsopgaver for udstedere, udbydere af omsættelige værdipapirer eller personer, der anmoder om optagelse til handel på en markedsplads.

Henvisningen til § 214, stk. 3, indebærer, at en virksomhed, ledelse eller person omfattet § 214, stk. 3, ville kunne straffes for ikke at berigtige oplysninger. Den strafbare handling består i, at virksomheden, ledelsen eller personen undlader at berigtige oplysninger, der er givet til Finanstilsynet, som virksomheden mv. kan konstatere ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen eller at oplysningerne er blevet misvisende. Strafsubjektet er de virksomheder under tilsyn, den nuværende og tidligere ledelse i virksomheder under tilsyn og andre fysiske og juridiske personer, der har pligter i henhold til de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5, som fremgår af § 214, stk. 3.

Henvisningen til § 217 betyder, at det kan medføre strafansvar for fysiske og juridiske personer ikke at give Danmarks Nationalbank eller Erhvervsstyrelsen oplysninger, dokumenter eller andre data, når nationalbanken eller Erhvervsstyrelsen udøver deres beføjelser efter § 214. Det er alene tilsigtet, at det kan medføre strafansvar, når Danmarks Nationalbank eller Erhvervsstyrelsen udøver deres beføjelser efter § 214. Strafsubjektet er de fysiske og juridiske personer, som Danmarks Nationalbank og Erhvervsstyrelsen har beføjelser over for, når Danmarks Nationalbank udøver tilsyn med registrerede betalingssystemer omfattet af kapitel 32, og Erhvervsstyrelsen fører kontrol efter § 213, stk. 8.

Formålet med ændringen er at sikre, at det bliver muligt at straffe de fysiske og juridiske personer, der vil skulle udlevere oplysninger mv. til offentlige myndigheder efter den gældende § 214, og § 214, jf. § 217, uden myndighederne forinden skal udstede et påbud.

Til § 7

Til nr. 1 (§ 10 a i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

I lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere gælder der ikke et lovfæstet krav om, at en finansiell rådgiver, en investeringsrådgiver eller boligkreditformidler, ikke må indgå aftaler med sine ansatte om tavsheds klausuler.

Det følger af § 10 b i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, at en finansiell rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler ikke må udsætte ansatte

eller tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet virksomhedens overtrædelse eller potentielle overtrædelse. Bestemmelsen kan ikke fraviges ved aftale til ugunst for den ansatte, jf. stk. 3.

Beskyttelsen af whistlebloweren efter § 10 b finder først anvendelse, når der er indberettet oplysninger om en virksomhed, dvs. når den ansatte har foretaget en indberetning. Det vil således ikke være i strid med § 10 b, hvis en virksomhed aftaler med sine ansatte, at de ikke under eller efter ansættelsesforholdet kan indberette oplysninger til Finanstilsynet (såkaldt tavsheds klausul).

En tavsheds klausul i aftaler indgået mellem den ansatte og virksomheden vil dog være uoverensstemmende med intentionerne bag adgangen til at benytte den whistleblowerordning, der er etableret af Finanstilsynet og som giver alle borgere mulighed for anonymt at indberette overtrædelser af den finansielle lovgivning og anden lovgivning, som en virksomhed under tilsyn af Finanstilsynet måtte have foretaget.

Det foreslås på den baggrund at indsætte § 10 a.

I § 10 a, *stk. 1*, foreslås, at er der indgået aftale mellem en finansiel rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler og den ansatte eller en tidligere ansat om en tavsheds klausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til offentlige myndigheder.

Bestemmelsen vil gælde alle former for aftaler, hvilket vil sige, at bestemmelsen ikke er afgrænset til kun at gælde den ansattes ansættelseskontrakt. Der gælder ligeledes heller ikke krav til, hvordan en sådan aftale måtte være indgået. Bestemmelsen finder derfor anvendelse både for mundtlige som skriftlige aftaler. At ”indberette” omfatter også den situation, hvor politiet har rettet henvendelse til en medarbejder og anmodet om afgivelse af sådanne oplysninger.

Med ”offentlige myndigheder” skal forstås, at en indberetning af oplysninger om en formidlers overtrædelser eller potentielle overtrædelse af den finansielle lovgivning, ikke er begrænset til Finanstilsynet eller SØIK. Indberetningen kan derfor også foretages til f.eks. Skatteforvaltningen eller politiet.

Det foreslås i § 10 a, *stk. 2*, at uanset stk. 1, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og den finansielle rådgiver, investeringsrådgiveren eller boligkreditformidleren.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at den ansatte på tilsvarende vis, som i stk. 1, har mulighed for at indberette til en finansiel rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler. Stk. 2 lovfæster den lovsikrede ret, som ansatte har i dag efter gældende ret. Bestemmelsen har derfor til at sigte at eliminere tvivlen om, at ansatte altid kan gå til offentlige myndigheder med oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning uanset, hvad der måtte

være indgået af aftaler mellem den ansatte og den finansielle rådgiver, investeringsrådgiveren eller boligkreditformidleren.

Til nr. 2 (§ 12, stk. 2, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)
Af § 12, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere følger det, at Finanstilsynet som led i sit tilsyn kan kræve, at en virksomhed fremlægger alle de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed, herunder oplysninger til afgørelse af, om et forhold er omfattet af loven.

Det er Finanstilsynet, der vurderer, hvilke oplysninger der er nødvendige til at udføre det fornødne tilsyn med virksomhedens overholdelse af reglerne. Det er en grundforudsætning, at der er en sammenhæng mellem de ønskede oplysninger, og det regelsæt, som Finanstilsynet i det konkrete tilfælde påser overholdelsen af.

Der gælder imidlertid ikke et lovbestemt krav om, at virksomheden mv. skal berigtige tidligere meddelte oplysninger til Finanstilsynet, som virksomheden på et senere tidspunkt kan konstatere er ukorrekte, misvisende på tidspunktet for afgivelsen eller har vildledende karakter.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 2*, hvorefter en virksomhed, der har afgivet oplysninger efter stk. 1, har pligt til straks at berigtige oplysningerne over for Finanstilsynet, hvis virksomheden efterfølgende konstaterer, at oplysningerne 1) ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen eller 2) på et senere tidspunkt er blevet misvisende.

Med ”straks” forstås, at der skal gives meddelelse, så snart virksomheden bliver opmærksom på, at en oplysning, som er meddelt til Finanstilsynet er ukorrekt eller viser sig at være blevet misvisende.

Med ”ikke har været korrekte” forstås, at oplysningerne materielt ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen af oplysningerne eller at de på et senere tidspunkt er blevet misvisende. Det vil eksempelvis være datamateriale, som indeholdte forkerte værdier. Det forudsættes dog, at det ikke vil være nødvendigt at berigtige mindre sproglige fejl eller lignende, der alene er af rent redaktionel karakter, og som ikke er meningsforstyrende for meddelelsens indhold.

Virksomheder omfattet af lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere vil med den foreslåede lovændring, ligesom tilfældet er i dag, være forpligtet til at berigtige oplysninger, som en virksomhed på et tidligere tidspunkt har indsendt til Finanstilsynet. Med forslaget lovfæstes det alene, at det gælder i situationer, hvor virksomheden efterfølgende konstaterer, at oplysningerne ikke har været korrekte eller kan have været misvisende.

Det er ikke hensigten, at den foreslåede berigtigelsespligt skal fortolkes videre, end hvad der i dag gælder som følge af indfortolkningen af en berigtigelsespligt i oplysningspligterne. Dette betyder bl.a., at der fortsat ikke vil gælde en berigtigelsespligt, hvis f.eks. oplysninger er fejlagtige som følge af åbenlyse tastefejl.

Til nr. 3 (§ 26, stk. 3, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)
Det følger af § 26, stk. 3, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, at undlader en virksomhed omfattet af loven at meddele oplysninger efter § 12, stk. 1, straffes vedkommende med bøde

Den foreslåede § 12, stk. 2, jf. lovforslagets § 7, nr. 2, foreslås strafbelagt i medfør af lovens § 26, stk. 3.

Den strafbare handling vil bestå i, at virksomheden omfattet § 12, stk. 2, undlader at berigtige oplysninger, der er givet til Finanstilsynet, som virksomheden eller personen kan konstatere ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen, eller at oplysningerne er blevet misvisende. Strafsubjektet er virksomheden omfattet af § 12, stk. 2.

Til § 8

Til nr. 1 (§ 63 c i lov om investeringsforeninger m.v.) I lov om investeringsforeninger m.v. gælder der ikke et lovfæstet krav om, at investeringsforeninger og SIKAV'er (selskaber for investering med kapital, der er variabel), ikke må indgå aftaler med sine ansatte om tavsheds klausuler.

Det følger af § 63 b i lov om investeringsforeninger m.v., at en investeringsforening og en SIKAV ikke må udsætte ansatte eller tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet investeringsforeningens eller SIKAV'ens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en ordning i investeringsforeningen eller SIKAV'en. Det samme gælder ved fastsættelse, tildeling og udbetaling af variabel løn til ansatte eller tidligere ansatte. Denne bestemmelse kan ikke fraviges ved aftale til ugunst for den ansatte, jf. stk. 3.

Beskyttelsen af whistlebloweren efter § 63 b finder først anvendelse, når der er indberettet oplysninger om investeringsforeningen eller SIKAV'en, dvs. når den ansatte har foretaget en indberetning. Det vil således ikke være i strid med § 63 b, hvis en investeringsforening eller en SIKAV aftaler med sine ansatte, at de ikke under eller efter ansættelsesforholdet kan indberette oplysninger til Finanstilsynet (såkaldt tavsheds klausul).

En tavsheds klausul i aftaler indgået mellem den ansatte og investeringsforeningen eller SIKAV'en vil dog være uoverensstemmende med intentionerne bag bestemmelsen i § 63 a om En investeringsforeningens og SIKAV'ens pligt til at etablere en whistleblowerordning for overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning.

Det foreslås på den baggrund at indsætte § 63 c.

I § 63 c, *stk. 1*, foreslås, at er der indgået aftale mellem en investeringsforening eller en SIKAV og den ansatte om en tavsheds klausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte eller en tidligere ansat ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder.

Bestemmelsen vil gælde alle former for aftaler, hvilket vil sige, at bestemmelsen ikke er afgrænset til kun at gælde den ansattes ansættelseskontrakt. Der gælder ligeledes heller ikke krav til, hvordan en sådan aftale måtte være indgået. Bestemmelsen finder derfor anvendelse både for mundtlige som skriftlige aftaler. At ”indberette” omfatter også den situation, hvor politiet har rettet henvendelse til en medarbejder og anmodet om afgivelse af sådanne oplysninger.

Med ”offentlige myndigheder” skal forstås, at en indberetning af oplysninger om en investeringsforenings eller en SIKAV’s overtrædelser eller potentielle overtrædelse af den finansielle lovgivning, ikke er begrænset til Finanstilsynet eller SØIK. Indberetningen kan derfor også foretages til f.eks. Skatteforvaltningen eller politiet.

Det foreslås i § 63 c, *stk. 2*, at uanset *stk. 1*, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og investeringsforeningen eller SIKAV’en. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 63 a.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at den ansatte på tilsvarende vis, som i *stk. 1*, har mulighed for at indberette til investeringsforeningen eller SIKAV’en. *Stk. 2* lovfæster den lovsikrede ret, som ansatte og tidligere ansatte har i dag efter gældende ret. Bestemmelsen har derfor til at sigte at eliminere tvivlen om, at ansatte og tidligere ansatte altid kan gå til offentlige myndigheder med oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning uanset, hvad der måtte være indgået af aftaler med investeringsforeningen eller SIKAV’en.

Til nr. 2 (§ 164, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Af § 164, *stk. 1*, i lov om investeringsforeninger m.v. følger det, at danske UCITS skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed.

Det er Finanstilsynet, der vurderer, hvilke oplysninger der er nødvendige til at udføre det fornødne tilsyn med virksomhedens overholdelse af reglerne. Det er en grundforudsætning, at der er en sammenhæng mellem de ønskede oplysninger, og det regelsæt, som Finanstilsynet i det konkrete tilfælde påser overholdelsen af.

Der gælder imidlertid ikke et lovbestemt krav om, at finansielle virksomheder mv. skal berigtige tidligere meddelte oplysninger til Finanstilsynet, som virksomheden på et senere tidspunkt kan konstatere er ukorrekte, misvisende på tidspunktet for afgivelsen eller har vildledende karakter.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 2*, hvorefter danske UCITS, der har afgivet oplysninger efter *stk. 1*, har pligt til straks at berigtige oplysningerne over for Finanstilsynet, hvis UCITS'en efterfølgende konstaterer, at oplysningerne 1) ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen eller 2) på et senere tidspunkt er blevet misvisende.

Med ”straks” forstås, at der skal gives meddelelse, så snart virksomheden bliver opmærksom på, at en oplysning, som er meddelt til Finanstilsynet er ukorrekt eller viser sig at være blevet misvisende.

Med ”ikke har været korrekte” forstås, at oplysningerne materielt ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen af oplysningerne, eller at de på et senere tidspunkt er blevet misvisende. Det vil eksempelvis være datamateriale, som indeholdte forkerte værdier. Det forudsættes dog, at det ikke vil være nødvendigt at berigtige mindre sproglige fejl eller lignende, der alene er af rent redaktionel karakter, og som ikke er meningsforstyrrende for meddelelsens indhold.

Virksomheder omfattet af lov om investeringsforeninger m.v. vil med den foreslåede lovændring, ligesom tilfældet er i dag, være forpligtet til at berigtige oplysninger, som en virksomhed på et tidligere tidspunkt har indsendt til Finanstilsynet. Med forslaget lovfæstes det alene, at det gælder i situationer, hvor virksomheden efterfølgende konstaterer, at oplysningerne ikke har været korrekte eller kan have været misvisende.

Det er ikke hensigten, at den foreslåede berigtigelsespligt skal fortolkes videre, end hvad der i dag gælder som følge af indfortolkningen af en berigtigelsespligt i oplysningspligterne. Dette betyder bl.a., at der fortsat ikke vil gælde en berigtigelsespligt, hvis f.eks. oplysninger er fejlagtige som følge af åbenlyse tastefejl.

Bestemmelsen foreslås strafbelagt i medfør af § 190, *stk. 2*, jf. lovforslagets § 8, nr. 3.

Den strafbare handling består i, at den danske UCITS, undlader at berigtige oplysninger, der er givet til Finanstilsynet, som den danske UCITS kan konstatere ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen eller at oplysningerne er blevet misvisende. Strafsubjektet er den danske UCITS omfattet af § 164, *stk. 1*.

Til nr. 3 (§ 190, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Efter gældende ret er det ikke strafsanktioneret at overtræde oplysningspligten i lovens § 164, *stk. 1*, jf. lov om investeringsforeningers kapitel 8 (§§ 190-192). Det er heller ikke strafsanktioneret ikke at overholde den ulovbestemte berigtigelsespligt.

Manglende overholdelse af oplysningspligten og berigtigelsespligten foreslås strafbelagt. Efter den foreslåede § 190, *stk. 2*, kan den, der undlader at give Finanstilsynet oplysninger efter § 164, *stk. 1*, eller at berigtige oplysningerne efter § 164, *stk. 2*, straffes med bøde.

Den strafbare handling består i, at den danske UCITS ikke opfylder sin oplysningspligt efter § 164, stk. 1, eller undlader at berigtige oplysninger, der er givet til Finanstilsynet, som den danske UCITS kan konstatere ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen, eller at oplysningerne er blevet misvisende, jf. den foreslåede § 164, stk. 2. Strafsubjektet for begge overtrædelser er den danske UCITS omfattet af § 164, stk. 1 og 2.

Til § 9

Til nr. 1 (§ 27 c i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

I lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. gælder der ikke et lovfæstet krav om, at en forvalter af en alternative investeringsfonde, ikke må indgå aftaler med sine ansatte om tavshedsklau-suler.

Det følger af § 27 b i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at en forvalter af alter-native investeringsfonde ikke må udsætte ansatte eller tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet forval-terens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af denne lov, regler udstedt i medfør heraf og be-stemmelser indeholdt i Den Europæiske Unions forordninger for de områder af loven, som Finanstil-synet fører tilsyn med, til Finanstilsynet eller til en ordning i forvalteren af alternative investerings-fonde. Det samme gælder ved fastsættelse, tildeling og udbetaling af variabel løn til ansatte eller tidligere ansatte. Denne bestemmelse kan ikke fraviges ved aftale til ugunst for den ansatte, jf. stk. 3.

Beskyttelsen af whistlebloweren efter § 27 b finder først anvendelse, når der er indberettet oplysnin-ger om en forvalter af en alternativ investeringsfond, dvs. når den ansatte har foretaget en indberet-ning. Det vil således ikke være i strid med § 27 b, hvis forvalteren aftaler med sine ansatte, at de ikke under eller efter ansættelsesforholdet kan indberette oplysninger til Finanstilsynet (såkaldt tavsheds-klausul).

En tavshedsklausul i aftaler indgået mellem den ansatte og forvalteren vil dog være uoverensstem-mende med intentionerne bag bestemmelsen i § 27 a om forvalterens pligt til at etablere en whist-leblowerordning for overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning.

Det foreslås på den baggrund at indsætte § 27 c.

Det foreslås, at det i § 27 c, *stk. 1*, indsættes, hvor der er indgået aftale mellem en forvalter af alter-native investeringsfonde og den ansatte eller en tidligere ansat om en tavshedsklausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potenti-elle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder.

Bestemmelsen vil gælde alle former for aftaler, hvilket vil sige, at bestemmelsen ikke er afgrænset til kun at gælde den ansattes ansættelseskontrakt. Der gælder ligeledes heller ikke krav til, hvordan en sådan aftale måtte være indgået. Bestemmelsen finder derfor anvendelse både for mundtlige som

skriftlig aftaler. At ”indberette” omfatter også den situation, hvor politiet har rettet henvendelse til en medarbejder og anmodet om afgivelse af sådanne oplysninger.

Med ”offentlige myndigheder” skal forstås, at en indberetning af oplysninger om en virksomheds overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning, ikke er begrænset til Finanstilsynet eller SØIK. Indberetningen kan derfor også foretages til f.eks. Skatteforvaltningen eller politiet.

Det foreslås i § 27 c, *stk. 2*, at uanset *stk. 1*, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og forvalteren af alternative investeringsfonde. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 27 a.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at den ansatte på tilsvarende vis, som i *stk. 1*, har mulighed for at indberette til forvalteren af den alternative investeringsfond. *Stk. 2* lovfæster den lovsikrede ret, som ansatte og tidligere ansatte har i dag efter gældende ret. Bestemmelsen har derfor til at sigte at eliminere tvivlen om, at ansatte og tidligere ansatte altid kan gå til offentlige myndigheder med oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning uanset, hvad der måtte være indgået af aftaler med forvalteren af den alternative investeringsfond.

Til nr. 2 (§ 161, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Af § 161, *stk. 1*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. følger det, at forvaltere af alternative investeringsfonde, depositarer omfattet af § 46, leverandører og underleverandører skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed. Dette gælder tilsvarende for udenlandske forvaltere, der forvalter alternative investeringsfonde, der er etableret i Danmark, eller markedsfører fonde i Danmark, herunder gennem etablering af filial, eller hvor Danmark er referenceland for en forvalter, der har registreret hjemsted i et tredjeland.

Det er Finanstilsynet, der vurderer, hvilke oplysninger der er nødvendige for at udføre det fornødne tilsyn med virksomhedens overholdelse af reglerne. Det er en grundforudsætning, at der er en sammenhæng mellem de ønskede oplysninger, og det regelsæt, som Finanstilsynet i det konkrete tilfælde påser overholdelsen af.

Der gælder imidlertid ikke et lovbestemt krav om, at forvaltere af alternative investeringsfonde mv. skal berigtige tidligere meddelte oplysninger til Finanstilsynet, som forvalteren, depositaren, leverandøren eller underleverandøren på et senere tidspunkt kan konstatere er ukorrekte, misvisende på tidspunktet for afgivelsen eller har vildledende karakter.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 2*, hvorefter forvaltere af alternative investeringsfonde, depositarer omfattet af § 46, leverandører og underleverandører samt udenlandske forvaltere efter *stk. 1, 2. pkt.*,

der har afgivet oplysninger efter stk. 1, har pligt til straks at berigtige oplysningerne over for Finanstilsynet, hvis forvalteren, depositaren, leverandøren eller underleverandøren efterfølgende konstaterer, at oplysningerne 1) ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen eller 2) på et senere tidspunkt er blevet misvisende.

Med ”straks” forstås, at der skal gives meddelelse, så snart forvalteren, depositaren, leverandøren eller underleverandøren bliver opmærksom på, at en oplysning, som er meddelt til Finanstilsynet er ukorrekt eller viser sig at være blevet misvisende.

Med ”ikke har været korrekte” forstås, at oplysningerne materielt ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen af oplysningerne, eller at de på et senere tidspunkt er blevet misvisende. Det vil eksempelvis være datamateriale, som indeholdte forkerte værdier. Det forudsættes dog, at det ikke vil være nødvendigt at berigtige mindre sproglige fejl eller lignende, der alene er af rent redaktionel karakter, og som ikke er meningsforstyrende for meddelelsens indhold.

Forvaltere af alternative investeringsfonde mv., der er omfattet af lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., vil med den foreslåede lovændring, ligesom tilfældet er i dag, være forpligtet til at berigtige oplysninger, som forvalteren mv. på et tidligere tidspunkt har indsendt til Finanstilsynet. Med forslaget lovfæstes det alene, at det gælder i situationer, hvor forvalteren, depositaren, leverandøren eller underleverandøren efterfølgende konstaterer, at oplysningerne ikke har været korrekte eller kan have været misvisende.

Det er ikke hensigten, at den foreslåede berigtigelsespligt skal fortolkes videre, end hvad der i dag gælder som følge af indfortolkningen af en berigtigelsespligt i oplysningspligterne. Dette betyder bl.a., at der fortsat ikke vil gælde en berigtigelsespligt, hvis f.eks. oplysninger er fejlagtige som følge af åbenlyse tastefejl.

Bestemmelsen foreslås strafbelagt i medfør af § 190, stk. 1.

Den strafbare handling består i, at forvaltere af alternative investeringsfonde mv. omfattet § 161, stk. 1, undlader at berigtige oplysninger, der er givet til Finanstilsynet, som forvalteren, depositaren, leverandøren eller underleverandøren kan konstatere ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen, eller at oplysningerne er blevet misvisende. Strafsubjektet er forvalteren, depositaren, leverandøren eller underleverandøren omfattet af § 161, stk. 1.

Til nr. 3 (§ 190, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Efter gældende ret er det ikke strafsanktioneret at overtræde oplysningspligten i lovens § 161, stk. 1, jf. lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.) kapitel 28 (§§ 190-191). Det er heller ikke strafsanktioneret ikke at overholde den ulovbestemte berigtigelsespligt.

Manglende overholdelse af oplysningspligten og berigtigelsespligten foreslås strafbelagt. Efter den foreslåede § 190, *stk. 3*, kan den, der undlader at give Finanstilsynet oplysninger efter § 161, *stk. 1*, eller at berigtige oplysningerne efter § 161, *stk. 2*, straffes med bøde.

Den strafbare handling består i, at forvaltere af alternative investeringsfonde mv. omfattet § 161, *stk. 1*, ikke opfylder sin oplysningspligt eller undlader at berigtige oplysninger, der er givet til Finanstilsynet, som forvalteren mv. kan konstatere ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen, eller at oplysningerne er blevet misvisende, jf. den foreslåede § 161, *stk. 2*. Strafsubjekterne for begge overtrædelser er forvalteren, depositaren, leverandøren eller underleverandøren omfattet af § 161, *stk. 1 og 2*.

Til nr. 4 (§ 191, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Efter § 191, *stk. 2*, kan Finanstilsynet som tvangsmiddel pålægge en fysisk eller juridisk person eller de for den juridiske person ansvarlige personer daglige eller ugentlige bøder, hvis den fysiske eller juridiske person undlader at opfylde de pligter, som følger af § 161, *stk. 3 og 4*.

Det foreslås at ændre henvisningen i § 191, *stk. 2*, fra § 161, *stk. 3 og 4*, til § 161, *stk. 4 og 5*. Der er tale om en konsekvensændring, som følger af lovforslagets § 9, *nr. 3*.

Til § 10

Til nr. 1 (§ 45 a i lov om firmapensionskasser)

I lov om firmapensionskasser gælder der ikke et lovfæstet krav om, at firmapensionskasser, ikke må indgå aftaler med sine ansatte om tavshedsklausuler.

Det følger af § 45 i lov om firmapensionskasser, at en firmapensionskasse må ikke udsætte ansatte eller tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet firmapensionskassens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en ordning hos firmapensionskassen. Denne bestemmelse kan ikke fraviges ved aftale til ugunst for den ansatte, jf. *stk. 3*.

Beskyttelsen af whistlebloweren efter § 45 finder først anvendelse, når der er indberettet oplysninger om firmapensionskassen, dvs. når den ansatte har foretaget en indberetning. Det vil således ikke være i strid med § 45, hvis en virksomhed aftaler med sine ansatte, at de ikke under eller efter ansættelsesforholdet kan indberette oplysninger til Finanstilsynet (såkaldt tavshedsklausul).

En tavshedsklausul i aftaler indgået mellem den ansatte og virksomheden vil dog være uoverensstemmende med intentionerne bag bestemmelsen i § 44 om firmapensionskassers pligt til at etablere en whistleblowerordning for overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering.

Det foreslås på den baggrund at indsætte § 45 a.

I § 45 a, *stk. 1*, foreslås det, at er der indgået aftale mellem en firmapensionskasse og den ansatte eller en tidligere ansat om en tavsheds klausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder.

Bestemmelsen vil gælde alle former for aftaler, hvilket vil sige, at bestemmelsen ikke er afgrænset til kun at gælde den ansattes ansættelseskontrakt. Der gælder ligeledes heller ikke krav til, hvordan en sådan aftale måtte være indgået. Bestemmelsen finder derfor anvendelse både for mundtlige som skriftlige aftaler. At ”indberette” omfatter også den situation, hvor politiet har rettet henvendelse til en medarbejder og anmodet om afgivelse af sådanne oplysninger.

Med ”offentlige myndigheder” skal forstås, at en indberetning af oplysninger om en virksomheds overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning, ikke er begrænset til Finanstilsynet eller SØIK. Indberetningen kan derfor også foretages til f.eks. Skatteforvaltningen eller politiet.

Det foreslås i § 45 a, *stk. 2*, at uanset *stk. 1*, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og firmapensionskassen. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 44.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at den ansatte på tilsvarende vis, som i *stk. 1*, har mulighed for at indberette til firmapensionskassen. *Stk. 2* lovfæster den lovsikrede ret, som ansatte og tidligere ansatte har i dag efter gældende ret. Bestemmelsen har derfor til at sigte at eliminere tvivlen om, at ansatte og tidligere ansatte altid kan gå til offentlige myndigheder med oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering uanset, hvad der måtte være indgået af aftaler med firmapensionskassen.

Til nr. 2 (§ 102, stk. 3, i lov om firmapensionskasser)

Af § 102, *stk. 1* og *2*, i lov om firmapensionskasser følger det, at firmapensionskasser, leverandører og underleverandører skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed.

Det er Finanstilsynet, der vurderer, hvilke oplysninger der er nødvendige til at udføre det fornødne tilsyn med firmapensionskassernes mv. overholdelse af reglerne. Det er en grundforudsætning, at der er en sammenhæng mellem de ønskede oplysninger, og det regelsæt, som Finanstilsynet i det konkrete tilfælde påser overholdelsen af.

Der gælder imidlertid ikke et lovbestemt krav om, at firmapensionskasser, leverandører og underleverandører skal berigtige tidligere meddelte oplysninger til Finanstilsynet, som virksomheden på et senere tidspunkt kan konstatere er ukorrekte, misvisende på tidspunktet for afgivelsen eller har vildledende karakter.

Det foreslås at indsætte et *stk. 3*, hvorefter firmapensionskasser, leverandører og underleverandører, der har afgivet oplysninger efter *stk. 1* eller *2*, har pligt til straks at berigtige oplysningerne over for Finanstilsynet, hvis firmapensionskassen, leverandøren eller underleverandøren efterfølgende konstaterer, at oplysningerne 1) ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen, eller 2) på et senere tidspunkt er blevet misvisende.

Med ”straks” forstås, at der skal gives meddelelse, så snart firmapensionskassen mv. bliver opmærksom på, at en oplysning, som er meddelt til Finanstilsynet er ukorrekt eller viser sig at være blevet misvisende.

Med ”ikke har været korrekte” forstås, at oplysningerne materielt ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen af oplysningerne, eller at de på et senere tidspunkt er blevet misvisende. Det vil eksempelvis være datamateriale, som indeholdte forkerte værdier. Det forudsættes dog, at det ikke vil være nødvendigt at berigtige mindre sproglige fejl eller lignende, der alene er af rent redaktionel karakter, og som ikke er meningsforstyrrende for meddelelsens indhold.

Firmapensionskasser, leverandører og underleverandører vil med den foreslåede lovændring, ligesom tilfældet er i dag, være forpligtet til at berigtige oplysninger, som en firmapensionskassen mv. på et tidligere tidspunkt har indsendt til Finanstilsynet. Med forslaget lovfæstes det alene, at det gælder i situationer, hvor firmapensionskassen mv. efterfølgende konstaterer, at oplysningerne ikke har været korrekte eller kan have været misvisende.

Det er ikke hensigten, at den foreslåede berigtigelsespligt skal fortolkes videre, end hvad der i dag gælder som følge af indfortolkningen af en berigtigelsespligt i oplysningspligterne. Dette betyder bl.a., at der fortsat ikke vil gælde en berigtigelsespligt, hvis f.eks. oplysninger er fejlagtige som følge af åbenlyse tastefejl.

Til nr. 3 (§ 117, stk. 3, i lov om firmapensionskasser)

Efter gældende ret er det ikke strafsanktioneret at overtræde oplysningspligten i lovens § 102, stk. 1 og 2, jf. i lov om firmapensionskasser kapitel 17 (§§ 117-118). Det er heller ikke strafsanktioneret ikke at overholde den ulovbestemte berigtigelsespligt.

Manglende overholdelse af oplysningspligten og berigtigelsespligten foreslås strafbelagt. Efter den foreslåede § 117, stk. 3, *stk. 3*, kan den, der undlader at give Finanstilsynet oplysninger efter § 102, stk. 1 og 2, eller at berigtige oplysningerne efter § 102, stk. 3, straffes med bøde.

Den strafbare handling vil bestå i, at firmapensionskassen, leverandøren eller underleverandøren omfattet af § 102, stk. 1 og 2, ikke opfylder sin oplysningspligt eller undlader at berigtige oplysninger, der er givet til Finanstilsynet, som pensionskassen mv. kan konstatere ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen, eller at oplysningerne er blevet misvisende, jf. den foreslåede § 102, stk.

3. Strafssubjekterne for begge overtrædelser er firmapensionskassen, leverandøren eller underleverandøren omfattet af § 102, stk. 1-3.

Til § 11

Til nr. 1 (§ 14 a i lov om forbrugerlånsvirksomhed)

I lov om forbrugerlånsvirksomhed gælder der ikke et lovfæstet krav om, at virksomheder omfattet af loven, ikke må indgå aftaler med sine ansatte om tavsheds klausuler.

Det følger af § 14, stk. 1, i om forbrugerlånsvirksomhed, at en forbrugslånsvirksomhed må ikke udsætte ansatte eller tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet virksomhedens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, til Finanstilsynet eller til en ordning hos virksomheden. Det samme gælder ved fastsættelse, tildeling og udbetaling af variabel løn til ansatte eller tidligere ansatte. Denne bestemmelse kan ikke fraviges ved aftale til ugunst for den ansatte, jf. § 14, stk. 3. Tilsvarende bestemmelser følger af en række andre love på det finansielle område.

Beskyttelsen af whistlebloweren efter § 14 finder først anvendelse, når der er indberettet oplysninger om virksomheden, dvs. når den ansatte har foretaget en indberetning. Det vil således ikke være i strid med § 14, hvis en virksomhed aftaler med sine ansatte, at de ikke under eller efter ansættelsesforholdet kan indberette oplysninger til Finanstilsynet (såkaldt tavsheds klausul).

En tavsheds klausul i aftaler indgået mellem den ansatte og virksomheden vil dog være uoverensstemmende med intentionerne bag bestemmelsen i § 13 om virksomhedens pligt til at etablere en whistleblowerordning for overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning.

Det foreslås på den baggrund at indsætte en ny § 14 a.

Det foreslås, at det i § 14 a, *stk. 1*, at er der indgået aftale mellem en forbrugerlånsvirksomhed og den ansatte eller en tidligere ansat om en tavsheds klausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder.

Bestemmelsen vil gælde alle former for aftaler, hvilket vil sige, at bestemmelsen ikke er afgrænset til kun at gælde den ansattes ansættelseskontrakt. Der gælder ligeledes heller ikke krav til, hvordan en sådan aftale måtte være indgået. Bestemmelsen finder derfor anvendelse både for mundtlige som skriftlige aftaler. At ”indberette” omfatter også den situation, hvor politiet har rettet henvendelse til en medarbejder og anmodet om afgivelse af sådanne oplysninger.

Med ”offentlige myndigheder” skal forstås, at en indberetning af oplysninger om en virksomheds overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning, ikke er begrænset til Finanstilsynet eller SØIK. Indberetningen kan derfor også foretages til f.eks. Skatteforvaltningen eller politiet.

Det foreslås i § 14 a, *stk. 2*, at uanset *stk. 1*, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og forbrugerlånsvirksomheden. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 13.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at den ansatte på tilsvarende vis, som i *stk. 1*, har mulighed for at indberette til forbrugerlånsvirksomhedens egen bestemmelse. *Stk. 2* lovfæster den lovsikrede ret, som ansatte og tidligere ansatte har i dag efter gældende ret. Bestemmelsen har derfor til at sigte at eliminere tvivlen om, at ansatte og tidligere ansatte altid kan gå til offentlige myndigheder med oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning uanset, hvad der måtte være indgået af aftaler med den finansielle virksomhed.

Til nr. 2 (§ 16, stk. 2, i lov om forbrugerlånsvirksomhed)

Af § 16, *stk. 1*, i lov om forbrugerlånsvirksomhed følger det, at forbrugslånsvirksomheder og leverandører og underleverandører til disse skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed.

Det er Finanstilsynet, der vurderer, hvilke oplysninger der er nødvendige til at udføre det fornødne tilsyn med virksomhedens overholdelse af reglerne. Det er en grundforudsætning, at der er en sammenhæng mellem den ønskede oplysninger, og det regelsæt, som Finanstilsynet i det konkrete tilfælde påser overholdelsen af.

Der gælder imidlertid ikke et lovbestemt krav om, at forbrugslånsvirksomheder og leverandører og underleverandører skal berigtige tidligere meddelte oplysninger til Finanstilsynet, som virksomheden på et senere tidspunkt kan konstatere er ukorrekte, misvisende på tidspunktet for afgivelsen eller har vildledende karakter.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 2*, hvorefter virksomheder og leverandører og underleverandører til disse, der har afgivet oplysninger efter *stk. 1*, har pligt til straks at berigtige oplysningerne over for Finanstilsynet, hvis virksomheden eller leverandøren eller underleverandøren til denne efterfølgende konstaterer, at oplysningerne 1) ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen eller 2) på et senere tidspunkt er blevet misvisende.

Med ”straks” forstås, at der skal gives meddelelse, så snart virksomheden mv. bliver opmærksom på, at en oplysning, som er meddelt til Finanstilsynet er ukorrekt eller viser sig at være blevet misvisende.

Med ”ikke har været korrekte” forstås, at oplysningerne materielt ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen af oplysningerne eller at de på et senere tidspunkt er blevet misvisende. Det vil eksempelvis være datamateriale, som indeholdte forkerte værdier. Det forudsættes dog, at det ikke vil være nødvendigt at berigtige mindre sproglige fejl eller lignende, der alene er af rent redaktionel karakter, og som ikke er meningsforstyrrende for meddelelsens indhold.

Virksomheder omfattet af lov om forbrugerlånsvirksomhed vil med den foreslåede lovændring, ligesom tilfældet er i dag, være forpligtet til at berigtige oplysninger, som en virksomhed på et tidligere tidspunkt har indsendt til Finanstilsynet. Med forslaget lovfæstes det alene, at det gælder i situationer, hvor virksomheden efterfølgende konstaterer, at oplysningerne ikke har været korrekte eller kan have været misvisende.

Det er ikke hensigten, at den foreslåede berigtigelsespligt skal fortolkes videre, end hvad der i dag gælder som følge af indfortolkningen af en berigtigelsespligt i oplysningspligterne. Dette betyder bl.a., at der fortsat ikke vil gælde en berigtigelsespligt, hvis f.eks. oplysninger er fejlagtige som følge af åbenlyse tastefejl.

Til nr. 3 (§ 16, stk. 5, i lov om forbrugerlånsvirksomhed)

Efter § 16, stk. 5, kan Finanstilsynet indhente oplysninger efter stk. 1-4 til brug for de færøske tilsynsmyndigheder, jf. § 19, stk. 6, nr. 11.

Det foreslås at ændre henvisningen i § 16, stk. 5, fra stk. 1-4 til stk. 1, 3-5. Der er tale om en lovteknisk konsekvensændring, som følge af lovforslagets § 11, nr. 2. Der er ikke med den foreslåede ændring tilsigtet en ændring i anvendelsesområdet for § 16, stk. 5.

Den lovbestemte berigtigelsespligt i den foreslåede § 16, stk. 2, jf. lovforslagets § 11, nr. 2, vil dog også gælde for virksomheder, når virksomheden mv. har meddelt Finanstilsynet oplysninger efter § 16, stk. 1, og oplysningerne er indhentet til brug for de færøske tilsynsmyndigheder efter § 16, stk. 5.

Til nr. 4 (§ 30, stk. 3, i lov om forbrugerlånsvirksomhed)

Det følger af § 30, stk. 3, i lov om forbrugerlånsvirksomhed, at en virksomhed, der undlader at meddele oplysninger efter § 16, stk. 1 og 4, straffes med bøde.

Manglende overholdelse af berigtigelsespligten foreslås strafbelagt i medfør af § 30, stk. 3.

Den strafbare handling består i, at virksomheden eller leverandøren eller underleverandøren, undlader at berigtige oplysninger, der er givet til Finanstilsynet, som virksomheden eller leverandøren eller underleverandøren kan konstatere ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen eller at oplysningerne er blevet misvisende. Strafsubjektet er virksomheden eller leverandøren eller underleverandøren omfattet af § 30, stk. 3.

Til § 12

Til nr. 1 (§ 5 c i lov om ejendomskreditselskaber)

I lov om ejendomskreditselskaber gælder der ikke et lovfæstet krav om, at finansielle virksomheder omfattet af loven, ikke må indgå aftaler med sine ansatte om tavshedsklausuler.

Det følger af § 5 a, stk. 1, i lov om ejendomskreditselskaber, at et ejendomskreditselskab skal have en ordning, hvor selskabets ansatte i ejendomskreditselskabet via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af ejendomskreditselskabet, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i ejendomskreditselskabet. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Ejendomskreditselskabet skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan selskabet har fulgt op på indberetningerne. Denne bestemmelse kan ikke fraviges ved aftale til ugunst for den ansatte, jf. stk. 3. Tilsvarende bestemmelser følger af en række andre love på det finansielle område.

Beskyttelsen af whistlebloweren efter § 5 a, stk. 1, finder først anvendelse, når der er indberettet oplysninger om virksomheden, dvs. når den ansatte har foretaget en indberetning. Det vil således ikke være i strid med § 5 a, hvis en virksomhed aftaler med sine ansatte, at de ikke under eller efter ansættelsesforholdet kan indberette oplysninger til Finanstilsynet (såkaldt tavshedsklausul).

En tavshedsklausul i aftaler indgået mellem den ansatte og virksomheden vil dog være uoverensstemmende med intentionerne bag bestemmelsen i § 5 a om virksomhedens pligt til at etablere en whistleblowerordning for overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning.

Det foreslås på den baggrund at indsætte en § 5 c.

Det foreslås, at det i § 5 c, *stk. 1*, at hvor der er indgået aftale mellem et ejendomskreditselskab og den ansatte eller en tidligere ansat om en tavshedsklausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder.

Bestemmelsen vil gælde alle former for aftaler, hvilket vil sige, at bestemmelsen ikke er afgrænset til kun at gælde den ansattes ansættelseskontrakt. Der gælder ligeledes heller ikke krav til, hvordan en sådan aftale måtte være indgået. Bestemmelsen finder derfor anvendelse både for mundtlige som skriftlige aftaler. At ”indberette” omfatter også den situation, hvor politiet har rettet henvendelse til en medarbejder og anmodet om afgivelse af sådanne oplysninger.

Med ”offentlige myndigheder” skal forstås, at en indberetning af oplysninger om en virksomheds overtrædelser eller potentielle overtrædelse af den finansielle lovgivning, ikke er begrænset til Finanstilsynet eller SØIK. Indberetningen kan derfor også foretages til f.eks. SKAT eller politiet.

Det foreslås i § 5 c, *stk. 2*, at uanset *stk. 1*, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og ejendomskreditselskabet. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 5 a.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at den ansatte på tilsvarende vis, som i *stk. 1*, har mulighed for at indberette til ejendomskreditselskabet. *Stk. 2* lovfæster den lovsikrede ret, som ansatte og tidligere ansatte har i dag efter gældende ret. Bestemmelsen har derfor til at sigte at eliminere tvivlen om, at ansatte og tidligere ansatte altid kan gå til offentlige myndigheder med oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning uanset, hvad der måtte være indgået af aftaler med den finansielle virksomhed.

Til nr. 2 (§ 17, stk. 2, i lov om ejendomskreditselskaber)

Af § 17, *stk. 1*, følger det, at ejendomskreditselskaber efter anmodning skal give Finanstilsynet de bestemte oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed.

Det er Finanstilsynet, der vurderer, hvilke oplysninger der er nødvendige til at udføre det fornødne tilsyn med ejendomskreditselskabets overholdelse af reglerne. Det er en grundforudsætning, at der er en sammenhæng mellem den ønskede oplysninger, og det regelsæt, som Finanstilsynet i det konkrete tilfælde påser overholdelsen af.

Der gælder imidlertid ikke et lovbestemt krav om, at ejendomskreditselskabet skal berigtige tidligere meddelte oplysninger til Finanstilsynet, som ejendomskreditselskabet på et senere tidspunkt kan konstatere er ukorrekte, misvisende på tidspunktet for afgivelsen eller har vildledende karakter.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 2*, hvorefter ejendomskreditselskaber, der har afgivet oplysninger efter *stk. 1*, har pligt til straks at berigtige oplysningerne over for Finanstilsynet, hvis ejendomskreditselskabet efterfølgende konstaterer, at oplysningerne 1) ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen eller 2) på et senere tidspunkt er blevet misvisende.

Med ”straks” forstås, at der skal gives meddelelse, så snart ejendomskreditselskabet bliver opmærksom på, at en oplysning, som er meddelt til Finanstilsynet er ukorrekt eller viser sig at være blevet misvisende.

Med ”ikke har været korrekte” forstås, at oplysningerne materielt ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen af oplysningerne eller at de på et senere tidspunkt er blevet misvisende. Det vil eksempelvis være datamateriale, som indeholdte forkerte værdier. Det forudsættes dog, at det ikke vil være nødvendigt at berigtige mindre sproglige fejl eller lignende, der alene er af rent redaktionel karakter, og som ikke er meningsforstyrende for meddelelsens indhold.

Ejendomscreditselskaber omfattet af lov om ejendomscreditselskaber vil med den foreslåede lovændring, ligesom tilfældet er i dag, være forpligtet til at berigtige oplysninger, som ejendomscreditselskabet på et tidligere tidspunkt har indsendt til Finanstilsynet. Med forslaget lovfæstes det alene, at det gælder i situationer, hvor ejendomscreditselskabet efterfølgende konstaterer, at oplysningerne ikke har været korrekte eller kan have været misvisende.

Det er ikke hensigten, at den foreslåede berigtigelsespligt skal fortolkes videre, end hvad der i dag gælder som følge af indfortolkningen af en berigtigelsespligt i oplysningspligterne. Dette betyder bl.a., at der fortsat ikke vil gælde en berigtigelsespligt, hvis f.eks. oplysninger er fejlagtige som følge af åbenlyse tastefejl.

Til nr. 3 (§ 22, stk. 2, i lov om ejendomscreditselskaber)

Det følger af lovens § 22, stk. 2, at med bøde straffes den, som undlader at give Finanstilsynet oplysninger efter bl.a. § 17.

Manglende overholdelse af den foreslåede berigtigelsespligt i § 17, stk. 2, jf. lovforslagets § 12, nr. 2, foreslås strafbelagt i medfør af lovens § 22, stk. 2.

Den strafbare handling består i, at et ejendomscreditselskab undlader at berigtige oplysninger, der er givet til Finanstilsynet, som ejendomscreditselskabet kan konstatere ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen eller at oplysningerne er blevet misvisende. Strafsubjektet er ejendomscreditselskabet omfattet af den foreslåede § 17, stk. 2.

Til § 13

Til nr. 1 (§ 17, stk. 2, i lov om betalingskonti)

Af § 17, stk. 1, i lov betalingskonti følger det, at Finanstilsynet som led i sit tilsyn kan kræve, at en betalingstjenesteudbyder omfattet af loven fremlægger alle de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed, herunder til afgørelse af, om et forhold er omfattet af loven, regler udstedt i medfør af loven eller forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner.

Det er Finanstilsynet, der vurderer, hvilke oplysninger der er nødvendige til at udføre det fornødne tilsyn med betalingstjenesteudbyderens overholdelse af reglerne. Det er en grundforudsætning, at der er en sammenhæng mellem den ønskede oplysninger, og det regelsæt, som Finanstilsynet i det konkrete tilfælde påser overholdelsen af.

Der gælder imidlertid ikke et lovbestemt krav om, at en betalingstjenesteudbyder skal berigtige tidligere meddelte oplysninger til Finanstilsynet, som betalingstjenesteudbyderen på et senere tidspunkt kan konstatere er ukorrekte, misvisende på tidspunktet for afgivelsen eller har vildledende karakter.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 2*, hvorefter betalingstjenesteudbydere omfattet af denne lov, der har afgivet oplysninger efter *stk. 1*, har pligt til straks at berigtige oplysningerne over for Finanstilsynet, hvis betalingstjenesteudbyderen efterfølgende konstaterer, at oplysningerne 1) ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen eller 2) på et senere tidspunkt er blevet misvisende.

Med ”straks” forstås, at der skal gives meddelelse, så snart betalingstjenesteudbyderen bliver opmærksom på, at en oplysning, som er meddelt til Finanstilsynet er ukorrekt eller viser sig at være blevet misvisende.

Med ”ikke har været korrekte” forstås, at oplysningerne materielt ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen af oplysningerne eller at de på et senere tidspunkt er blevet misvisende. Det vil eksempelvis være datamateriale, som indeholdte forkerte værdier. Det forudsættes dog, at det ikke vil være nødvendigt at berigtige mindre sproglige fejl eller lignende, der alene er af rent redaktionel karakter, og som ikke er meningsforstyrende for meddelelsens indhold.

Betalingstjenesteudbydere omfattet af lov om betalingskonti vil med den foreslåede lovændring, ligesom tilfældet er i dag, være forpligtet til at berigtige oplysninger, som betalingstjenesteudbyderen på et tidligere tidspunkt har indsendt til Finanstilsynet. Med forslaget lovfæstes det alene, at det gælder i situationer, hvor betalingstjenesteudbyderen efterfølgende konstaterer, at oplysningerne ikke har været korrekte eller kan have været misvisende.

Det er ikke hensigten, at den foreslåede berigtigelsespligt skal fortolkes videre, end hvad der i dag gælder som følge af indfortolkningen af en berigtigelsespligt i oplysningspligterne. Dette betyder bl.a., at der fortsat ikke vil gælde en berigtigelsespligt, hvis f.eks. oplysninger er fejlagtige som følge af åbenlyse tastefejl.

Til nr. 2 (§ 25, stk. 2, i lov om betalingskonti)

Det følger af lovens § 25, stk. 2, at en betalingstjenesteudbyder omfattet af loven, som undlader at give Finanstilsynet oplysninger efter § 17, stk. 1, straffes med bøde.

Manglende overholdelse af den foreslåede berigtigelsespligt i § 17, stk. 2, jf. lovforslagets § 13, nr. 1, foreslås strafbelagt i medfør af lovens § 25, stk. 2.

Den strafbare handling består i, at en betalingstjenesteudbyder omfattet af loven undlader at berigtige oplysninger, der er givet til Finanstilsynet, som betalingstjenesteudbyderen kan konstatere ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen eller at oplysningerne er blevet misvisende. Strafsubjektet er betalingstjenesteudbyderen omfattet af loven.

Til § 14

Til nr. 1 (§ 24 i i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension)

I lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension gælder der ikke et lovfæstet krav om, at Arbejdsmarkedets Tillægspension, ikke må indgå aftaler med sine ansatte om tavsheds klausuler.

Det følger af § 24 h i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, at Arbejdsmarkedets Tillægspension ikke må udsætte ansatte eller tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet virksomhedens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en ordning i virksomheden. Det samme gælder ved fastsættelse, tildeling og udbetaling af variabel løn til ansatte eller tidligere ansatte. Denne bestemmelse kan ikke fraviges ved aftale til ugunst for den ansatte, jf. stk. 3.

Beskyttelsen af whistlebloweren efter § 24 h finder først anvendelse, når der er indberettet oplysninger om Arbejdsmarkedets Tillægspension, dvs. når den ansatte har foretaget en indberetning. Det vil således ikke være i strid med § 24 h, hvis en Arbejdsmarkedets Tillægspension aftaler med sine ansatte, at de ikke under eller efter ansættelsesforholdet kan indberette oplysninger til Finanstilsynet (såkaldt tavshedsklausul).

En tavshedsklausul i aftaler indgået mellem den ansatte og Arbejdsmarkedets Tillægspension vil dog være uoverensstemmende med intentionerne bag bestemmelsen i § 24 g om Arbejdsmarkedets Tillægspensions pligt til at etablere en whistleblowerordning for overtrædelser eller potentielle overtrædelser af finansielle regulering.

Det foreslås på den baggrund at indsætte en ny § 24 i.

Det foreslås, at det i § 24 i, *stk. 1*, at hvor der er indgået aftale mellem Arbejdsmarkedets Tillægspension og den ansatte eller en tidligere ansat om en tavshedsklausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder.

Bestemmelsen vil gælde alle former for aftaler, hvilket vil sige, at bestemmelsen ikke er afgrænset til kun at gælde den ansattes ansættelseskontrakt. Der gælder ligeledes heller ikke krav til, hvordan en sådan aftale måtte være indgået. Bestemmelsen finder derfor anvendelse både for mundtlige som skriftlig aftaler. At ”indberette” omfatter også den situation, hvor politiet har rettet henvendelse til en medarbejder og anmodet om afgivelse af sådanne oplysninger.

Med ”offentlige myndigheder” skal forstås, at en indberetning af oplysninger om en virksomheds overtrædelser eller potentielle overtrædelse af den finansielle lovgivning, ikke er begrænset til Finanstilsynet eller SØIK. Indberetningen kan derfor også foretages til f.eks. Skatteforvaltningen eller politiet.

Det foreslås i § 24 i, *stk. 2*, at uanset stk. 1, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og Arbejdsmarkedets Tillægspension. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 24.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at den ansatte på tilsvarende vis, som i stk. 1, har mulighed for at indberette til Arbejdsmarkedets Tillægspensions egen bestemmelse. Stk. 2 lovfæster den lovsikrede ret, som ansatte og tidligere ansatte har i dag efter gældende ret. Bestemmelsen har derfor til at sigte at eliminere tvivlen om, at ansatte og tidligere ansatte altid kan gå til offentlige myndigheder med oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning uanset, hvad der måtte være indgået af aftaler med Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Til § 15

Til nr. 1 (§ 5 a i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring)

I lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring gælder der ikke et lovfæstet krav om, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, ikke må indgå aftaler med sine ansatte om tavsheds-klausuler.

Det følger af § 5 i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring må ikke udsætte ansatte eller tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger,¹³ som følge af at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en ordning i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Det samme gælder ved fastsættelse, tildeling og udbetaling af variabel løn til ansatte eller tidligere ansatte. Denne bestemmelse kan ikke fraviges ved aftale til ugunst for den ansatte, jf. stk. 3. Tilsvarende bestemmelser følger af en række andre love på det finansielle område.

Beskyttelsen af whistlebloweren efter § 5 finder først anvendelse, når der er indberettet oplysninger om Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, dvs. når den ansatte har foretaget en indberetning. Det vil således ikke være i strid med § 5, hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring aftaler med sine ansatte, at de ikke under eller efter ansættelsesforholdet kan indberette oplysninger til Finanstilsynet (såkaldt tavsheds-klausul).

En tavsheds-klausul i aftaler indgået mellem den ansatte og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil dog være uoverensstemmende med intentionerne bag bestemmelsen i § 4 om Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings pligt til at etablere en whistleblowerordning for overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning.

Det foreslås på den baggrund at indsætte en ny § 5 a.

Det foreslås, at det i § 5 a, *stk. 1*, at hvor der er der indgået aftale mellem Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og den ansatte eller en tidligere ansat om en tavsheds-klausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder.

Bestemmelsen vil gælde alle former for aftaler, hvilket vil sige, at bestemmelsen ikke er afgrænset til kun at gælde den ansattes ansættelseskontrakt. Der gælder ligeledes heller ikke krav til, hvordan en

sådan aftale måtte være indgået. Bestemmelsen finder derfor anvendelse både for mundtlige som skriftlige aftaler. At ”indberette” omfatter også den situation, hvor politiet har rettet henvendelse til en medarbejder og anmodet om afgivelse af sådanne oplysninger.

Med ”offentlige myndigheder” skal forstås, at en indberetning af oplysninger om Arbejdsmarkedets Erhvervsstyrings overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering, ikke er begrænset til Finanstilsynet eller SØIK. Indberetningen kan derfor også foretages til f.eks. Skatteforvaltningen eller politiet.

Det foreslås i § 5 a, *stk. 2*, at uanset *stk. 1*, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og Arbejdsmarkedets Erhvervsstyring. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 4.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at den ansatte på tilsvarende vis, som i *stk. 1*, har mulighed for at indberette til Arbejdsmarkedets Erhvervsstyring egen bestemmelse. *Stk. 2* lovfæster den lovsikrede ret, som ansatte og tidligere ansatte har i dag efter gældende ret. Bestemmelsen har derfor til at sigte at eliminere tvivlen om, at ansatte og tidligere ansatte altid kan gå til offentlige myndigheder med oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning uanset, hvad der måtte være indgået af aftaler med Arbejdsmarkedets Erhvervsstyring.

Til § 16

Til nr. 1 (§ 5 h i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond)

I lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond gælder der ikke et lovfæstet krav om, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond, ikke må indgå aftaler med sine ansatte om tavshedsklausuler.

Det følger af § 5 g i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond må ikke udsætte ansatte eller tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet virksomhedens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en ordning i virksomheden. Det samme gælder ved fastsættelse, tildeling og udbetaling af variabel løn til ansatte eller tidligere ansatte. Denne bestemmelse kan ikke fraviges ved aftale til ugunst for den ansatte, jf. *stk. 3*. Tilsvarende bestemmelser følger af en række andre love på det finansielle område.

Beskyttelsen af whistlebloweren efter § 5 g finder først anvendelse, når der er indberettet oplysninger om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, dvs. når den ansatte har foretaget en indberetning. Det vil således ikke være i strid med § 5 g, hvis en virksomhed aftaler med sine ansatte, at de ikke under eller efter ansættelsesforholdet kan indberette oplysninger til Finanstilsynet (såkaldt tavshedsklausul).

En tavshedsklausul i aftaler indgået mellem den ansatte og Lønmodtagernes Dyrtidsfond vil dog være uoverensstemmende med intentionerne bag bestemmelsen i § 5 f om Lønmodtagernes Dyrtidsfonds

pligt til at etablere en whistleblowerordning for overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning.

Det foreslås på den baggrund at indsætte § 5 h.

Det foreslås, at det i § 5 h, *stk. 1*, at hvor der er indgået aftale mellem Lønmodtagernes Dyrtdsfond og den ansatte eller en tidligere ansat om en tavsheds klausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til offentlige myndigheder.

Bestemmelsen vil gælde alle former for aftaler, hvilket vil sige, at bestemmelsen ikke er afgrænset til kun at gælde den ansattes ansættelseskontrakt. Der gælder ligeledes heller ikke krav til, hvordan en sådan aftale måtte være indgået. Bestemmelsen finder derfor anvendelse både for mundtlige som skriftlige aftaler. At ”indberette” omfatter også den situation, hvor politiet har rettet henvendelse til en medarbejder og anmodet om afgivelse af sådanne oplysninger.

Med ”offentlige myndigheder” skal forstås, at en indberetning af oplysninger om Lønmodtagernes Dyrtdsfonds overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning, ikke er begrænset til Finanstilsynet eller SØIK. Indberetningen kan derfor også foretages til f.eks. Skatteforvaltningen eller politiet.

Det foreslås i § 5 h, *stk. 2*, at uanset *stk. 1*, er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte og Lønmodtagernes Dyrtdsfond. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 5.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at den ansatte på tilsvarende vis, som i *stk. 1*, har mulighed for at indberette til Lønmodtagernes Dyrtdsfond egen bestemmelse. *Stk. 2* lovfæster den lovsikrede ret, som ansatte og tidligere ansatte har i dag efter gældende ret. Bestemmelsen har derfor til at sigte at eliminere tvivlen om, at ansatte og tidligere ansatte altid kan gå til offentlige myndigheder med oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering uanset, hvad der måtte være indgået af aftaler med Lønmodtagernes Dyrtdsfond.

Til § 17

Det foreslås, at § 1, nr. 24, 28, 37, 93 og 94, ophæves.

Ophævelser foreslås af lovtekniske grunde, idet der er et sammenfald mellem de lovændringer, der foretages i § 1, nr. 24, 28, 37, 93 og 94, i lov nr. 553 af 7. maj 2019 om ændring af bl.a. hivdvaskloven og ændringerne af hivdvaskloven i nærværende lovforslag.

Til § 18

Det foreslås i § 18, *stk. 1*, at loven træder i kraft den 10. januar 2020.

Den foreslåede ændring skyldes, at lov nr. 553 af 7. maj 2019 om ændring af hvidvaskloven og lov om finansiel virksomhed (Gennemførelse af 5. hvidvaskdirektiv), først træder i kraft den 10. januar 2020, og at vurderes at være mest hensigtsmæssigt, at der anvendes et samlet ikrafttrædelsestidspunkt for ændringerne af hvidvaskloven.

Det foreslåede skal også ses i lyset af de lovtekniske vanskeligheder, der ville være ved to ikrafttrædelsestidspunkter med 9 dages mellemrum.

Det foreslås i § 18, *stk. 2, 1. pkt.*, at § 1, nr. 13, og § 2, nr. 21, også gælder for lovovertrædelser, der er begået før lovens ikrafttræden.

I lovforslagets § 1, nr. 13, og § 2, nr. 21, foreslås det at forlænge den strafferetlige forældelsesfrist for visse overtrædelser af hvidvaskloven og lov om finansiel virksomhed fra de nuværende fem år til ti år. Med den foreslåede bestemmelse i § 18, *stk. 2, 1. pkt.*, tages der udtrykkelig stilling til spørgsmålet om, hvilken forældelsesfrist der gælder for det strafferetlige ansvar for lovovertrædelser, der er begået før lovens ikrafttræden, men hvor forældelsen først vil indtræde efter lovens ikrafttræden. Den foreslåede overgangsregel indebærer, at sådanne lovovertrædelser forældes efter den nye, forlængede forældelsesfrist, dvs. ti år.

Det foreslås dog samtidig i § 18, *stk. 2, 2. pkt.*, at hvis forældelse er indtrådt efter de hidtidige regler, gælder det, der er fastsat i 1. pkt. ikke.

Det foreslåede er en undtagelse til overgangsreglen i 1. pkt. og indebærer, at den foreslåede forlængede forældelsesfrist ikke finder anvendelse for lovovertrædelser, der måtte være forældet efter de gældende regler, dvs. 5 år, på tidspunktet for lovens ikrafttræden.

Det bemærkes, at samme fremgangsmåde blev benyttet ved overgangen til nye forældelsesregler i straffeloven, jf. herved også Straffelovsudvalgets betænkning 433/1966 om strafferetlig forældelse m.v.

Det foreslås i § 18, *stk. 3*, at regler udstedt i medfør af § 102, *stk. 3*, i lov nr. 1703 af 27. december 2018 om firmapensionskasser forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af lovens § 102, *stk. 4*, jf. lovforslagets § 10, nr. 2. Bestemmelsen er en ordensbestemmelse, der skal forebygge tvivl om, hvorvidt hjemlen i den nuværende § 102, *stk. 3* i lov om firmapensionskasser, er ophævet uden at være erstattet af en ny bemyndigelse.

Til § 19

Lovforslagets § 19 angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde.

Det følger af lovene på det finansielle område, at lovene ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at lovene ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger. Straffeloven, lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond gælder dog ikke for Færøerne og Grønland og indeholder ikke anordningshjemmel.

Det foreslås i § 19, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at §§ 1, 2 og 4-13 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Dette indebærer, at de foreslåede ændringer i lovforslagets §§ 1, 2 og 4-13 vil kunne sættes i kraft for Færøerne og Grønland ved kongelige anordninger.

UDKAST